

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

KIZIL Bayrak

Haftalık Sosyalist Siyasal Gazete

Sayı: 64 • 10 Temmuz '99 • 5 DM

**İMF-TÜSİAD'ın
sosyal yıkım
saldırısına karşı**

**Genel grev
genel direniş!**

**İşçi-memur elele
genel greve!**

İÇİNDEKİLER

Saldırıya karşı işçi-emekçi barikatı! . 4	
Emperyalizme karşı kayıtsız şartsız teslimiyet! 5	
SSK: Batıranlar kurtarıcı rolünde! . . . 6	
Sınıf hareketi 12-15	
TKİP Belgeleri: Siyasal durum üzerine değerlendirmeler/6 (orta sayfa). . 16-19	
Öcalan'ın savunmasının eleştirisi/3 20-21	
Son siyasal gelişmeler/2. 22-24	
Keşmir sorunda son gelişmeler . . 26	
Cezayir'de af ve islami hareketin çözülüşü 27	
Zindanlar 28-30	

Kızıl Bayrak

Haftalık Sosyalist Siyasal Gazete
Sayı:64 • 10 Temmuz 1999

Fiyatı: 5 DM.

Sahibi ve Y. İşl. Md.: Yeter Yalçınbaş
EKSEN Basım Yayın Ltd. Şti.

Yönetim Adresi:

Eksen Yayıncılık Laleli Cad. No: 52/5 İstanbul
Tel: 0 (212) 638 28 83 Fax: 0 (212) 517 39 49

e-mail: kb@arti.net.tr

Web: http://kizilbayrak.cjb.net

Baskı: SERLER Matbaacılık
İSTANBUL
Tel: 0 (212) 880 40 75

Genel Dağıtım:
BİRYAY

EKSEN Yayıncılık Büroları

Atatürk Bul. Gevrek Sok. Karakaş İşhanı No:13/22,
Kartal/İSTANBUL Tel: 0 (216) 488 67 05

853. Sok. Bilen İşhanı No: 27/604
Konak/**İZMİR** Tel-Fax: 0 (232) 445 21 50

İlkiz Sok. Ekmen İşhanı 22/14 Kat: 5
Sihhiye/**ANKARA** Tel-Fax: 0 (312) 229 40 19

Mimar Sinan Cad. Mimar Sinan İş Merkezi
Final ders. üstü CHP İl Başk.yanı No:108 **KAYSERİ**

Ahi Evran Mahallesi Okatanlar Sokak Kent Apt.
No: 1 **KIRŞEHİR** Tel: 0 (386) 214 08 05

Cemal Gürsel Cd. Shell Karşısı Vakıf İşhanı Kat: 3 No: 306
ADANA Tel: 0 (322) 363 28 78

Hacı Halil Mah. 1219. Sk. Göçeoğlu İşhanı Kat:4 No: 33
Gebze/**KOCAELİ** Tel: 0 (262) 642 41 90

Terakki Mah. Cumhuriyet Cad. Papila İşhanı Kat: 2 No: 1
ZONGULDAK Tel-fax: 0 (372) 252 25 92

Kemalpaşa Mah. Demiryolu Cad.No: 40 **İZMİT**

Hürriyet Cad. Ziver Bey İşhanı Kat: 2, No: 59
ANTAKYA Tel: 0 (326) 213 76 14

Esenbey Bankalar Cad. Uyanal İşhanı No: 61 **NİĞDE**

Gazetene sahip çık!
Abone ol! Abone bul!

Adı :
Soyadı :
Adresi :
Tel :

6 Aylık Yurt içi 3 000 000 TL Yurt dışı 200 DM
1 Yıllık Yurt içi 6 000 000 TL Yurt dışı 400 DM

Fatma ÜNSAL adına, * Yapı Kredi Bankası

İSTANBUL/Aksaray Şb.
*TL için :0079219-2 DM için:3002991-8 No'lu
hesaba yatırdım. Makbuzun fotokopisi ektedir.
* İş Bankası/İstanbul/Aksaray Şb.
-DM için :1002 30100 1051039 No'lu hesaba
yatırdım.

Topyekun saldırıya karşı birleşik direnişi örgütlemek için

Görev başına!

İMF'nin Türk devleti için büyük çabalarla hazırladığı yeni ekonomi programı da, tıpkı öncekiler gibi, sermayenin emeğe saldırısının stratejisidir. Çoğu CIA beslemesi, emperyalizm uşağı sahtekarların, "reform" sıfatı ekleyerek yutturmaya çalıştığı sosyal güvenliğin tasfiyesi planı kararların tümüne ışık tutacak açıklıktadır. Saldırının diğer ayakları da en az sosyal güvenlik saldırısı kadar ağırdır.

Kapitalist üretim sürekli kriz üretiyor. Bunu nihayet kabul ettiğinden beri, sermaye sınıfı artık sadece krizde boğulmamaya, onu olabildiğince iyi idare etmeye çalışıyor. Bu konuda da bulabildiği tek yol, krizin faturasını işçi sınıfı ve emekçilere çıkarmak. Bu son IMF programının da gösterdiği gibi, kendileri düze çıkabilmek için, işçi ve emekçileri batağa çekmeye çalışıyorlar.

Bu kadar açık bir saldırıyı kolay yürütemeyeceklerini onlar da biliyorlar kuşkusuz. Bu nedenle sıkı hazırlanıyorlar. Sermaye devleti, bugünkü saldırı programını devreye sokabilmek için, 1 yılı aşkın bir süreyi tahkimat operasyonlarıyla geçirdi. Saldırımı en cesurca açıklayabilecek, en milliyetçi hükümeti kurabilmek için seçimler yapıldı. Dinsel gericilik defalarca "terbiye"den geçirildi. Kürt sorunu üzerinden emekçi kitleleri şovenizm zehiriyle uyuşturma-sersemletme kampanyaları yürütüldü, zor yasaları, kararnameleri çıkarıldı vs. vs... Ve komünist ve devrimci öncünün işçi-emekçi kitlelerden yalıtılması, yalnızlaştırılması ve ezilmesi için binbir zor kullanıldı, kullanılıyor.

Kitleleri, ancak örgütsüz-öncüsüz bırakabilirlerse köleleştirebileceklerini biliyorlar.

Devrimci basın çalışanları sudan gerekçelerle gözaltına alınıyor, tutuklanıyor. Baskı ve dağıtımları her türlü yasadışı zor ve terör yöntemiyle engellenmeye çalışılıyor.

Özellikle son dönemde, devrimci basının geneline olduğu gibi, gazetemize yönelik saldırılar da böyle bir seyir izlemekte. Bursa büromuzdan alınıp, "yasadışı örgüte üyelik" ithamıyla başlayan tutuklama saldırısı,

İstanbul ve Kırşehir'den üç yoldaşımızın benzer ithamlarla tutuklanmalarıyla sürmüştü. Sosyalizmin Yolunda Kızıl Bayrak gazetesi 10 gün süreyle kapatılmıştır. 2 Temmuz sürecinde gözaltına alınan iki okurumuz tutuklanmış, İstanbul'da biri büro çalışanımız biri okurumuz protokol dağıtımı sırasında, Niğde temsilcimiz Zemin Demirel gece yarısı evi basılarak gözaltına alınmıştır. Adana çalışanımız Fatma Sesli keyfi biçimde gözaltına alınmıştır.

Ancak bunların hiç biri devrimci basını susturmaya yetmedi, yetmeyecek. Tıpkı aldıkları tüm önlemlere rağmen sınıfı köleleştirmeyi başaramayacakları gibi.

Gazetemize bundan böyle "http://kizilbayrak.cjb.net" adresi üzerinden internetten de ulaşabilirsiniz.

Geçen sayı bu satırlarda gözaltında katledilen Limter-İş uzmanı Süleyman Yeter, Basın-İş uzmanı olara yazılmıştır. Düzeltir, özür dileriz.

Kitapçılarda...

H. FIRAT

**Demokrasi, Devrim
ve
Oportünizm**

H. FIRAT

*Program sorunları
üzerine konferanslar*

**Bağımsızlık
ve
Devrim**

EKSEN YAYINCILIK

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

EKSEN YAYINCILIK

İMF'nin yıkım saldırısına karşı, İşçi-memur elele genel greve!

Sermaye iktidarı emperyalizme göbeğinden bağımlı. Sermaye tekellerinin, TÜSİAD patronlarının çıkarları ile emperyalist tekellerin, İMF'nin çıkarları birleşmiş. Bu yüzden Türkiye'de sermaye hükümetleri tarafından gitgide “daha gönüllü” ve “daha kararlı” bir şekilde uygulanan İMF'nin yıkım programları on yıllardır gündemden hiç çıkmıyor. Bunun için faşist askeri darbeler tezgahlanıyor. Bunun için işçi ve emekçilerin, ezilen ve sömürülen kesimlerin tüm demokratik hak ve özgürlükleri yok sayılıyor. Bunun için MGK manevraları bitmek bilmiyor. Bunun için MGK partileri, MGK sendikacılığı, MGK meclisi, dahası MGK'nın dümen suyu muhalefeti örgütleniyor.

Sermaye devleti, bir yandan, ezilen, sömürülen, baskı altında tutulan ve hakları için örgütlü mücadeleyi yükselten her kesimi “vatan haini”, “bölücü”, “yıkıcı” olmakla suçluyor. Diğer yandan, bu ülkede işçi ve emekçilerin gerçek sahibi olduğu tüm zenginlikleri emperyalist efendileriyle birlikte gaspediyor. Bu ülkenin bütün yer altı ve yer üstü kaynaklarını emperyalistlerle işbirliği içinde yağmalıyor. Bu ülkeyi emperyalist efendilerinin dizginsiz emek sömürüsü için dikensiz gül bahçesine dönüştürmeye çalışıyor. Bu ülkenin her karış toprağını emperyalizme teslim ediyor. Kontr-generallerin kumandası altındaki “milli” ordusunu emperyalist savaş ve saldırıların hizmetine sunuyor. Kontr-gerilla cumhuriyeti, emperyalistlerin sadece bölgedeki değil, ülkedeki çıkarlarının da bekçiliğini yapıyor.

Şimdi bir kez daha “ülke, vatan, millet için fedakarlık” demogojileri eşliğinde İMF'nin büyük bir vahşet programı uygulamaya sokulmak isteniyor. Zaten işsizlik ve sefalet içinde, iş ve gelecek güvencesinden yoksun olarak yaşıyan on milyonlarca işçi ve emekçiye, şimdi beterin de beteri koşullar dayatılmak isteniyor. Bu vahşet programında, özelleştirmeye hız verilmesi, emperyalist tahkim anlaşması, SSK başta olmak üzere sosyal güvenlik kurumlarının tasfiyesi ve mezarda emeklilik; saldırının ön cephesinde görünüyor.

Saldırının öne çıkan yüzü de insanlık dışı. Ama yıllardır zeminini hazırladıkları, adım adım uyguladıkları ve şimdi şiddetli ve seri darbelerle önünü bütünüyle açmak istedikleri vahşetin boyutlarını yeterince yansıtmıyor Gündemdeki yıkım saldırısı, emperyalizmin ve işbirlikçi sermayenin yeni bir yağma hareketiyle krizin faturasını bir kez daha işçilerin ve emekçilerin sırtına yüklemelerinden ibaret değil.

Yeni SSK yasa tasarısı ile emeklilik taban yaşı, prim ödeme gün sayısı yükseltiliyor. Ayrıca işçinin SSK prim payı yükseltiliyor. Böylece emeklilik sadece mezarda mümkün hale geliyor. Ama gündemdeki yıkım saldırısı, zaten milyonlarca işçiye ve işsize tanımadıkları emeklilik hakkını şimdi bütünüyle gaspetmekten ibaret değil.

Sağlık ve sosyal güvenlik kurumlarına ve emeklilik hakkına dönük tasfiye saldırısı bile gerçek anlamını vahşet programının toplamı üzerinden gösteriyor. SSK yasası, sosyal güvenlik haklarının tasfiyesini ve mezarda emekliliği dayatıyor.

Özelleştirme saldırısı KİT'leri tasfiyesini, tensikatları, işsizliği, paran kadar eğitimi, paran kadar sağlığı dayatıyor. Emperyalist tahkim yasası çalışanın tüm demokratik sendikal haklarını mezara gömüyor, dizginsiz sömürü karşısında gık demeyi bile yasaklıyor. En beteri sefalet koşullarını dayatıyor. Kamu personel yasası ile devlet memur sayısı 400 bine indirilmek isteniyor. Devlet kendisine polis ve subaydan başka memur istemiyor. Çünkü emekçi halka başka “hizmet” vermiyor. Diğer hizmetlerin de adım adım özelleştirilmesi ve çalışanların sözleşmeli, geçici, taşeron kapsamına geçirilmesi hedefleniyor.

İşte tüm bu saldırılar birlikte düşünüldüğünde işçi sınıfı ve emekçilerin bütün kesimleri için emeklilik hakkı da gelecek güvencesi de sadece lafta kalıyor.

İşçilere, emekçilere işin, iş güvencesinin, işsizlik sigortasının mevcut olmadığı bir ülkede çalışanların emeklilik hakkı yok demektir. Emeklilik yaş tabanı 60 değil 50 olsun, emeklilik prim gün sayısı 10 bin değil 8 bin olsun, bu sonuç gene değişmiyor.

İşçilerin, emekçilerin insanca yaşam ücretinin, ekonomik ve sosyal haklarının, sendikal ve demokratik haklarının mevcut olmadığı bir ülkede çalışanların gelecek güvencesi de yok demektir.

Özelleştirmenin, tensikatların, taşeronlaştırmanın, esnek üretimin, sendikasızlaştırmanın hüküm sürdüğü bir düzende çalışanların geleceği sadece beterin beteri bir sefalettir. Sefil bir emeklilik ise, hiç bir çalışan için gelecek güvencesi değildir. İşçilerin, emekçilerin parasız ve kaliteli sağlık hizmeti alamadığı, parası olmayanın tedavi göremediği bir ülkede emekçilerin sağlık güvencesi de yok demektir.

Bu ülkede 10 milyon işsiz var ama iş yok. Bu 10 milyon işsiz bugünü ve geleceği şimdiden bütünüyle karartılmış durumda. Bu ülkede 5 milyon sigortasız işçi en ağır koşullarda çalışıyor, en kötü koşullarda yaşıyor. Ne sağlık, ne emeklilik hiç bir hakkı, hiç bir güvencesi yok. Bu ülkede milyonlarca yoksul köylü gene her türlü sosyal haktan mahrum bir şekilde sefaleti yaşıyor. Tüm bu kesimlerin bugünü ve geleceği en koyu bir şekilde karartılmış durumda.

Ama İMF'nin vahşet programı, bugüne kadar devletin zaten defterden sildiği ve mezarda bile emekli olamayan işsiz, sigortasız, sendikasız on milyonların geleceğinin karartılmasının yeni bir tescilinden ibaret değil. İşçi sınıfı ve emekçilerin bugüne kadar sefil bir emeklilik hakkına sahip olan, SSK hastanelerinde aspirinle ayakta tedavi imkanına sahip olan, sendika ağalarının tepesine çöreklediği sendikal örgütlenme hakkına sahip olan vb. kesimlerinin de “ayrıcılıklarını” hedef tahtasına koyuyor. İMF'nin dayattığı, emperyalizmin işbirlikçisi İMF uşaklarının ise canlarına minnet uyguladıkları vahşet programı işçi sınıfı ve emekçilerin, işçi-memur, işsiz, yoksul köylü, gençlik tüm kesimlerini hedef alıyor.

Amaçları emperyalist ve işbirlikçi sermayenin dizginsiz sömürüsü için dikensiz gül bahçesi yaratmak... İşçi ve emekçileri her türlü haktan mahrum olarak en ağır koşullarda çalıştırıp en kötü koşullarda yaşatmak ve tez elden posasını çıkarmak... Posası çıkmazdan önce her şeyi https://anmay.org ücretsiz PDF kitap olarak <https://anmay.org> herkesi ise, bütçenin masraf hanesine yazmamak için,

devlete kambur etmemek için, tez elden mezara gömmek...

İşçi ve emekçilerin her türlü hakkını mezara gömerek sefalet yaşamına mahkum etmek artık kan emicilere yeterli gelmiyor. Amaçları bu ülkeyi, emeğin daha vahşi, daha keyfi, daha dizginsiz sömürülmesi için dikensiz gül bahçesine çevirmektir. İşçi sınıfı ve emekçilerin kazanılmış tüm sendikal-sosyal-iktisadi haklarını mezara gömmektir. Amaçları bugüne kadar yaşattıkları yıkımın da ötesinde koyu bir vahşet ve zulüm düzenidir. Böylelikle emperyalist efendilerinin ve kendilerinin sömürü talan yağma düzenlerinin geleceğini güvence altına almaktır.

Saldırı işçi, memur, öğrenci, işsiz, yoksul köylü; emperyalizm ve işbirlikçisi sermaye iktidarı tarafından ezilen sömürülen tüm kesimleri hedef tahtasına koyuyor.

Sendika ağaları bu saldırının hizmetindedir. Türk-İş, Hak-İş, DİSK konfederasyon yönetimleri yine hain bir tuzak peşindeler. Sanki sorun sadece emeklilik taban yaşının 62 mi yoksa 58 mi olacağından ibaretmiş gibi tüm dikkatleri buraya çekiyorlar. Böylece saldırının gerçek yüzünü kendi yüzleriyle birlikte gizlemeye çalışıyorlar. Sendika ağaları göstermelik karşı çıkışlarla şov yapıyorlar. Bu hainleri tanıyoruz. Mücadele meydanları, direniş alanları bunların gerçek yüzünün aynasıdır.

Yarın bu sahketarlar yine önümüze bin bir bahaneyle barikat örmeye çalışacaklar. Yasal çerçeveyi aşmayalım, diyecekler. Ama onlar haklarımızı gaspederken kendi yasalarını bile tanımıyorlar. Onlar yasaları işlerine göre çıkartıyor ve işlerine geldiği gibi uyguluyorlar. Biz haklarımız için mücadeleyi yükselttiğimizde ise “sokaklara çıkmayalım, çizmeyi aşmayalım, yasaları çiğnemeyelim” diyorlar. Onların yasal çizmesi, onların demokrasi postalları altında bu yüzden ömür boyu ezilip duruyoruz.

Bu saldırılar karşısında direnişi kararlılıkla örgütlemek işçi ve emekçiler için, tüm ezilen ve sömürülenler için hayati bir önem taşımaktadır. Direnişi kararlılıkla örgütlemek, bizi gün yüzü görmeyen mezara gömmek isteyenler karşısında boynumuzun borcudur. Direnişe kararlılıkla katılmak, çıkarları, bu toplumun sermayenin iktidarı altında iliklerine dek çürütülmesinden, bu ülkenin emperyalizmin çizmeleri altında ezilmesinden taraf olmayan herkes için bir sorumluluktur.

Gün sosyal vahşet programına karşı, İMF saldırı paketlerine karşı mücadele etme, alanları fethetme, üretimden gelen gücümüzü kullanma günüdür. Tüm ezilen ve sömürülenler olarak gücümüzü tek yumruk halinde birleştirmeliyiz. İşçi-memur-öğrenci, sendikalı-sendikasız, taşeron-sözleşmeli, Türk-Kürt, Alevi-Sünni, hepimiz aynı namlulun ucundayız, aynı hedef tahtasındayız.

Kazanırsak hep beraber kazanırız. Kaybedersek hep beraber kaybederiz. Birleşmeliyiz, örgütlenmeliyiz, mücadeleyi kararlılıkla yükseltmeliyiz. Sendika ağalarının, düzen partilerinin, sermaye uşaklarının yalanlarına kanmamalı ve baskılarına boyun eğmemeliyiz. Dalga dalga yükseltilen yıkım saldırısını direnişi dalga dalga örgütleyerek geri püskürtmeliyiz.

İMF-TÜSİAD yıkım saldırısı dalga dalga...

Saldırıya karşı işçi-emekçi barikatı!

İMF düğmeye bastı. Kontr-generallerin yönetimi altında gizli MGK toplantıları yapıldı. İMF-TÜSİAD yıkım programının uygulanması için gerekli genelgeler hükümete imzalatıldı. Bakanlara, milletvekillerine sır bahışleri verildi. "Devlet sırrı" diyerek emekçi halktan sakladıkları bu gizli belgelerin ortalığa saçılma tehlikesinden dolayı daha şimdiden büyük korku ve telaş yaşıyorlar. Daha şimdiden, yıkım saldırıları sonucu elde edecekleri ganimeti kendi aralarında paylaşmanın kavgasına başladılar. Sendika ağaları görev başına çağrıldı. ESK yıkım saldırısına demokratik bir kılıf giydirmek için toplandı. İMF'nin ve TÜSİAD'ın uşağı meclis ve düzen partileri saldırı için gerekli hazırlıkları tamamladı. Sermayenin televizyonları, gazeteleri "ülke ekonomisi kriz içinde, hatıyoruz, ülke, vatan, millet için son bir kez fedakarlık yapalım, kamburları sırtımızdan atalım" çağrılarını yayınlamaya başladı. Poliste izinler kaldırıldı. Huzur operasyonları sıklaştırıldı. İşkenceciler makinalarını yağladılar. F tipi cezaevleri yapımlarına hız verildi.

Sermaye devleti dalga dalga yükselttiği yıkım saldırısında atının dört ayağını birden mıhlıyor. Bu dört ayakta ne var?

1. Kazanılmış sosyal hakların tasfiyesinde (SSK'nın tasfiyesi ve mezarda emeklilik üzerinden) büyük ve şiddetli bir darbe
2. Özelleştirmelerin (paralı eğitim, paralı sağlık, KİT'lerin tasfiye edilmesi ve peşkeş çekilmesi) her alanda hızlandırılması
3. Uluslararası tahkim (işçiye hiç bir hak tanımayarak ve gık demeyi bile yasaklayarak emperyalistlerin ve yanısıra kendilerinin dizginsiz sömürüsü için dikensiz gül bahçesi yaratma) anlaşması
4. Ve tüm bu saldırılara boyun eğdirmek için de devletin baskı ve terörünün koyulaştırılması (Demokrasi ve laiklik maskesiyle MGK genelgeleri ve darbe sopası. Sosyal barış maskesiyle polis copu, asker dipçığı. Toplumsal uzlaşma maskesiyle ESK ihaneti. Vatanseverlik ve milliyetçilik maskesiyle Türk-Kürt, Alevi-Sünni işçi ve emekçilerin birbirine karşı kıstırılması)

Bu yıkım saldırısının şu anda gündemde öne çıkan ayağı sosyal güvenlik haklarının (başta SSK kurumu) tasfiyesi ve mezarda emeklilik dayatması. Sermaye sınıfı ve devleti, bu ilk büyük mevzi savaşını kazanmak için bütün örgütlü güçleriyle yükleniyor.

Artık ok yaydan çıktı. İşçi ve emekçilerin, tüm ezilenlerin bugününü ve geleceğini karatacak saldırılar dalga dalga geliyor.

Emperyalizmin işbirlikçisi sermaye iktidarı, İMF ve TÜSİAD uşakları, kazanılmış haklarımızı birer

birer mezara gömmekle kalmıyor, bir de bizleri, ailemizi, bu ülkenin gerçek sahibi on milyonlarca işçi ve emekçiyi gün yüzü bile görmeden mezara gömmenin yolunu tutuyor.

Dostumuzu düşmanızı iyi tanıyalım!

Dün DSP, ANAP, MHP muhalefet sıralarında iken "mezarda emekliliğe hayır, işçiyi memuru, tüy bitmemiş yetimi İMF'ye ezdirmeyeceğiz" diyorlardı. Şimdi ise hükümet koltuğunda oturuyorlar ve "SSK yasa tasarısı meclisten geçecek başka yolu yok" diyorlar. Dün DYP, CHP, RP, BBP hükümet koltuğunda oturur iken tüm bu ve benzer saldırıların uygulayıcısıydılar. Şimdi ise onlar muhalefet sıralarındalar ve "mezarda emekliliğe hayır, işçiyi memuru, tüy bitmemiş yetimi İMF'ye ezdirmeyeceğiz" diyorlar.

Bu muhalefet oyunun amacı sol gösterip sağ vurmaktır. Yani bu muhalefet sahte bir muhalefettir. Amaçları bizim mücadelemizin önünü kesmek için sübopluk yapmaktır.

Bizim tepkimiz arttıkça bu sahtekarların da kuru sıkı demeçlerinin sayısı artacaktır. Ama bizim eylemimiz yükseldikçe hepsi karşımıza geçip gerçek yüzlerini açığa vuracaktır; "Sokak eylemlerini tasvip etmiyoruz, bu memlekette demokrasi var, hükümeti

beğenmeyen seçimler gelince değiştirir, işçiler haklı iken haksız konuma düşmesinler" diye nutuk çekeceklerdir. Bunların hepsi SSK'nın yağmasından kendi payını almıştır. Bunların hepsi emperyalizmin işbirlikçisi sermaye iktidarının uşaklarıdır.

Türk-İş, Hak-İş, DİSK konfederasyon yönetimleri, MGK sendikacıları, ESK ihanetçileri ise yine hain bir tuzak peşindedirler. Sanki sorun sadece emeklilik taban yaşının 62 mi yoksa 58, 55 mi olacağından ibaretmiş gibi dikkatleri buraya çekiyorlar. Örneğin "çetin müzakereler" ya da bir kaç "kuru sıkı eylem" sonrasında devlet "tamam 62 yerine 58, 55 olsun" diyecek. Bunlar da böylelikle öfkemizi yatıştırmaya, hava boşaltmaya, mücadele safalarımızı bölmeye çalışacaklar. Sermaye devleti yıllardır işçi ve emekçilerin kazanılmış haklarını birer birer mezara gömüyor. En başta da bu sendika ağalarının sayesinde. Bunlar SSK yağmacısı, bunlar işçilerin, emekçilerin kan emicisi. Kimse bunların sadece sözüne bakıp aldanmasın. Mücadele meydanları, direniş alanları bunların gerçek yüzünün aynasıdır. Bunlara bel bağlamayalım. Örgütlenelim, gücümüzü birleştirelim, mücadeleyi bizzat kendi nasırlı ellerimizle yükseltelim.

Yıkım saldırısı karşısında öfkemiz büyüktür, şiddetlidir ve haklıdır!

İMF-TÜSİAD saldırı paketlerine hayır!

Emperyalistlere yapılan borç ödemeleri durdurulsun!

Düzen için fedakarlığa hayır! Krizin faturası kapitalistlere!

Özelleştirmeye, taşeronlaştırmaya, esnek üretime, mezarda emekliliğe hayır!

Tüm çalışanlar için ücretsiz sağlık hizmeti ve genel sigorta!

Sigorta primleri tümüyle işverenler tarafından ödensin!

Tüm sosyal sigorta kurumları işçi ve emekçiler tarafından denetlensin!

Herkese iş! Tüm çalışanlara iş güvencesi!

Sefalet değil, insanca yaşam ücreti!

İşsize işsizlik sigortası! 7 saatlik işgünü! 35 saatlik çalışma haftası!

Tüm çalışanlara sendika, grev ve toplu sözleşme!

SSK'nın tasfiyesine hayır! SSK bizimdir yağmalanamaz!

Kahrolsun sermaye iktidarı! Kahrolsun ücretli kölelik düzeni!

Emperyalist tahkim anlaşmasına hayır!

Bu ülkenin zenginlikleri bizindir peşkeş çekilemez!

Kahrolsun İMF! Kahrolsun emperyalizm!

Yaşamımızın sosyalist Türkiye!

İMF, MGK, TBMM, ESK, Türk-İş, HAK-İş, DİSK. Hepsisi sahtekardır. Bunlar bizim canımızı almak pahasına SSK'yı yağmalayıp batıranlardır. Suçludurlar ve haksızdırlar. Emegin posasını çıkartıncaya kadar sefasını sürüp sonra gün yüzü göstermeden mezara gömenler haksızdırlar. Haklı olanlar sömürüye ve adaletsizliğe karşı isyan edenlerdir.

Haklı olanlar insan gibi çalışılacak ve insan gibi yaşanacak bir düzen için mücadele edenlerdir.

Yarın bu sahketaırlar yine önümüze bir bir bahaneyle barikat örmeye çalışacaklar. Yasal çerçeveyi aşmayalım, diyecekler. Ama onlar haklarımızı gaspederken kendi yasalarını bile tanımıyorlar. Onlar yasaları işlerine göre çıkartıyor ve işlerine geldiği gibi uyguluyorlar. Biz haklarımız için mücadeleyi yükselttiğimizde ise “sokaklara çıkmayalım, çizmeyi aşmayalım, yasaları çiğnemeyelim” diyorlar. Onların yasal çizmesi, onların demokrasi postalları altında bu yüzden ömür boyu ezilip duruyoruz.

Haklı mücadelemizin önüne dikilecek olan sendika ağalarına, düzen partilerine, sermaye uşaklarına, faşist yasalara, yasaklara ve baskılara boyun eğmeyelim. Suçlulardan hesap soralım! Haklı olan da güçlü olan da biziz. İşçi sınıfı ve emekçilerin, ezilen ve sömürülen milyonların öfkesi haklıdır ve şiddeti de güçlüdür. Günü gelecek biz, bizi defterden silenlerin kirli defterlerini düreceğiz. Bizi gün yüzü görmeden mezara gömenlerin kanlı sınıf iktidarlarını mezara gömeceğiz. Birleşeceğiz, örgütleneceğiz ve mücadele edeceğiz. Haklarımızı da, devrimci sınıf iktidarımızı da kazanacağız! Yeter ki sınıf kavgası yoluna girelim ve bu yolda kararlılıkla ilerleyelim.

Kurtuluş yok tek başına!

Bu saldırılar karşısında direniş kararlılıkla örgütlemek işçi ve emekçiler için, tüm ezilen ve sömürülenler için ölüm kalım meselesidir. Direniş kararlılıkla örgütlemek, bizi gün yüzü görmeden mezara gömmek isteyenler karşısında boynumuzun borcudur. Direniş kararlılıkla katılmak, çıkarları, bu toplumun sermayenin iktidarı altında iliklerine dek çürütölmesinden, bu ülkenin emperyalizmin çizmeleri altında ezilmesinden taraf olmayan herkes için sorumluluk gereğidir.

Tüm ezilen ve sömürülenler olarak birleşik mücadeleyi yükseltmeliyiz. Hepimizi aynı namlulun ucunda aynı hedef tahtasındayız. Kazanırsak hep beraber kazanırız. Kaybedersek hep beraber kaybederiz.

Acil görevimiz, dalga dalga yükseltlen yıkım saldırısına karşı direniş dalga dalga örgütlemektir.

Bizim yapmamız gereken bu adaletsizliğe isyan etmektir. Bunun için önce uykudan uyanmaktır. Gerçekleri görmektir. Ayağa kalkmaktır. **İşçi-memur-öğrenci, taşeron-sözleşmeli, Türk-Kürt, Alevi-Sünni, genç-yaşlı, kadın-erkek** ayrımcılığı tuzağına düşmeden **kendi sınıf kavgası saflarımızı sıklaştırmak, tek yumruk tek barikat birleşmektir.** Saldırıya boyun eğmemek için her düzeyde her alanda her mevzide örgütlenmektir. Mücadeleyi kararlılıkla yükseltmektir. Bu sahte vatanseverlerden, asalak sömürücülerden ve onların paralı uşaklarından, işçi sınıfına, emekçi halka, tüm ezilenlere, topluma, ülkeye ihanet ve düşmanlıklarının hesabını sormaktır.

Mezarda emeklilik, özelleştirme, uluslararası tahkim...

Emperyalizme kayıtsız şartsız teslimiyet!

Özelleştirmeyi dayatan emperyalizm ve İMF'dir! SSK'yı batıran ise özelleştirmedi!

SSK hastahaneleri bakımsızlıktan çürüyor. Personel açığı had safhada. Hastahane sayısı yetersiz. Yeterli ilaç yok. Tedavi parası sürekli artıyor. Hastahane kapılarında kuyruklar uzuyor. Yağmacılar bunun sorumlusu. Ama aynı yağmacılar televizyonlarında bu görüntüleri halka seyrettirip sanki sorumlusu SSK hastahanesinin bekçisi, hemşiresi, doktoruymuş gibi emekçi halkı birbirine karşı kışkırtıyorlar. Böylelikle kendi yakalarını aradan sıyırmaya çalışıyorlar.

Kan emiciler bir de utanmadan “SSK'nın bataktan kurtulması için özelleştirme politikası uygulanmalıdır” diyorlar. Oysa SSK'yı bu hale getiren bizzat emperyalistlerin ve İMF'nin dayattığı özelleştirme politikalarının uygulanmasıdır. SSK'ya yıllardır tam da bu yüzden kaynak aktarılmıyor. Ama kaynakları hortumlanarak “özelleştiriliyor”! Tüm bu yaşananlar işçi ve emekçilere öğretmelidir ki; kapitalizm ve özelleştirme gelmiş geçmiş tüm bataklikların en büyüğüdür. Bu bataklik, işçilerin, emekçilerin sadece alınterinin sömürülmesi ile değil, aynı zamanda kanının dökülmesi ile sulanmaktadır. İşte İMF-TÜSIAD ve onların devleti bu bataklığın çeşme başını tutmaktadır.

Sağlıkta özelleştirme gerçeği nedir?

Özelleştirme politikası, paranın da hizmetin de işçiden emekçiden alınıp sermaye sınıfına aktarılması demektir. Özelleştirmeci devlet ise emekten alıp sermayeye aktaran emme basına bir tulumbadır. Bu sayede sermaye sınıfı cenneti yaşarken, işçiye, emekçiye ise cinneti ve cehennemi yaşatmaktadır. Ve SSK'da özelleştirme politikası, aynı zamanda, posası çıkan, yani sermaye için artık para etmeyen işçiyi, emekçiyi de tez elden mezara gömmek politikasıdır. Sağlıkta özelleştirme dedikleri ve ancak bu sayede kurtuluruz dedikleri şey kısaca budur!

Bizim kendi emeğimizin hakkını istemek “teröristlik”, kendi yarattığımız zenginliklerin yanına yaklaşmamız “haram”, gerçek sahibi olduğumuz ülke kaynaklarının emekçi halkın çıkarlarına kullanılmasını istememiz ise “vatan hainliği” oluyormuş! Bu asalakların, çalışan emekçinin alınterini vahşice, keyfice ve zorbalıkla sömürmelerinin adı ise “demokrasi”! Emeğin yarattığı tüm birikim ve zenginlikleri gaspetmelerinin adı “liberalizm”! Ülkenin tüm kaynaklarının emperyalizme teslim etmelerinin, peşkeş çekmelerinin adı ise “vatanseverlik”!

Şimdi de bize “eğer yurdunuzu seviyorsanız, eğer ülkenin geleceğini düşünüyorsanız, eğer milliyetçi, vatansever işçilerseniz, SSK yasa değişikliğini, uluslararası tahkim yasasını, sadaka zamlarını, özelleştirmeyi kabul edin” diyorlar. “Sakin sesinizi çıkarmayın, mücadele etmeyin, birleşmeyin, örgütlenmeyin” diyorlar. “Polis copunu, asker dipçliğini yeseniz de sakın gıkınızı çıkarmayın, boyun eğin” diyorlar. Çünkü “her şey vatan için!” diyorlar. “Bizim işçiler emekçiler arasında bu vatanı daha çok ve daha da çok seven milliyetçilere

ihtiyacımız var” diyorlar. “Haydi vatanseverliğinizi gösterin, Kürtlere karşı gösterdiniz, bölücülere, yıkıcılara, anarşist ve teröristlere karşı gösterdiniz, şimdi bir kez daha gösterin, bir kez daha ispatlayın” diyorlar. “Vatanseverliğinizi bugüne kadar gün yüzü görmeyip sürüm sürüm süründüğünüz halde sesinizi çıkarmayarak gösterdiniz, şimdi bir de emeklilik yüzü görmeden mezara girerek ispat edin” diyorlar.

Emperyalizme teslimiyet, vatan hainliğidir, topluma ihanettir, emeğe düşmanlıktır!

“Ülke çıkarları için, ülkenin geleceği için fedakarlık yapalım” diyenlerin hepsi İMF-TÜSIAD'ın uşaklarıdır. Yıkım paketinin bir an önce uygulamaya sokulmasını bekliyorlar. Çünkü bizim canımız pahasına alınan borçlar, krediler olduğu gibi bunların ceplerine gidiyor. Tekellerin kasasına, meclisteki yağmacıların cebine, generallerin emperyalizmin hizmetindeki ordusunun savaş harcamalarına, sendika ağalarının ve medya tekellerinin gizli banka hesaplarına gidiyor.

İşçi arkadaşlarımızı bu sahte vatanseverler karşısında uyanık olmaya çağıralım. Sömürücüler, asalaklar ve onların uşakları sahte vatanseverlerdir. Onlar kendi sınıf saltanatlarını ayakta tutmak için haklarımızı da ve bedenimizi de mezara gömüyorlar. Sadece bu mu? Hayır! Bu “vatanseverler” bu ülkenin her çakıl taşını ve her karış toprağını emperyalizme peşkeş çekiyor ve birlikte yağmıyorlar. Sadece patronlar değil, patronlara ve

Özelleştirmelere Sefalet ücretlerine mezarda emekliliğe zamlara hayır!

İMF güdümlü saldırılara karşı birleşik direniş!

Kızıl Bayrak

patronların devletine karşı mücadelemizin önünü kesmeye çalışan patron uşakları da sahte vatanseverlerdir. Hepsi IMF ve TÜSİAD'ın ve her türden asalak sömürücülerin uşaklarıdır.

İMF buyuruyor, patronların devleti uyguluyor!

Emperyalizm IMF aracılığıyla uşaklarına sesleniyor "Sakin taviz vermeyin. Geri adım atmayın. Popülizm yapmayın. Gözlerinin yaşına bakmayın. Yeni yasaları birer birer hızla uygulamaya sokun. Böylece bize kaynak aktarın. Sonra biz paranın musluğunu açalım ve birlikte kasalarımızı yeniden dolduralım".

Posamız çıkıncaya kadar asalak patronlar için çalıştıktan sonra birkaç yıl sefalet içinde yaşamayı bile bize artık lüks görüyorlar. İş kazalarında katlediliyor. Kirli savaşlarda kurban ediliyor. Doğal afet denilen önlenebilir yıkımlarla telef ediliyor. Çoğumuz sürekli, güvenceli bir iş yüzü bile göremiyoruz. Bu yüzden 100 yıl yaşasak bile gene emeklilik primlerini denk getiremiyoruz. Son saldırı ile sürekli bir iş yüzü görenler bile artık emeklilik yüzü göremeyecekler. Emperyalizm ve uşağı sermaye devleti bugüne kadar kazanılmış haklarımızı sendika ağalarının yardımıyla birer birer mezara gömdü. Şimdi bizzat bizi, milyonlarca işçi ve emekçiye emeklilik yüzü görmeden mezara gömmek için saldırıyorlar.

Hedefleri dikensiz gül bahçesi yaratmak!

Ama sadece bu kadar değil. Gündemdeki yıkım saldırısı, emperyalizmin ve işbirlikçi sermayenin yeni bir yağma hareketiyle krizin faturasını bir kez daha işçilerin ve emekçilerin sırtına yüklemelerinden ibaret değil. Zaten kuşa çevirdikleri ve milyonlarca işçi ve işsize tanımadıkları emeklilik hakkını şimdi bütünüyle gaspetmekten de ibaret değil.

Her gün beterin daha da beterini dayatmaya çalışıyorlar. Amaçları bu ülkeyi, emeğin daha vahşi, daha keyfi, daha dizginsiz sömürülmesi için dikensiz gül bahçesine çevirmektir. İşçi sınıfı ve emekçilerin kazanılmış tüm sendikal-sosyal-iktisadi haklarını mezara gömmektir. Böylelikle kendi sömürü talan yağma düzenlerinin geleceğini güvence altına almaktır. Onların "batıyoruz acele tedbir" dedikleri de budur. Onlar bizi gömdükleri bataktan değil, tatlı batac kârlarını kaybetmekten korkuyorlar. Tatlı batac kârlarına yeni batac kârları eklemenin yolunu açıyorlar.

İşsizliğin, sefaletin perde arkasında sermaye haramilerinin saltanatı var!

Bu ülkede sermaye iktidarı altında emeğin alınteri vahşice sömürülüyor. İşçi ve emekçilerin tüm kazanılmış hakları birer birer mezara gömülüyor. Ülkenin tüm kaynakları emperyalizm ve işbirlikçi sermaye tarafından yağmalanıyor. İşçi ve emekçilerin yarattığı bütün zenginlikler bir avuç sömürücü asalak tarafından gasp ediliyor ve kendi mülklerini bu sayede sürekli büyütüyorlar. İşte milyonların işsizliğinin, sefaletinin perde arkasında bunlar var. Emperyalizm ve işbirlikçisi sermaye iktidarının bu topraklardaki sınıf saltanatı işçi sınıfı ve emekçi halka on yıllardır yaşatılan yıkımın, kesilen faturaların, istenilen fedakarlıkların üzerinde yükseliyor.

Yavuz, hırsız ev sahibini bastırmaya çalışıyor!

SSK: Batıranlar kurtarıcı rolünde!

İMF ve TÜSİAD'ın borazanları ötüyorlar. Diyorlar ki "SSK ve emeklilik kurumu iflas etti. 2.5 katrilyon açık var: Bu kambur halkın sırtına biniyor. Artık deniz bitti. Böyle devam ederse yarın emeklililerin maaşı bile ödenemez. Sağlık hizmetleri bütünüyle durur. Onu ancak bu reformlar kurtarabilir. Başka yapacak hiç bir şey yok. Amacımız SSK'yı bataktan kurtarmak ve halka daha iyi hizmet eder hale getirmektir"

Bu sözlerin her biri birer yalandır. İşçi ve emekçilerin sınıf kavgasını kuvvetli verebilmesi için gerçekleri öğrenmeye ve öğretmeye ihtiyacı vardır.

**İşçiler gerçekleri öğrenmelidir!
SSK bizimdir!**

SSK bizim alınterimiz, emeğimizdir!

SSK'nın ana birikimi işçilerin ücretinden kesilen primlerden oluşuyor. Kambur ilan ettikleri SSK'ya devletin bütçeden "yardımı" ise gene işçi sınıfı ve emekçi halktan toplanan vergilerden oluşuyor. Asalak patronların SSK prim payı ise kendi alınterlerinin değil gene işçilerin emeğinin sömürüsü üzerinden oluşuyor.

Bizlere kendi sınıf düzenleri ve iktidarları altında işsizliği, sefaleti, hastalığı, iş kazalarını dayatıyorlar. Bunların hiçbirisi bizim kabahatimiz değil. Emeğimizin karşılığı da değil. Ama bizim sefaletimiz üzerinde sefa süren patronlar ve onların devleti, işçiye, emekçiye işsizlik sigortası, sağlık sigortası ve gelecek güvencesi sağlamaya yanaşmıyor.

Adaletsizlik sadece bu değil. Sermaye devleti emekçi halktan aldığı vergilerle oluşturduğu bütçeden emekçi halkın sağlık, eğitim, beslenme, barınma harcamaları için ayırdığı payı sürekli azaltıyor. Patronlar ise kendi SSK prim paylarını ödemiyorlar bile.

Demek ki nereden bakılırsa bakılsın SSK bizimdir.

SSK, patronların ve patronların devletinin değil, işçi sınıfının ve emekçi halkın malıdır. SSK kaynakları bizim alınterimizdir, bizim emeğimizdir. Sermaye kendi sınıf iktidarı ve devlet yönetimi altında emeğin yarattığı tüm zenginlikleri olduğu gibi SSK'yı da kendisine mülk edinmiştir. Ve bugüne kadar yağmalaya yağmalaya dibine darı ekmiştir.

**SSK'yı batıranlar onlardır!
SSK'dan 8.5 katrilyon hortumladılar!**

SSK'nın öz kaynakları üzerinden sadece son 30 yılda hortumlanan miktar 20 milyar dolardır. Bu yaklaşık 8.5 katrilyon (8.400.000.000.000.000) lira demektir. SSK'nın mali kaynakları düşük faizli hazine bonolarına yatırıldı ve böylelikle yağmlandı. Bu birikim, sermaye tefecilerine, tekellere, emperyalistlere yüksek faiz olarak dağıtıldı.

Peki tüm bunları yaparken işçi ve emekçilerden izin aldılar mı?

Hepsi bu yağmadan kendi nasibini aldı!

Hayır, izin almadılar ama kendi nasiplerini aldılar. Bugün "SSK kamburunu halkın sırtından indirelim" diyerek yeni SSK yasasına destek veren ikiyüzlülerin hepsi bu yağmadan kendi nasibini aldı. SSK'nın kaynakları aynı zamanda sermaye hükümetlerinin

bakanları, milletvekilleri, sendika ağaları ve SSK yönetimleri tarafından da hortumlandı. Bunlar hep birlikte SSK'yı babalarının çiftliği gibi tepe tepe kullandılar.

İşçi ve emekçiler ve aileleri yeşil kart aldatmacaları ile oyalandı. Yaşlılar hastahane kuyruklarında süründü. Bebeler bakımsızlıktan öldü. İşçi emekçi cesetleri rehin odalarında esir edildi.

Peki onlar ne yapıyorlardı? Bu kan emiciler SSK'nın sineğinden bile yağ çıkartıp satınanın hesabı peşinde koşuyorlardı.

En büyük kavgayı SSK yönetim kurulunu girmek için verdiler!

Sendika ağaları, dün Şevket Yılmaz'lar bugün Bayram Meral'ler, dün Rıdvan Budak'lar bugün halefleri, dün Necati Çelik'ler bugün Salim Uslu'lar. Bunlar işçilerin haklarını korumak sözkonusu olduğu zaman "önce müzakere, önce toplumsal uzlaşma, müzakere sonuç vermezse eylem de örgütleriz, ama sosyal barışa hiç bir zaman zarar vermeyiz" nutukları atmakla yetiniyorlar. Ama aynı sendika ağaları en büyük kavgayı, en "militan" direnişi, en kararlı eylemi SSK yönetim kuruluna kendi adamlarını sokmak için veriyorlar. SSK yağması ile palazlanan Enver Toçoğlu türünün tek örneği değildir. Bayram Meral ile dalaşı SSK'nın yağmasından pay kapma kavgasıydı.

SSK'nın gayrimenkulleri haraç mezat satıldı!

SSK'nın sadece para kaynakları değil gayrimenkulleri de yağmlandı. Sadece 1997'de SSK'nın binalarından, arsalarından 500 trilyon liralık bölüm haraç mezat satıldı. Bu satışlarla yağmacılar işçilerin malını kendilerinin, akrabalarının, çıkar şebekelerinin mülkü haline getirdiler. 500 trilyon ise işçilere sağlık, emeklilik hizmeti için kullanılmadı, bir kez daha hortumlandı. Peki tüm bunları yaparken işçi ve emekçilerden izin aldılar mı?

Patronlar çalışıyor, patronların devleti affediyor!

Patronların SSK primlerinin tamamını ödemeleri gerekir. Ama onlar üç kuruş yasal primlerini bile ödemiyorlar. İşçinin primi ücretinden otomatik ve zorunlu olarak kesiliyor. İşçilerin primini bile işi kılıfına uydurup ceplerine atıyorlar. Milyonlarca işçinin SSK primleri düzenli yatırılmıyor. Patronlar tarafından hasıraltı ediliyor. Milyonlarca işçi bu yüzden prim günü tutmadığı için emekli dahi olamıyor, hastahane kapılarından geri çevriliyor. Peki işin kılıfı ne? İşin kılıfı işte bu "yüce!" devlet. Bu devlet, onların devleti. Devlet bu büyük haksızlığa göz yummakla kalmıyor. Hırsızlığı bizzat kendisi organize ediyor, teşvik ediyor. Devlet, trilyonlarca lira prim borcunu tahsil etmemekle kalmıyor. Her yıl af yasası çıkartıp patronların borçlarını bağışlıyor. Tam 11 kez patronların SSK prim borçları defterden silindi. Buna rağmen patronların 400 trilyon lira prim borcu var. Devlet onları böyle alıstırmış. "Alışmış kudurmuştan beterdir". Hepsi yeni bir af yasası bekliyor. Prim borcunu yatırmıyor. Oysa işçinin, emekçinin üç kuruş borcu olsa bu aynı devlet bizleri haciz ile süründürür. Fakir çocukların canı baklava çekse, bu aynı

devletin mahkemeleri 5-10 yıl ceza keser.

SSK'ya yıllardır gerekli yatırımlar yapılmadı!

SSK'nın öz kaynakları, işçinin alınteri yağmalanıyor, ama SSK'ya yıllardır gerekli yatırım yapılmıyor. Bu yüzden trilyonluk sağlık üniteleri bakımsızlıktan çürüyor. Kaynak aktarsalar binlerce işçi, emekçi ailesi, bebesi, genci yaşlısı göz göre göre ölmekten kurtulacak.

İşçiye kaynak yok! Sermayeye kaymak çok!

Ama bu devlet, bizden aldığını patronlara, tefeciye, emperyalist efendilerine, kirli savaşlara kaynak olarak bol kepçe dağıtıyor. Bunlara kaynak var! Bu adaletsizlik karşısında isyan eden, hakkını arayan işçinin, emekçinin, öğrencinin karşısına polis copu, asker dipçisi ile dikilmek için de kaynak var. Bizlerin iş, ücret, sağlık, eğitim, emeklilik ve gelecek güvencesi için ise kaynak yok!

Sermaye devleti, işçiden, emekçiden emdiği kaynağı IMF'ye, TÜSİAD'a kaymak olarak veren modern ve tam otomatik bir komprasör makinası gibi çalışıyor.

Sermaye iktidarı altında milyonlarca işçiye kaçak çalışma dayatılıyor!

Kentte ve kırdan milyonlarca işçi ve emekçi SSK'ya üye bile değil. Kaçak çalışma dayatılıyor. 4.5 milyon işçi kaçak çalışıyor. Bu işçiler, hiçbir sosyal hakkı, hiç bir gelecek güvencesi olmaksızın en sağlıksız koşullarda çalışıyor, en kötü koşullarda yaşıyor. Bu işçiler patronların da, patronların devletin de, sendika ağalarının da umrunda değil. Ama sendika ağaları bir terkilemedir ağızlarına dolamışlar "kayıt dışı ekonomi kurtulur!". Devletten talep ediyorlar bunu! Devlet sözcüleri de "evet, ekonominin sorunu buradan kaynaklanıyor, bu sorunun üzerine kararlılıkla gideceğiz" diyorlar! Şıracının şahidi bozacı!

Sendika ağalarının "kayıt dışı ekonomiye son verelim!" çağrıları sahtekarlıktır!

Bu düzen altında işçinin sermaye devletine hizmeti çok! Devlet işçilerden çok şey istiyor! Bu devletin temsilcileri iş kazalarından sonra sahte gözyaşı döküp nutuk çekmesini de iyi biliyorlar. Peki bu devletin işçiye hizmeti nedir? Sadece ölünce imam göndermek midir? Bu devlet niye insan gibi yaşatmıyor işçiyi, emekçiyi?

Hiç bir işçi kendi keyfinden ötürü kaçak çalışmaz. Sermaye düzeni ve devleti işçiye iş vermiyor. İş güvencesi sağlamıyor. İnsanca yaşanacak ücret vermiyor. İşçi kaçak çalışmayıp da ne yapacak? Kaçak çalışmaya onlar çanak tutuyor. Devlet bununla kalmıyor, kaçak işçi çalıştıran patronlara göz yumup teşvik ediyor. Bu kan emiciler tek kuruş SSK primi ödemiyor. Ve devlet de bunlardan tek kuruş istemiyor. Kanlı sömürü çarkları böyle dönüyor.

Çalışma bakanlığının, iş müfettişlerinin işi gücü rüşvet yemek. İşyerine gelirse denetim için değil, gene rüşvetini yemek için geliyor. Devlet, sendika ağaları bunları bilmiyor mu, görmüyor mu? Öyle iyi biliyorlar ki, öyle güzel görüyorlar ki!

Sigortasız sendikasız çalışma koşullarına karşı yasal hakları için mücadele eden işçilerin karşısına gene devletin polisi, jandarması, jopu, dipçisi, panzeri, kurşunu dikilmiyor mu? Peki sendika ağalarının bu mücadeleleri desteklediği görülmüş mü? Onlar bu tür işyerlerinde işçilerin kendisi örgütlenip kapılarına gelse gidip patronlara ihbar ediyorlar. Bir de "sendikasız, sigortasız çalışma!" kampanyaları örgütüyorlar. Her yıl iş güvenliği, işçi sağlığı haftasında birbirlerine

nutuk atıyorlar. Hepsi göz boyamak için.

Ve sendika ağaları devletten talep ediyor; "kayıt dışı ekonomi kayıtlarına alın, ekonomi ve SSK ancak böyle kurtulur!". Bunlardan gerçek sorumluların, suçluların yakasına yapışıp hesap sorulmasını istemelerini bekleyemeyiz. Çünkü yapılacak yakalar arasında sendika ağalarının kendi yakası da var! Bunun için "olmayacak duaya amin" dememizi bekliyorlar.

İşçinin hakları sermaye devletinin umurunda mı?

Diyorlar ki, "yeni SSK yasası SSK'nın bataktan kurtarılması içindir. İşçi ve emekçilerin daha iyi hizmet alması içindir". Madem bu devlet işçi ve emekçilerin haklarını o kadar çok düşünüyor, öyleyse memurların grevli TİS'li sendika hakkını niye gaspediyor? 12 Eylül'ün faşist iş yasaları, mahkemeler hepsi patronların hesabına çalışıyor. İşçiler birleşip, örgütlenip mücadele etmezse kazanılmış yasal haklar bile birer birer gaspediliyor. Ve geriye yasa ve anayasa diye kağıt üzerindeki üç beş parlak söz kalıyor.

Sermaye devleti işsizlik sigortasını ödemiyor!

Bu ülkede işsizlik diz boyu. Sorumlusu kim, işçiler mi? Sorumlusu iflas etmiş kapitalist düzen. İşsizlik büyüdükçe SSK'nın sırtına bir de buradan kambur biniyor. Çünkü sermaye iktidarı milyonları işsiz bırakmayı iyi biliyor da, işsiz işsizlik sigortasını ödemeye yanaşmıyor.

Sözün kısası SSK batmadı, ama batırıldı! SSK'yı batıran sömürücüler ve uşakları şimdi karşımıza geçip tek bir ağızdan "SSK battı, onu kurtarmamız gerekiyor!" yalanını söylüyorlar.

Bahanelerinin hepsi yalandır! Yalanları gerçek yüzlerini gizlemek içindir!

IMF ve TÜSİAD'nın borazanları ötüyorlar; Diyorlar ki "Türkiye genç emekliler ülkesi haline geldi. Emekliler çift maaşla yaşıyor. Kamuda fazla istihdam var. İşçilerin vergi oranları düşük. Devlet SSK kamburunu sırtından atarsa halka daha iyi hizmet verecek. Ekonomi bu kamburlar yüzünden belini doğrultamıyor. Bu yüzden memura ücret veremiyoruz. Bu yüzden köylüye kredi veremiyoruz. Bu yüzden yeni fabrikalar açılmıyor. Eğer bu kamburlar atılırsa herkes iş ve ekmek sahibi olur. İşçiler sadece kendi çıkarlarını değil vatanın, milletin çıkarlarını düşünsünler "

Türkiye genç emekliler ülkesi haline gelmiş! 1992 yılında emeklilik yaş tabanının 55-60'dan 38-43'e indirilmesi SSK'yı mahvetmiş! İşçiler sadece kendini çıkarını düşünen asalaklar mı! İşçiler vatanın, milletin çıkarlarını takmıyormuş!

Bize masal okuyorlar. Bu sözlerin her biri birer yalandır. İşçi ve emekçilerin sınıf kavgasını kuvvetli verebilmesi için gerçekleri öğrenmeye ve öğretmeye ihtiyacı vardır.

Türkiye'de ortalama emeklilik yaşı 57!

Devletin güvenilmez istatistik rakamlarına göre bile Türkiye'de ortalama emeklilik yaşı 57! Yani emeklilik yaş tabanı 38-43'e çekildiği dönemde bile ortalama emekli olma yaşı 57! Ama bir şey daha var. Türkiye'de işçilerin, emekçilerin mezara girdikleri yaş ortalaması da en fazla 57!

Türkiye'de 40 yaşında emekli olanlar kimler?

Ücretsiz PDF Kitap Arşivi - <https://rantey.org>
Üzerine demogoji yaptıkları 38-43 yaşında emekli

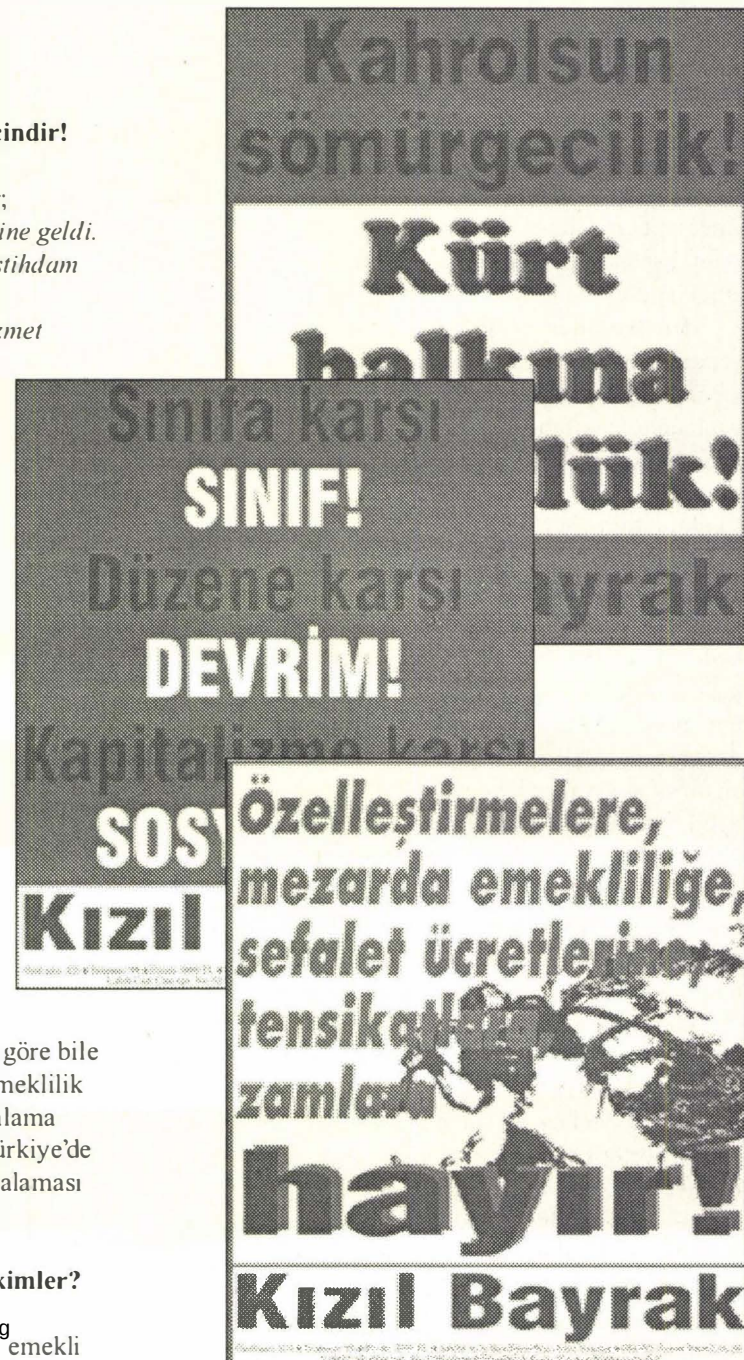
olan bir avuç kişi ise milletvekillerinin, generallerin, sendika ağalarının, devlet bakanlarının akrabaları, ahbabları. "Beşikte emeklilik" hakkı kazananlar, ömür boyu hem de hiç çalışmadan asalakça yaşama hakkı kazananlar ise sermaye kodamanlarının çocukları. Onlar barlarda, diskolarda, Tatilya'larda, 5 yıldızlı eğlence tesislerinde, Avrupa'nın moda merkezlerinde ömür boyu "emeklilik" haklarını tepe tepe kullanıyorlar.

İşçi memur emeklisi çift maaşla keyif mi çatiyor?

Bu kan emicilerin sınıf saltanatı yüzünden Türkiye'de iş bulmak, iş bulduktan sonra işten atılmamak ve mezara girmeden emekli olmak ise büyük bir "şans". Bu "şanslı" işçi ve emekçiler ise üç günlük emeklilik dönemlerinde keyif çatiyorlar. Çocuğunu okutabilmek, evine ekmek sokabilmek, ilaç alabilmek için kapı kapı dolaşıp iş arıyorlar. Diz boyu sefalet içinde yaşıyorlar.

Halkın sırtındaki asıl kambur sermaye iktidarındır!

İşçiye mezarda emekliliğinin dayatılması kadar, memura sadaka ücreti verilmesinin, sendikal hak ve özgürlüklerin yok sayılmasının, yoksul köylünün sefalet biçmesinin, işsizliğin, açlığın sorumlusu kendi sömürü düzenleridir. İşçi sınıfı ve emekçi halkın sırtından sökülüp atılması gereken asıl kambur bizzat kendi sınıf iktidarlarıdır. Sökülüp atılması gereken asıl kambur IMF'dir, TÜSİAD'dır ve tüm sömürücü asalaklardır.

Amaç SSK'yı kurtarmak değil, yeni yağmaların önünü açmak!

**İşçiye sefil emeklilik, onlara kıyak emeklilik!
İşçiye mezarda emeklilik, onlara beşikte emeklilik!**

İMF ve uşaklarının, emperyalizm ve işbirlikçilerinin sağlık sorunları, iş sorunları, sefalet sorunları, emeklilik ve gelecek güvencesi sorunları yok.

İMF emir veriyor "Bu yasa bir an önce çıkmalı. Hükümet kararlılığını göstermeli. Aksi takdirde size borç para vermeyiz" diyor. İMF'nin ortakları ve uşakları da "Bu yasa bir an önce çıkmalı. Bu Türkiye için ölüm kalım meselesi" diyerek aynı nakaratı tekrarlıyorlar. İşte bu nakaratçılar SSK'yı da bizzat kendi elleriyle batıranlardır.

Sesleri gür çıkıyor, yalan söylerken yüzleri bile kızarmıyor. Kızarmaz, çünkü onların mesleği de bu. Çünkü bize yaşattıkları yıkım sayesinde onlar har vurup harman savuruyorlar. Sefaletimiz üzerinde sefa sürüyorlar. Cansız bedenlerimizin sayısı arttıkça onların banka hesap cüzdanları daha da kabarıyor.

Onlar bizden çalıp çırpıtlarıyla sadece kendilerinin değil 7 sülale boylarının geleceğini güvence altına almışlar. Onların çocukları daha "beşikte" iken hiç çalışmadan ömür boyu emeklilik hakkı kazanıyor.

Generallerin, patronların, meclisteki milletvekillerinin, sendika ağalarının, medya tekellerinin iş, işsizlik, sefalet ücreti, emeklilik gibi sorunları yok.

Patronlar özel hastanelerde en iyi koşullarda tedavi görüyorlar. Sömürü sayesinde ömür boyu asalakça yaşamak hakları güvence altında. Bu hakkın karşısına geçenler için F tipi cezaevleri inşa ediliyor. Hiç gören duyan olmuş mu, bunlardan hangisi SSK hastanesinde sıra bekleyip yatmış. Hangisi ilaç parası bulamadığı için eşini, babasını, çocuğunu kaybetmiş. Hangisi üç kuruş emekli aylığı ile azap çekmiş?

Milletvekilleri çevirdikleri tüm diğer dolaplar bir yana, sadece bir dönem (hatta erken seçim olursa 2 yıl) meclis sırasında oturup da işçi ve emekçi halk düşmanlığı yapmanın karşılığında aylık milyarları bulan "ömür boyu emekli olma ve maaş alma" hakkı kazanıyorlar. Bütün özel hastanelerin kapısı bunların tüm yakınlarına bedava. Çünkü faturasını bize ödetiyorlar.

Generaller ABD seyahatleri sırasında bir de "check up"dan geçiyorlar. Ellerinin altında modern tıp akademileri var. Ellerinin altında en iyi profesör doktorlar kadrosu var. Bırakın iş kazası geçiren işçi ve emekçiyi, kirli savaşta kurban ettikleri sakat erbaşlar bile bu modern tıp akademilerinin kapısından içeri giriliyor. Askerin de farklı farklı sınıfı var. Erbaşın payına düşen en ön safta savaşmak ve yaralanınca Askeri Gülhane'de değil, Askeri "SSK'da" yatmak. Generallerin ellerinin altında OYAK şirketinin tatlı karları var. Ellerin altında devletin tüm imkanları var.

Sendika ağalarının ise çalıp çırpıda, yemede içmede, gezmede tozmada milletvekillerinden aşağı kalır tarafları yok.

Sahibinin sesi sermaye basını ise SSK yasası mecliste kabul edilince İMF kredilerinden kendi payına düşeni alacak. Trilyonluk teşvik primlerini cepe atacaklar. Şimdi İMF'ye kuyruk sallayıp, işçi, emekçi düşmanlığı yapıp, dört gözle kredilerin musluğunun açılmasını bekliyorlar.

Amaçları SSK'yı kurtarmak değil, yeni yağmaların önünü açmak!

Eğer biz direnmezsek, "SSK'yı kurtarmak istiyoruz" diyen bu kan emiciler SSK'yı yağmalamaya devam

edecekler. SSK'nın yağmalanması bizim sadece emeğimizin, alınterimizin yağmalanması demek değil. Hasta bedenlerimizin, canımızın pazara çıkartılıp bedavaya satılması demektir.

İşçilerin SSK prim oranları arttırılacak!

Eğer biz direnmezsek, işçilerin SSK prim oranları arttırılacak. SSK'nın, yani işçilerin paraları hazine bonoları ile hortumlanmaya devam edecek. Yani SSK'nın öz kaynakları yeni ve modern hastaneler, parasız ve kaliteli sağlık hizmetleri, daha çok sayıda sağlık görevlisi vb. olarak kullanılmayacak. Asalak sömürücülerin kasalarına akmaya devam edecek. Devlet bütçeden sağlık harcamalarının payını arttırmayacak, ama işçilerin vergi oranlarını arttıracak. Bütün bu vahşi sömürü ve soygun yetmiyormuş gibi bir de sağlık hizmetleri "SSK" hastanelerinde bile paralı ve özel olarak yürütülmeye devam edilecek. Devlet işçi ve emekçiye dönük "hizmet" olarak sadece kefen bezi fabrikasına yatırım teşviki ve imam için pay ayıracak.

SSK sağlık hizmetlerinin kalitesi düşecek, fiyatı artacak!

Eğer biz direnmezsek, ilaç fiyat payları arttırılacak. İşçiye emekçiye ilaç kapsamı daraltılacak. Devlet, hastalığın tedavisi mümkün olduğu halde parası olmayanların canını almaya devam edecek. Muayene ücretleri, ameliyat ücretleri arttırılacak. SSK çalışanı emekçilerin sayısı da ücreti de düşürülecek. Çalışma koşulları ağırlaştırılacak. Sağlık hizmetleri hem pahalı hem de kalitesiz hale getirilecek.

Prim gün sayısını tamamlamak hayal olacak!

Eğer biz direnmezsek, iş katliamları bütün hızıyla devam edecek. Ama sendikasız sigortasız ve iş güvenliğinden yoksun koşullarda çalışanların sayısı da aynı hızda artacak. Özelleştirme, işsizlik ve tensikatlar artacak. Prim gün sayısını doldurmak hayal olacak. Sefalet ücretleri dayatılacak. Posası çıkartılmış işçiler daha emekli olamadan ve geride miras olarak sadece borç senetleri bırakıp mezara girecekler. Mezara girenlerin emeklilik birikimleri de patronlar tarafından yağmalanacak. Emekli olabilenler ise beterin beteri cehennem günleri yaşayacak "ölsem de kurtulsam bir an önce" diye düşünecek.

Özel sağlık ve sigorta şirketleri kene gibi başımıza üşüşecek!

Eğer biz direnmezsek, özel hastaneler mantar gibi çoğalmaya devam edecek. Özel hastaneler "SSK'yı beğenmiyorsanız bize gelin, ama sadece parası olana kapımız açık" diyecekler. Devletin bizden hortumladığı kredilerle palazlanan özel sigorta şirketleri başımıza üşüşüp "SSK'den emekli olamıyorsanız, biz sizi daha iyi koşullarda emekli edelim" diyecekler. Patronların devleti yetmediği gibi, bir de patronların şirketleri emeğimizi zindanladıkları için bize emeklilik vermek için kene gibi başımıza üşüşecek.

İş ve iş güvencesi yoksa emeklilik hakkı boş laftır!

62, 58, 55 yaş tartışmaları hain bir tuzaktır!

Sermaye devletin sözcüleri ve sendika ağaları sanki asıl sorun emeklilik taban yaşının kaç olacağından ibaretmiş havası yaratıyorlar. Böylelikle saldırının gerçek yüzünü gizlemeye çalışıyorlar. İşçi ve emekçilere hain bir tuzak kuruyorlar. Sendika ağaları müzakere yapacak, sermaye devleti emeklilik yaşını 62'den 58'e, prim gün sayısını 10 binden 8 bine indirecek ve böylece işler tatlıya bağlanacak. İşte bu pis hesabın peşinde koşuyorlar.

62 ile 58 yaş arasındaki, 10 bin ile 8 bin gün arasındaki "farklılık" devletin sendika ağalarına açtığı manevra alanıdır. Sendika ağaları böylece çetin müzakereler sonucu büyük tavizler koparmış ayağına yatıp, bir de başımıza "kurtarıcı" kesilecekler. Mezar kazıcılarımız yakalarını ellerimizden böylece kurtaracaklarını düşünüyorlar!

Kardeşler;

Bu tuzağa düşmeyelim. Emeklilik yaşının 62 ya da 58 olması, prim gün sayısının 10 bin ya da 8 bin olması bu saldırıda devletin sadece kulağıdır.

Türkiye'de iş ve iş güvencesi yok! İşsizlik sigortası yok!

Yeni yasa emekli olabilmek için gerekli prim gün sayısını artırıyor. Milyonlarca işsiz olduğu, işsizler ordusunun sürekli büyüdüğü, iş güvencesinin ve işsizlik sigortasının mevcut olmadığı bir ülkede yaşıyoruz. Hakkını arayanın işten atıldığı, dahası özelleştirme saldırısı ile kamudaki hem işçi hem de memurlara yönelik olarak büyük tensikat kıyımının hazırlandığı bir ülkede yaşıyoruz. Bu ülkede, ister 10 bin gün olsun isterse 8 bin gün olsun, prim gün sayısını tamamlayarak emekliliğe hak kazanabilmek mümkün değildir.

Bu ülkede işçi ve emekçiler ortalama kaç yıl çalışabiliyor? 25 yıl kesintisiz çalışan işçi artık müzeli oldu. Türünün son örnekleri de tasfiye edilen KİT'lerle beraber mezara gömülüyor. Hele hız verdikleri özelleştirme ve tensikatlardan sonra, kamu personel yasasından sonra bugün çalışıyor olanlardan kaç kişi yarın işinde kalabilecek?

Kamu personel yasasında değişikliğin eli kulağında. Memur sayısının 400 bine indirilmesi İMF tarafından çoktan emredildi. TÜSİAD'ın ise canına minnet! Amaçları polis, subay vb. düzenlerinin güvenlik güçleri dışında tüm devlet memurlarının "memurluk haklarını" tasfiye etmek. Devlet emekçi halka hizmet etmiyor ki, emekçi halka hizmet eden memura ihtiyacı olsun! Sermayeye hizmet sunacak diğerlerini de sözleşmeli, geçici, taşeron personel haline getirmek istiyor.

Tensikat silahını kafamıza daha beter dayayacaklar!

Bu kadar da değil. Yarın işçilerin kafasına tensikat silahını daha beter dayayacaklar.

“Emekliliğim yanmasın” düşüncesiyle işçileri, memurları esir alıp en beter kölelik koşullarında çalışmaya boyun eğdirmek isteyecekler. Hak ve özgürlükler mücadelesinin önünü bir de burdan kesmeye çalışacaklar. Uluslararası tahkim, özelleştirme vb. ile emperyalist efendileri ve kendileri için yaratmaya çalıştıkları dikensiz gül bahçesine bir duvar da buradan örecekler.

On milyon işsiz ve milyonlarca sigortasız emeklilik hakkı ne olacak?

Sermaye devleti, on milyon işsizi ve sigortasız kayıtsız çalışan milyonlarca işçiyi ise defterinden bütünüyle silmiş. Sermaye devleti bu kesimleri sadece hor görmüyor, aynı zamanda yok sayıyor. Bu yok sayma, bugün aileleriyle birlikte on milyonların, yarın ise işçi sınıfı ve emekçilerin tamamına yakın bir bölümünün her türlü hak ve güvenceden yoksun bırakılmasının tescil belgesi oluyor. Devlet, sermayeye kar etmeyenlerin canları cehenneme, diyor.

Sermaye iktidarı altında hiç bir işçinin emekçinin iş güvencesi yok. En ağır koşullarda çalışan, en kötü koşullarda yaşayan taşeron işçisinin, sözleşmeli işçinin ise hiç yok. Devlet SSK yasa tasarısı ile, zaten defterini dürdüğü milyonlarca işçi ve emekçi için, bu sefer kalemini kırmaktadır. Emperyalizm (IMF) ve işbirlikçi sermayenin (TÜSIAD), bir avuç sömürücü asalağın sınıf saltanatının sürmesi için on milyonlarca işçi ve emekçi ve ailesinin ölüm fermanını imzalamaktadır.

Bizim ömrümüz kıaldıkça patronların ömrü uzuyor!

TÜSIAD patronları “25 yıl sonra Türkiye’de ömür ortalaması 80 yıla çıkacak, 62 yaşında emekli olan işçi ortalama 18 yıl yaşayacak” diye bize hikaye okuyor. Gerçek olan şudur: Bizim ömrümüz kıaldıkça, onların ömrü uzuyor. Türkiye’de işçilerin ömrü ortalama 50-55 yaş. Maden, petro kimya, demir çelik, deri ve diğer ağır sanayi ve sağlıksız işkollarında çalışan işçilerin ise 50 yaşı bile bulmuyor. “62 yaşında emekli olan işçi ortalama 18 yıl yaşayacak” diye laf geveleyen TÜSIAD patronlarının vahşi sömürü düzeni işçilerin posasını daha 40 yaşına gelmeden çıkartıyor.

SSK’ya kayıtlı işçilerin %40’ı neden emeklilik yüzü göremedi?

Geçmişte emekli olabilecek 2 milyon 800 bin kişiden tam 1 milyonu emekli olmaya hak kazanamadı. Yani yaklaşık %40’ı. Peki neden acaba? Genç emekliler ülkesinde bu ne iştir!

Bu 1 milyon işçi içinde emekliliği göremeden mezara girenlerin ölüm yaşı ortalaması 40! Gene bu bir milyon işçiden geçirdiği iş kazası sonucu sakatlanıp iş göremez hale gelenlerin “malul” yaşı ortalaması ise 37! Ve bunlar sigortalı işçilerin istatistikleri, çalışma koşulları istatistiği bile tutulmayan sigortasızlara göre görece “daha iyi”!

Koç’lar, Sabancı’lar bizi böyle vahşice sömürmeye ve haklarımızı birer birer mezara gömmeye devam ederlerse 80 sene de yaşarlar, 100 sene de. Çünkü onlar sefahat içindeler, onların barınma, beslenme sorunları yok. Onlar asalak, ellerini sıcak sudan soğuk suya sokmuyorlar. Onların iş kazasına maruz kalıp ölme, sakat kalma sorunları yok. Onların sağlık ve tedavi sorunu yok.

Ekonomik sosyal yıkıma maruz kalanın gelecek güvencesi de yoktur!

İşçi ve emekçiler hangi koşullarda yaşıyor?

Sadece bu kadar değil. Sefalet ücretleri, özelleştirme, sendikasılaştırma, taşeronlaştırma, esnek üretim, emperyalist tahkim ve tüm diğer hak gaspları ile bize dipsiz bir ekonomik sosyal yıkımı yaşıyorlar. Ve şimdi de beterin beterin dayatıyorlar. Onlar bizden kepçeyle alıyorlar, şakıkla veriyorlar, şakıkla verdiklerini kepçeyle

tekrar geri alıyorlar.

Bu dipsiz sefalet koşullarında değil 62, değil 55, isterse 40 yaşında emeklilik hakkı olsun. Hangi işçi emeklilikte gün yüzü görebilir? Hangi işçi ve emekçi “bugüne kadar posamı çıkarttılar, şu üç günlük dünyada biraz günümü gün edeyim, bu benim hakkım, artık biraz kafamı dinleyim” diyebilir? Maaş kuyruklarında telef edilen emeklilerin perişandan beter hali ortada değil mi?

Nerede kaldı emeklilik hakkı?

Öyleyse bu nasıl emeklilik hakkı oluyor? Bu nasıl gelecek güvencesi oluyor? Çocuklar bile kanmaz bu yalana. İşe ve iş güvencesine sahip olamayanın emeklilik hakkı da olmaz! İnsanca yaşanacak bir ücret alamayanın ise emekli olsa bile gelecek güvencesi olmaz!

Sermaye iktidarı, işçileri, emekçileri iş kazalarında katlediyor. Kirli çıkarları için haksız savaşlarda kurban ediyor. Afetlerle telef ediyor. Hastane kapılarında süründürüp öldürüyor. İşsizlikten cinnet getirtip intihar ettiriyor. Yargısız infaz yapıp katlediyor. Eğer sorun sadece sefil bir emekliliğin yaşını bir parça geriye çekmekle çözüme kavuşacak ise, sendika ağalarının “yardımına” gerek yok. Patronlar “hizmetin” bu kadarını zaten kendileri de yapıyorlar! İşçiyi işten atıp en beter sefaletin kucığına itiyorlar ve böylelikle 6 ayda “emekli” ediveriyor!

Demek ki, geleceğimizi sadece 62 ya da 58 yaş ile, sadece 10 bin ya da 8 bin prim günü ile, sadece mezarda emeklilik yasası ile karartmıyorlar. Geleceğimizi, hak gaspları, özelleştirme, emperyalist tahkim, sendikasılaştırma, taşeronlaştırma, esnek üretim, devletin işçi düşmanı yasa ve yasakları, zorbalığı, copu, dipçiği, kurşunu, sefalet ücretleri, sadaka zamları,

işsizlik, tensikatlar, iş kazaları vb. ile tüm bu saldırılar ile karartıyorlar.

Ve bu yüzden hedef tahtasında olan sadece SSK’lı işçiler değil tüm işçi ve emekçiler, tüm ezilen ve sömürülenler. Emperyalizm ve işbirlikçisi sermaye iktidarı, IMF-TÜSIAD paketleri, MGK genelgeleri, faşist devletin zorbalığı, liberal medyadaki sahibin sesi yazarların yalan bombardımanı, MGK’nın emirrci SSK yağmacısı ESK işbirlikçisi sendika ağalarının ihaneti aracılığıyla ve hepimizin geleceğini karartıyor. Şimdi de beterin de beterin önünü açmaya çalışıyor. Bu düzen, bu iktidar altında işçi ve emekçilere, ezilen ve sömürülenlere gelecek yok!

Sermaye iktidarı yıkılmadıkça işin, ekmeğin, özgürlüğün güvencesi yok!

İş, iş güvencesi, insanca çalışma ve yaşama güvencesi sosyalizmde!

Bizler geleceğimizi kazanmak ve fazlasıyla hak ettiğimiz insanca yaşamı güvence altına almak için sermaye iktidarının mezarını kazmak zorundayız. Kendi devrimci sınıf iktidarımız altında sosyalizmi kurmak zorundayız. Başka kurtuluş yolumuz yoktur.

Sosyalizm işçi sınıfı ve emekçiler için geleceğin gerçek güvencesidir. Sosyalizm, sömürücü asalaklar dışında tüm toplum ve insan yaşamı için geleceğin gerçek güvencesidir.

Devrim bu geleceğin kapısıdır. Bu kapının kilidini devrimci sınıf partisiyle birleşmiş işçiler ve emekçiler, tüm ezilen ve sömürülenler kendi elleriyle açacaktır.

Komünist işçi partisi işçi sınıfının devrimci partisidir. Komünist işçi partisinin yolu işçi ve emekçilerin mücadele ve kurtuluş yoludur.

Emperyalizm ve işbirlikçisi sermaye iktidarının dalga dalga yükselttiği saldırılar karşısında her sınıf bilinçli işçi ve emekçi kendi devrimci sınıf partisinin saflarında örgütlenme yolunu tutmalıdır. Her sınıf mücadelecisi işçi ve emekçi kendi devrimci sınıf partisinin mücadele bayrağı altında birleşme yolunu tutmalıdır. Bu yol kazanılmış haklarımızı mezara gömdürmemenin yoludur. Bu yol mezarımızı kazmak isteyen asalakların sınıf iktidarını mezara gömmenin yoludur.

İşçi-memur elele genel greve!

İşçi, memur, gençlik, yoksul köylü birleşik mücadeleye!

Sermaye mezara! İşçiler-emekçiler iktidara!

Kahrolsun emperyalizm ve uşağı sermaye iktidarı!

Yaşasın bağımsız sosyalist Türkiye!

Çözüm devrimde! Kurtuluş sosyalizmde!

İMF'nin dayatmalarını püskürtmek için sendikal ihanet parçalanmalıdır!

Sermaye iktidarı cüretini sendika ağalarından alıyor!

İMF'nin hazırlayıp hükümetin önüne koyduğu "Sosyal Güvenlik Reformu"nu ANAP'lı, emekçi halk düşmanı, eski MHP'li Yaşar Okuyan tarafından açıklandı; Buna göre önce emeklilik yaşı yükseltilecek. Ardından SSK tasfiye edilecek. Sonra sağlık hizmetleri ile sigorta birbirinden ayrılacak. SSK, Emekli Sandığı, Bağ-Kur, Sosyal Güvenlik Kurumu adı altında birleştirilecek. Bunu sağlıkta özelleştirmenin hızlandırılması izleyecek. Sonuç olarak, işçi sınıfı ve emekçiler hem emeklilik haklarını, hem de sağlık hizmetinden ücretsiz yararlanma haklarını fiilen kaybetmiş olacaklar. Sermaye iktidarı bu cüretli saldırıya girişirken en başta ESK'ya ve ESK içindeki sendika ağalarının maharetlerine güveniyor.

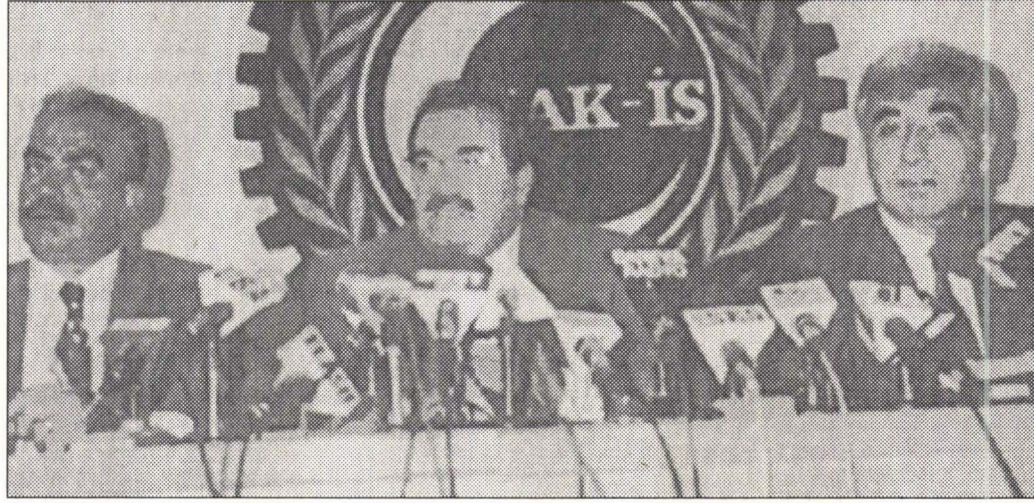
Sendika ağaları sermayenin orta oyuncusu!

Sendika ağaları bu saldırı karşısında emeklilik taban yaşının 62'den 58 ya da 55'e indirilmesi, prim ödeme gün sayısının ise 10 binden bir kaç bin aşağıya çekilmesi için ESK içinde "uzlaşma zemini" yaratma ve "taviz koparma" oyunu oynuyorlar. Böylelikle hem bu saldırının gerçek yüzünü gizliyorlar. Hem de işçilerin öfkesini, eylemini

İMF'de, MGK'da, ESK'da önden sınırları belirlenmiş bu "uzlaşma" çerçevesi içine hapsetmeye çalışıyorlar. Saldırının ve diğer saldırıların yaratacağı yıkıcı sonuçlar karşısında hemen hemen hiç bir şeyi değiştirmeyecek olan bu "taviz" ile "uzlaşma" perdesi arkasındaki işbirlikçi yüzlerini de gizlemeye çalışacaklar.

ESK saldırının "demokratik" kılıfı!

Hükümet ile ESK içindeki sendika ağaları arasında kayıkcı döğüşü önceden belli olan bu çerçevede sürüyor. ESK 1 Temmuz Perşembe günü "Sosyal Güvenlik Yasa Tasarısı" ve mezarda emeklilik gündemiyle toplanıyor. Sosyal güvenlik reformu ile ilgili bir komisyon oluşturuyor ve sözde "uzlaşma" önerileri hazırlanıyor. Ama sermaye devleti hazırladığı taslakta komisyonların bu tür önerilerine önce yer bile vermiyor. Bu durum hükümet ile işçilerin haklarını savunan sendika ağaları arasında sanki büyük ve çetin bir mücadele varmış gibi kamuoyuna yansıtılıyor. Daha sonra Ecevit tarafından hükümet taslağı olmadığı iddia edilen taslak, emeklilik yaşını kadın ve erkekte önce 65,

sonra ise 62 olarak belirledi. Prim ödeme günü en az 10800 gün (30 yıl) ve 60 yaşını doldurmuş olma, malulen emekli olmak için ise 5400 gün (15 yıl) 63 yaşını doldurmuş olma gibi maddeler ise yeni taslakta pazarlığa açıldı. Taslakta sigortalının eşinin sağlık güvencesi kaldırılıyor. Yurtdışında tedaviyi içermiyor. Protez ve araç gerecin %20'si çalışanlarca karşılanacak.

Türk-İş, Hak-İş, DİSK bu taslağa "sert tepki" verdiler ve ESK'yı boykot etme tehditinde bulundular. Ecevit hükümeti bunun üzerine hemen "yumuşadı." ESK'daki TUSİAD temsilcisi 62 yaş yüksek bulmadığını ama tartışmaya ve uzlaşmaya kapalı olmadığını açıkladı. Ecevit "sivil kurumlar (sermaye örgütüllükleri ve işçi sendikaları oluyor) biraraya gelsin uzlaşsın ve bize öneri getirsin" dedi. Sosyal güvenlik reformunun mutlaka yapılacağını, İMF'ye bu konuda söz verildiğini ama bunun bir dayatma olarak değil toplumsal uzlaşma zemininde yapılacağını açıkladı.

ESK'da traji komik bir orta oyunu oynanmaktadır. Halk arasındaki tanımıyla tam bir danışıklı dövüştür yapılan. Pazarlıklar sonucu emeklilik yaşı 55-58'e çekilecek. 10 yıllık bir zaman dilimine yayılıp uygulamaya sokularak, işçi ve emekçilerin tepkileri yumuşatılacak. İlk önce yaş sınırının 62, prim ödeme gününün 10800 olarak açıklanması da buna hizmet etmektedir. İşçi ve emekçilere ölümü gösterip sıtmaya razı etmek istemektedirler. Hesapları budur.

Sermaye devleti sosyal güvenliğin tasfiyesi yönündeki İMF dayatmasını ESK üzerinden meşrulaştırarak, işçi ve emekçilerin tepkilerini boğmayı hedefliyor. ESK, hükümet, sermaye sınıfı örgütüllükleri ve sendika bürokrasisinin oluşturduğu sınıf işbirliği kurumudur. Türk-İş, Hak-İş ve DİSK

DTP verilerine göre 2002 yılında yeni işe giren kadınların ortalama yaşam süresi 81, erkeklerin ise 79 olacağı iddia ediliyor. SSK verilerine göre ise 1976 yılında emeklilerin ömrü kadınlarda 70, erkeklerde 66 iken 94'te kadın 62'ye erkek 61'e düştü. 1997'de ortalama ölüm yaşı kadında 68, erkekte 65 oldu. Bu verilere göre 20 yıldır ortalama yaşam süreleri yükselmediği gibi düşüş gösteriyor. DTP'nin hangi bilimsel verilere göre 1 yıl içinde yaşam sürelerini uzatabildiği ise tartışma konusu. Sermaye devleti saldırılarını meşrulaştırmak için istatistikleri istediği gibi çarpıtmaktan da geri durmaz.

SSK yağmacısı Türk-İş ağaları ESK içinde toplumsal uzlaşma oyununu oynayabilmeleri için kendilerine şiddetli muhalefet yapıyor, taviz koparmak için kıyasıya mücadele ediyor görüntüsü vermek zorundalar. Bunun için de neye karşı çıktıkları, neden karşı çıktıkları, ne istedikleri, istediklerini nasıl alacakları, istedikleri yerine getirilmezse bunun karşısında ne yapacakları noktalarını belirsizlikte bırakan bir "düşünceler" paketini el altında tutmak zorundalar. Sermaye haklarımızı bizzat sendika ağalarının desteğiyle mezara gömüyor. Şimdi sıra emekçileri mezara gömmeye geldi. Bu saldırı ancak mezar kazıcılarımıza karşı örgütlü gücümüzle direnişi kararlılıkla yükselterek püskürtülebilir. Türk-İş ağaları ise İMF'nin yıkım saldırısı karşısında aşağıdaki "düşünceler, tespitler, temenniler, öneriler, beklentiler" paketi ile durmaya çalışıyor.

1) Türkiye'de ki ortalama yaşam süresi AB ülkelerinin 10 yıl gerisinde ve nüfusun sadece %5.7'si 65 yaşın üzerinde. Bu oran Avrupa'da %15. Türkiye'de fiili emeklilik yaşı 49-51. Yaş sınırı 50-55 olsa bile fiilen 53-58 yaşında olunabilir.

2) Türkiye'de çalışmaya başlama yaşı çok küçük. 62 yaş sınırı getirilirse çocuk yaşta işe başlayanların çalışma süreleri 40 yıla kadar uzayabilir. Kayıt dışı çalışmayı teşvik eder.

3) Erken emeklilik yıllarca kamu kesiminde devlet tarafından dayatıldı. Bunun yükü çalışanlara yükletilemez.

4) Mevsimlik işçiler gibi düzenli çalışma olanağı olmayan işçiler emeklilik haklarına hiç bir zaman ulaşamaz.

5) İşsizlik sigortası sisteme dahil edilmemiştir.

6) Emeklilik aylıkları asgari yaşam standartlarının altındadır.

7) Şu anda çalışanlar için öngörülen uyum süreleri adaletsizlik yaratacaktır.

8) Emeklilik yaşı yükseltilese bile bütçe açığına çare olmayacaktır.

9) Sosyal sigortayı gözden düşürücü düzenlemeler getirilmektedir. Türk-İş sosyal devletin sadece korunması değil aynı zamanda geliştirilmesi mücadelesinin içindedir.

Ekonominin bize dönük yüzünde hep yıkım var hep kriz var. Peki bizim yarattığımız ama yanına bile yaklaşmadığımız bu zenginliklere ne oluyor? Bu zenginlikler bir avuç asalak sermayedarın elinde toplanıyor, katlanarak artıyor. Onlar zenginlikleri biriktirirken biz sefalet biriktiririz. Çünkü onların zenginlikleri bizim çocuğumuza alamadığımız ilaç, soframıza koyamadığımız ekmektir.

Maaş kuyruklarında ölmemiz yetmiyor sermayeye, şimdi tezgah başında ölmemizi istiyorlar. Primlerimizle oluşan SSK birikimlerini soğurdukları, borç batağına batırdıkları yetmiyor. Şimdi tümünden el koymak istiyorlar. Hastane kapılarında, muayene odalarında, ameliyat masalarında bakımsızlıktan, ilaçsızlıktan, kimsesizlikten ölüşümüz yetmiyor, şimdi evlerde, sokaklarda, çöplüklerde can çekişerek ölmemizi istiyorlar. İş cinayetlerinde ölüşümüz, işsizlikten, yoksulluktan bunalıma girip, intihara yönelmemiz yetmiyor, şimdi topluca mezara gömmek istiyorlar.

Ücretsiz PDF Kitap Arşivi - <https://rantey.org>

sözde işçi sınıfının sendikal temsilcileri olan bu üç ihanet şebekesi ulusal ve uluslararası sermaye ile işbirliği halinde işçi ve emekçilere saldırmaktadırlar.

Faşist Ecevit sermayenin iki has kurumunun yıpranmaması için “tepkileri bize yöneltin” çağrısı yapmayı da unutmadı. Hükümetin yerine yenisini koymak kolay. Ama böylesi uşakça hizmet eden sendika ağalarını nereden bulacaklar? Hele işçiler ve emekçiler bunların gerçek yüzlerini görmekle yetinmeyip sırtlarından fırlatmaya karar verirlerse ne olacak IMF ve uşaklarının hali?

DISK, Türk-İş, Hak-İş bürokratları ayrı konfederasyonları temsil etmelerine rağmen buluştukları ortak payda sermaye sınıfının çıkarları doğrultusunda işçi sınıfı ve emekçilerin kanlarına ekmek doğramaktır. Onlar sermaye sınıfı içindeki çıkar gruplarının uzantılarıdır. Görevleri; işçi ve emekçileri ülke düzlüğe çıkıncaya, ekonomi krizden kurtuluncaya, ülke zenginlikleri artıp sermaye birikinceye, borçlar ödeninceye, enflasyon düşüncüye, devletimiz iç ve dış düşmanlarından kurtuluncaya... kadar sıkıntıları paylaşmak ülke yararına yükü omuzlamak gerektiği yalanıyla oyalamaktır. Oysa ne enflasyon düşer, ne borçlar azalır, ne krizler atlatılır. Bunlar kapitalizmin doğal birer unsurudurlar. Bunlar olmazsa kapitalizm olmaz. Kapitalizm işsizlikle, krizlerle, iç ve dış borçla vardır.

Mezarda emekliliğe, ESK'ya ve sendika ağalarına karşı tabandan tepkiler yükseliyor!

Mezarda emekliliğe karşı tabandan ve çeşitli sendikalardan tepkiler yükseldi. Hava-İş ve TÜMTİS, Türk-İş'e ESK'ya katılmama çağrısı yaptı. KESK ve DISK ise mezarda emeklilik tasarısına karşı alanlara çıkma kararı aldı. İşçi sınıfı ve emekçiler alanlarda attıkları sloganlarla IMF'yi, ESK'yı, Türk-İş'i hedef aldıklarını gösteriyorlar. “Türk-İş şaşırma, sabrımızı taşıрма”, “IMF, Go home”, “SSK'yı kurda kuşa yem etmeyeceğiz”, “Geliyor, geliyor, genel grev geliyor” gibi sloganlar ve öfke, mücadele azmi ve kararlılık alanları dolduruyor. İşçi sınıfı ve emekçilerin ortak paydada buluşması “İşçi-memur elele, genel greve!” sloganı ise mücadelenin bugün yakalanması gereken halkasını işaret ediyor.

Sermaye sınıfının mezar kazıcıları bizleriz. Onlar bizsiz olamazlar. Bizi sömürmeden yaşayamazlar. Ama biz onları sırtımızda taşımak zorunda değiliz. İlk önce kendi örgütlerimizdeki sermaye uşaklarından başlamak üzere bütün asalakları başımızdan defetmezsek onlar bizi mezarda bile sömürmenin yollarını arayıp bulacaklar.

F. Yılmaz

İMF'nin Türkiye ziyareti

MGK damgalı 57. IMF-TÜSİAD Hükümeti, IMF ile iki yıllık program için ilke anlaşmasına vardı. IMF Türkiye masası şefi Carlo Cottarelli başkanlığındaki beş kişilik heyet, 15 Haziran'dan 3 Temmuz'a kadar “bölünmez vatan”a demir attı. IMF heyeti, ayağının tozuyla ilk görüşmesini patronlar örgütü TÜSİAD ile kapalı kapılar arkasında yaptı. Daha sonra Yapı Kredi Bankası, Garanti Bankası, İMKB (İstanbul Menkul Kıymetler Borsası) Manhattan ve Citybank yetkilileri ile görüştü. Bu görüşmelerden oldukça memnun ayrıldılar. Çünkü işçi ve emekçileri iliklerine kadar sömürme konusunda aralarında hiçbir temel ayrılık yoktu. Bu tekerci patronların hepsinin de yediği yoksul eti, içtiği emekçinin kanıydı.

TÜSİAD yönetim kurulu, IMF heyetine 57. hükümetleri için övgü dolu sözler etti. Bir dediklerini iki etmedikleri, her bir sözlerini ikiletmeden yerine getirdiklerini ifade ederek şöyle söyledi: “Türkiye uzun dönemden beri beklediği siyasi istikrar dönemine girdi. Mevcut hükümet, programı ile TÜSİAD'ın savunduğu ve ülkenin ihtiyacı olan reformları yapma gayreti içinde.” “Ülkenin ihtiyacı”yla kastettiklerinin kendi bencil çıkarları olduğunu Mısır'daki sağır sultan bile biliyor. TÜSİAD'ın kokteylinde elinde ilaç bardağı ile konuşan Koç Holding yöneticisi Mustafa Koç; “Herkes acı ilaçtan biraz içmek zorunda” diyor. “Herkes”in içinde kendilerinin olmadıkları gayet açık.

Türk-İş Genel Başkanı B. Meral de IMF heyetinin ziyaret zincirine eklendi. B. Meral heyete; “Hükümetin istediği 55 milyar doları verin, emeklilik yaşı önerisini kabul edelim.” diyerek kan emici, işbirlikçi tekerci patronlardan farkının olmadığını, onların yanında yer aldığını gösterdi.

Sermayenin 57. hükümetinin izleyeceği ekonomi politikası daha 18 Nisan seçimleri öncesi belirlenmişti. Carlo Cattorelli'den önceki IMF Türkiye masası şefi Martin Hardy kendinden gayet emin ve kesin bir ifadeyle; “Yapılacak reformlar seçimlerden sonra kurulacak hükümet tarafından hayata geçecek” demişti.

IMF, ister kendisine milliyetçi desin, ister solcu, ister dinci bu düzen partilerinden hiç birinin kendisine kafa tutamayacağını iyi biliyor. İşçi ve emekçiler karşısında aslan kesilen, IMF karşısında süt dökmüş kediye dönen 57. hükümetin MHP'li Sanayi Bakanı'nın “IMF bize nasıl şart koşabilir” sözünün kükrere değil bir miyavlama olduğunu biliyor ve bıyık altından gülererek karşılıyor.

Heyet, sömürü paketine son şeklini verdi. Hükümet, IMF direktiflerinin resmileşmiş şekli olan programını kamuoyuna sundu. Bu program işbirlikçi tekerci patronların uzunca bir süredir hayalini kurduğu projelerdi aynı zamanda. Bu çerçevede geçtiğimiz hafta çıkartılan Bankaları Kurtarma Yasası IMF için önemli bir gösterge oldu. Bunun ardından Sosyal Güvenliğin tasfiyesini içeren “Reform”un Bakanlar Kurulu'nda ele alınması ve Uluslararası Tahkim Taslağı'nın Başbakanlığa sunulması uşaklıkta IMF'nin umduğundan da hızlı gelişmelerdi.

IMF, 30 Haziran'da süresi bitmiş olan “Yakın İzleme Anlaşması”nı Stand-by anlaşmasının devreye gireceği 2000 yılına kadar uzatılmasını kabul etti. 18 aylık süresinin sonuna gelmiş olan söz konusu anlaşma, IMF'ye ekonomiyi altı aylık periyotlarla denetleme ve yaptırım uygulama hakkı veriyor. IMF'nin çizdiği rotadan sapılması halinde ise kredi muslukları kapatılıyor.

IMF-TÜSİAD Hükümeti'nin yetkilileri Ağustos ayının ikinci yarısında Washington'da IMF ile görüşecek. IMF ile görüşme Washington'da Ekim ayında TBMM'ye sevk

edilecek 2000 yılının bütçesinin ana hatları belirlenecek. Saptanan takvime göre, Türkiye Kasım ayında IMF'ye niyet mektubu verecek. Aralık ayında Stand-by anlaşması imzalanacak. Anlaşma 2000 yılı başından itibaren yürürlüğe girecek. Süresi asgari iki yıl olacak.

57. Hükümet, Temmuz-Aralık döneminde IMF tarafından verilen direktifleri yerine getirme “taahhüdünde” bulundu.

Neydi IMF'nin direktifleri ya da hükümetin verdiği sözler?

* Kamu ürünlerine zam yapılacak.

* Kamu mallarını satışa çıkaracak.

* Ücretler gelecekteki tahmini enflasyona göre belirlenecek.

* Özelleştirme hızlandırılacak. POAŞ, Erdemir, İsdemir bu yıl, Telekom, Tüpraş, Petkim gelecek yıl özelleştirilecek.

* Tüm yasaları geçersiz kılacak Uluslararası Tahkim kabul edilecek.

* Tarımda destekleme alımları en aza indirilecek.

* Dolaysız vergileri tek kalemdede toplayacak olan Özel Tüketim Vergisi çıkartılacak.

* Sosyal güvenlik sistemi yeniden yapılandırılacak. Yani tasfiye edilecek. Emeklilik yaşı yükseltilecek.

* Bankalar yasası devlet bankalarının özelleştirilmesini kapsayacak şekilde genişletilecek.

* Grevsiz, toplu-sözleşmesiz sahte sendika yasası parlamentoda onaylanarak kamu emekçilerine dayatılacak.

* İşsizlik Sigortası yasasıyla işsizliğe karşı yükseltilen tepkiler yumuşatılacak. Bu uyduruk sigorta, işsiz kalan işçiye 2-3 ay boyunca kendi ödediği primlerden ödeme yapılmasını öngörüyor.

IMF heyeti hükümete yukardaki direktifleri iletip, “mali yardım için henüz erken. Önce verdiğimiz ödevi yapın.” diyor. Buna karşılık “ulusal onur ve gurur” sözünü dilinden düşürmeyen Ecevit ise “IMF”nin bize sembolik ölçüde de olsa süratle mütevazı bir katkıda bulunmasını istemek, bizim hakkımızdır” diye yalvarıyor. IMF heyeti önünde hazırola duranlar, DSP, MHP ve ANAP vb. partiler milliyetçiliği ve şovenizmi siyasal kimliklerinin temel taşı yapmışlardır. Emperyalistlerden üç kuruş almak için “Ulusal onuru” ayaklar altında çiğnemekteler.

IMF'nin direktifleri ise zaten uygulanmaktadır. IMF tarafından önümüzdeki döneme yönelik yapılan denetim, hazırlanan sömürü paketinin işçi ve emekçileri daha fazla işsizlik ve yoksulluk çukuruna itmesinin hedeflendiğini göstermektedir. İşçi ve emekçiler ciddi tehlikelerle yüzyüzeler.

Gün bekleme günü değildir. IMF'nin acı reçetelerini alanlarda yırtmak için harekete geçmeli, sermayenin sınıf egemenliğine karşı örgütlü mücadeleye atılmalıyız.

Stand-by anlaşması nedir?

Stand-by anlaşması IMF ile genellikle mali sıkıntı içinde olan bağımlı ülkelerin yaptığı anlaşmaya verilen isimdir.

IMF, bu anlaşmayı yaptığı ülkelere bazı koşullar dayatarak kredi veriyor.

Türkiye yakın geçmişte, 1983 ve 1984 yıllarında Turgut Özal döneminde IMF ile 2 stand-by anlaşması yaptı. Bir diğer stand-by anlaşması DYP-SHP Koalisyon Hükümeti döneminde imzalandı.

Stand-by, bugüne kadar hep kapitalist krizin faturasını işçi ve emekçilere çıkardı. İşçi-emekçi gelirleri aşağıya çekildi. İşsizlik çığ gibi büyüdü, tekerci burjuvazi servetine servet kattı. Kısacası, servet-sefalet kutuplaşması derinleşti.

Sermayenin saldırılarına karşı örgütlü-militan mücadeleyle!

Sermaye devleti bir dizi tahkimat operasyonunu belirli bir "başarı" ile tamamlamasının ardından, hiç zaman yitirmeden kapsamlı bir yeni saldırı programını açıklamış bulunuyor. Tahkimat operasyonlarının son halkaları, bilindiği gibi, MHP ile desteklenmiş bir yeni koalisyon hükümeti ve Öcalan davasıyla birlikte had safhaya çıkarılan şovenist kampanya oldu.

İşçi sınıfı hareketinde uzunca süren bir durgunluk ve işçi sendikalarının ihanetçi yapısı ile birlikte ele alındığında, sermaye sınıfı ve devletin bu yeni saldırı programında belirli bir güvenle hareket edeceği açıktı. Kuşkusuz tüm bunlara, sermayenin giderek derinleşen krizinin basıncını da eklemek gerekiyor.

Saldırı kapsamında ilk açıklanan maddelerden birinin memur maaş zamları olması, sınıf cephesindeki ilk hareketlenmenin de kamu emekçilerinden gelmesini koşulladı. Genel durgunluğa ek olarak, kamu emekçi hareketinin, sendika yönetimlerinin hızla reformist-icazetçi bir anlayışa oturmasının yarattığı bir ataleti de yaşadıklarını, bu ilk eylemler bir kez daha ortaya koydu. Katılım çok düşüktü ve bu coşkuyu da olumsuzdan etkiliyordu.

Ne var ki, daha KESK'in eylem takvimi yarılardan, hükümet, IMF patentli yeni saldırı programını ucundan-kıyısından duyurmak zorunda kaldı. Ya da, bu ilk bilgiler sınıfın nabzını yoklamak üzere açıklandı. 1 ayı aşkın Türkiye'de kalarak "bağımsız" Türk devletine yeni ekonomi politikasını dikte ettiren IMF heyetiyle yapılan görüşmelerin/anlaşmaların tamamı ise "Türkiye'nin" emekçi halkından sır gibi saklanıyor. (Anlaşılan o ki, Türk sermaye devletinin "bağımsızlığı" emperyalist sermayeden değil, Türkiye emekçi sınıflarındandır.) Fakat, bu yeni saldırı programı o derece ağırdı ki, açıklandığı kadarıyla bile sınıf hareketinin üstündeki ölü toprağını silkelemeye yetti. Konfederasyonların tüm pyalama taktiklerine rağmen sınıfın çeşitli bölükleri yerel eylemlere başladılar. Bu şimdilik, kimi yerde KESK eylemlerine katılarak, kimi yerde şubelerin inisiyatifinde biraraya gelerek, fakat daha da fazla fabrikalar önünde gerçekleştirilen yürüyüşler vb. şeklinde gerçekleşiyor. Eyleme çıkan fabrika ve işçi sayısının giderek arttığı, eylem biçimlerinin çeşitlendiği hızlı bir süreç yaşanıyor. Gelişmeleri burjuva medya olabildiğince görmemeye-göstermemeye çalışırken, ilerici-devrimci basın çoğu eyleme yetişemiyor. Çünkü hareket şube platformları gibi yerel inisiyatiflerin önden açıkladıklarıyla sınırlı değil. Vardiya giriş-çıkışlarında sloganlarla yürüyüşler gerçekleşiyor vb.

Fakat hareketin bugünkü durumu, çürütücü bir durgunluğun nihayet parçalanma imkanlarını şaretlemesi açısından tüm olumluluğuna rağmen, tam bir dağınıklık/örgütsüzlük tablosudur da. Kamu hareketinde KESK, sanayi işçilerinde ise kimi sendika ve (veya) şubeleri ile kimi illerde bir toparlanma çabası gösteren şube platformları bugünkü hareketin (fabrikalardaki eylemler dışta tutulursa) pratikte tek "öncü"sü

durumundadır. Tek tek kadroları dahil olmak üzere tüm bileşenleriyle tanınan-bilinen DİSK'in, Türk-İş'in, KESK'in bu alt kademe yönetici takımı sınıf ideolojisinden özenle uzak durma handikaplarına rağmen hareketi bugünkü biçimi/kapasitesiyle yürütmeye de çalışıyorlar. Ne var ki, sermayenin bugünkü saldırı programını parçalamak, sınıf hareketinin bugünkü düzeyiyle mümkün olmadığı gibi, hareketi o güce ulaştırmak da alt kademe bürokratlarının harcı değildir. Sınıfın ihtiyacı olan merkezi-militan-bilinçli ve uzun soluklu bir eylemlilik hattıdır. Hem sınıfın çeşitli bölüklerinin birliği anlamında, hem ülke çapında birlik anlamında merkezi bir önderliğe olan ihtiyaç bugün daha da yakıcı bir hale gelmiştir.

Önderlik ihtiyacı konusunda, ESK toplantılarıyla, "5 olmasın 3 olsun" pazarlıklarıyla zaman öldüren, sınıfı bir kez daha sırtından hançerlemenin planlarını yapan sendika konfederasyonlarını kesinlikle hesaba katmamak gerektiği açıktır. Bu konfederasyonlardan en "ileri" olan KESK'in yeniyetme bürokratlarının, 4-5 Mart direnişinde, tazyikli suya yığıtçe göğüs gerdığı ancak gözyaşartıcı bombaları görünce kitlesini Kızılay'da nasıl başsız bırakıp kaçtığı unutulmadı, asla da unutulmamalıdır. Kaldı ki, içinde bulunduğumuz süreç çok daha sert mücadelelere hazır olmayı gerektiriyor.

Hazırlık öncelikle ve her düzeyde örgütlenmek demektir. Eylemlere katılım ve disiplinin örgütlenmesi, yerel eylemlerin yaygınlaştırılması ve birleştirilmesinin örgütlenmesi ve tüm bunları başarabilmek için, öncelikle birimlerdeki doğal öncünün örgütlenmesi. Yani her fabrikada, her işletmede, her atölyede direniş komiteleri...

Komitelerin inisiyatifinde yaygınlaşarak-birleşip güçlenerek gelişen örgütlü-militan bir sınıf hareketinin karşısında ne sendikal ihanet dayanabilir, ne IMF direktifleri ne üçlü ne beşli koalisyon hükümetleri. Sendika bürokratlarını, tüm tescillenmiş hainliklerine rağmen merkezi bir eylem kararına imza atmaya da, ancak tabanın örgütlü gücü "ikna" edebilecektir.

Tıpkı 15-16 Haziran direnişine, DGM direnişlerine imza atmaya zorladığı gibi. 15-16 Haziran'da sendikasızlaştırma saldırısı püskürtülebildiyse, bu, DİSK bürokratlarının daha direnişin ilk günü, 15 Haziran'da çıkardığı "evlerinize dönün" çağrısıyla değil, işçilerin buna rağmen 16 Haziran'da da, sıkıyönetime ve gözaltı-tutuklama-işkence terörüne rağmen sonrasında da eylemleri sürdürmesiyle mümkün oldu. Eylemlerin sürebilmesi ise, fabrika grev ve direniş komiteleri sayesinde.

Bugün de, mücadele tarihinin derslerinden yararlanarak ve kararlı/militan bir sınıf tavrı ortaya koyarak saldırıları püskürtmek mümkündür. Üstelik bugün, artık siyasal öncüsüne kavuşmuş olan işçi sınıfı bu imkana dünden daha fazla sahiptir. Bu imkanın kullanılabilmesi ise, henüz büyük oranda sınıf devrimcilerinin göstereceği çabaya bağlıdır. Sürecin sınıf devrimcilerine yüklediği bu görev, hareketin öncüyle tanışıp kaynaşma imkanlarının da ilk kez görülmeye başlandığı bir dönem olarak rastlaması itibarıyla iki kat öneme sahiptir.

İMF-TÜSİAD saldırı paketine karşı

işçi-emekçi eylemi dalga dalga...

İstanbul

2 Temmuz Saraçhane:

İstanbul İşçi Sendikaları Şubeler Platformu'nun hazırladığı eylem takviminde belirlendiği üzere, 2 Temmuz Cuma günü saat 12:00'de Emeklilik yaşının yükseltilmesini ve sosyal güvenlik haklarının tasfiyesini protesto etmek Saraçhane parkında toplanan yaklaşık 3000 işçi ve emekçi, sloganlarla İstanbul Çalışma Bölge Müdürlüğü'ne doğru yürüyüşe geçti. En önde "SSK işçilerindir. Mezarda emekliliğe hayır!" şiarının yazılı olduğu İstanbul Şubeler Platformu imzalı bir pankart taşınyordu.

Çalışma Bölge Müdürlüğü önünde toplanan kitleye, önce Haber-İş İstanbul Nolu Şube Başkanı Levent Dokuyucu bir konuşma yaptı. Asıl gücün tabanın gücü olduğunu vurgulayan Dokuyucu'nun ardından, Basın-İş İstanbul Şube Başkanı Kenan Kaya Platform tarafından hazırlanan basın açıklamasını okudu. "Kamuoyuna reform olarak yansıtılan yasa tasarısının, işçi ve emekçiler için bir saldırı manifestosu olduğunu" söyleyen Kaya devamla; öncelikle özelleştirmenin hızlandırılması, sosyal güvenliğin tasfiyesi ve mezarda emekliliğin uygulanmaya çalışıldığını ifade etti ve bu saldırıları püskürtme hedefi taşıdıklarını vurgulayarak sözlerini bitirdi. Belediye-İş, Hava-İş, Yol-İş İstanbul 1 No'lu Şube, TÜMTİS, TEKSİF Aksaray Şubesi, Genel-İş İstanbul 5 ve 7 No'lu Şubeler, Deri-İş, KESK ve Tüm Bel-Sen'in pankartlarıyla katıldığı eylemde, 'İMF go home', 'SSK özelleştirilemez', 'İşsizlik sefalet bizlere, 1,5 milyar dolar holdinglere' yazılı dövizler de taşındılar.

Üç işçi konfederasyonunun ESK'da adım adım bir kez daha ihanete yürüdüğü bugünlerde, sermayenin saldırılarına karşı mücadelenin sendikal ihanete karşı mücadeleden ayrı ele alınamayacağı açıktır.

Pankart, döviz ve sloganlarda bu konunun daha vurgulu ifadesi, gerek konfederasyonlar üzerindeki taban basıncını artırmakta, gerekse de tabanın kendi özgücüne güvenini geliştirmekte yararı olacağı açıktır.

6 Temmuz Saraçhane:

6 Temmuz Salı günü emeklilik yaşının yükseltilmesini ve hükümetin IMF direktifleriyle hareket etmesini protesto

İMF-TÜSİAD saldırı paketine karşı işçi-emekçi eylemi dalga dalga...

eden işçi ve emekçiler, saat 11:30'da Saraçhane'deki Fatih Parkı'nda toplandılar. Burada sloganlara başlandı ve eylemin bitimine kadar da sloganlar sürekli gür ve coşkuyla atıldı. Eylemdeki coşkuyu sonuna dek diri tutan, kuşkusuz kitlenin bileşenleriydi. Karyapsan işçileri, üzerine 'Yaşasın onurlu direnişimiz', 'Çalışma hakkımız engellenemez' yazılı önlükleri ve "Yaşasın onurlu direnişimizin 67. günü", "İMF değil çalışanlar karar verecek" pankartlarıyla alandaydılar. Karyapsan işçilerinin yanı sıra, Tuzla işçileri de "Birlik, mücadele, zafer" pankartı ve direnişleri boyunca haykırdıkları şiarlarıyla eyleme katıldılar. Ayrıca, Belediye-İş İstanbul Şubeleri imzalı "Yürü be IMF, senin de çarkın kırılır, güvendiğin iktidarın o da bir gün yıkılır", "Ferman IMF'ninse SSK da bizimdir, vermeyiz!", "Mezarda emekliliğe hayır", "İşçiyiz, haklıyız, kazanacağız" ve "Yaşasın işçilerin birliği" yazılı pankartlar ve yine alanda hazır bulunan DISK Nakliyat-İş, TÜMTİS, DISK Genel-İş 5 No'lu Şube ve Birleşik Metal-İş Topkapı Şubesi pankartları altında eyleme katılan işçi ve emekçiler, hazırladıkları onlarca dövizde, doğrudan IMF'yi hedef gösteren sloganları seçmişlerdi. Aynı zamanda haykırılan şiarlar da, Karyapsan ve Tuzla işçilerinin mücadeledeki ayrıcalıklı yerlerini ele veriyordu. Bir önceki Saraçhane eylemiyle kıyaslandığında, öne çıkan sloganlar çok daha nitelikli ve sınıfı çok daha geniş kavrayan taleplerdi. Tuzla işçilerinin kitleye malettiği "Direne direne kazanacağız!" ve Karyapsan işçilerinin "Yaşasın Karyapsan direnişimiz!" şiarı sık sık atıldı.

"Karyapsan Tuzla omuz omuza!" şiarı ise alanda sınıf dayanışmasını en iyi örnekleyen sloganlardan biriydi. İşçi ve emekçiler, polis kordonu içerisinde Çalışma ve Sosyal Güvenlik Müdürlüğü'nün önüne vardıklarında, önce Belediye-İş Mezbaha Şube Başkanı IMF'nin Türkiye üzerindeki tahkimini vurgulayan bir konuşma yaptı. Konuşması sık sık sloganlarla karşılık bulan Şube başkanının ardından, DISK Genel Sekreteri de "Kahrolsun IMF!", "İşçilerin birliği sermayeyi yenecek!" sloganları eşliğinde, IMF'nin yönetici rolünü yeniden vurguladı. 15-16 Haziran'ları, DGM'yi boykot eylemlerini hatırlatan Tokmak, sözlerini şöyle bitirdi: "Direndik, yine direneceğiz"

Eylem her ne kadar biraz aceleyle bitirilmiş olsa da, kitledeki kararlılık, coşku ve birliktelik, alışılmışın çok üstündeydi.

"Sele dönüşen bir ırmağı artık hiçbir set durduramaz. Çünkü setler zaten ırmak sele dönüşmesin diye yapılmıştı."

6 Temmuz Kadıköy:

Saat 12:00'de Kadıköy iskele meydanında KESK ve İstanbul İşçi Sendikaları Şubeler Platformu'nun birlikte düzenlediği oturma eylemi yapıldı. Bem-Sen 1 no'lu Şube'nin, Tüm Maliye Sen 3 no'lu Şube'nin 'Yapı-Yol Sen'in "İşyerimizi ve ülkemizi işgallere karşı savunacağız" yazılı pankartlarının yer aldığı oturma eyleminde, emekçiler tepkilerini ve taleplerini slogan ve az sayıda da olsa dövizlerle dile getirdiler. Eylemde sırasıyla Yapı Yol Sen Başkanı Gürsel Ümitsever, Yol-İş 1 no'lu Şube Başkanı Ali Akdağ ve KESK başkanı Siyami Erdem

birer konuşma yaptı.

Yapılan konuşmalarda; "İşçi ve memurların bu saldırılara karşı elele verip genel grev yapabilecek kararlılığa sahip olduğunu, sessiz kalmayacaklarını, sürekli eylemlerle sosyal güvenlik yasa tasarısını, yüzdelik zamları protesto etmeye devam edeceklerini", "Sermayenin yeni dünya düzeni politikaları ile işçi ve emekçilere saldırdığı, ulusal bağımsızlığımızın tehdit altında olduğu" vb.ne değinip, "Bundan sonra İstanbul İşçi Sendikaları Şubeler Platformu ile birlikte hareket edeceklerini" belirttiler.

Eylemin bitiminde ertesi gün ve önümüzdeki süreçte bu tür eylemlerin devam edeceğinin kitleye duyurulmasıyla bir buçuk saat süren eylem sona erdi.

Bu gün sermayenin, saldırılarını hayata geçirirken rahat hareket edebileceğini sanması ve sınıfa çok ağır koşulları dayatmasının bir nedeni de sınıfın şu ana kadar sermayeye karşı gerektiği gibi cevap verememesidir. Ancak sermaye bilmelidir ki, işçi ve emekçiler bu kadar ağır sefalet koşullarının dayatılmasına karşı suskun kalmayacaktır.

7 Temmuz BEDAŞ:

Taksim Boğaziçi Elektrik Dağıtım A.Ş. önündeki basın açıklaması saat 11:00'de başladı. Eyleme, Enerji Yapı Yol-Sen üyeleri yarım gün iş bırakarak ve çeşitli sendikalar temsili düzeyde katılmıştı. Eylemde; özelleştirmeye, mezarda emekliliğe ve tahkime karşı tepkiler dile getirildi.

Eylemde MAİ Karşıtı Platform, Özelleştirme Karşıtı Platform, KESK İstanbul Şubeler Platformu, İstanbul İşçi Sendikaları Şubeleri Platformu adına konuşmalar da yer aldı. Basın açıklaması, Şişli Etfal Hastanesi'nde saat 13:00'te yapılacak basın açıklamasının ve 8 Temmuz'da Okmeydanı SSK Hastanesi'nde yapılacak basın açıklaması ve yürüyüş eylemlerinin duyurulmasının ardından saat 12:00'ye doğru sona erdi.

7 Temmuz Şişli Etfal:

Saat 13:00'te başlayan basın açıklamasında sağlık emekçileri özelleştirmeye, mezarda emekliliğe ve zamlara tepkileriyle, toplu sözleşme taleplerini dile getirdiler. SES Şişli Şubesi Etfal Hastanesi Temsilciliği'nin organize ettiği eylemde bu tepki ve istekler dövizler ve sloganlarla dile dillendirildi.

Kuşkusuz bu dile getirilen talepler sadece Şişli Etfal Hastanesi'yle sınırlı değil, bu saldırıları benzer işkolları hatta hemen hemen sınıfın tüm kesimleri yaşamaktadır.

Saldırıları durdurmak ve püskürtebilmek için sınıf kardeşlerimizle dayanışmamızı güçlendirmemiz, tüm gücümüzle birbirimizin eylemlerine destek vererek, ortak mücadele içerisinde ücretli kölelik düzenini ortadan kaldırmamız

gerekmektedir.

8 Temmuz Saraçhane:

Emeklilik yaşının yükseltilmesi, SSK'nın tasfiyesi ve IMF'nin dayatmalarına karşı, 8 Temmuz Perşembe günü saat 12:00'de işçi ve emekçiler yine Saraçhane'de, Fatih Parkı'nda toplandılar. Merter'den yürüyerek 12:15'te Saraçhane'ye gelen sendika başkanları, "SSK bizimdir bizim kalacak!", "Vur vur inlesin Ankara dinlesin" sloganlarıyla karşılandı. DISK Genel-İş 5 ve 6 No'lu Şube, Nakliyat-İş ve Maliye-Sen pankart ve dövizleriyle alandaydı. DISK Genel Başkanı Vahdettin Karabay burada bir basın açıklaması yaparak, IMF'yi memnun etmek isteyenlerin işçilere ve kamu emekçilerine yüklenmeye hakkı olmadığını söyledi. Ayrıca kazanılmış hakların tasfiye edilmek istendiğini belirten Karabay, emekçilerin bu meşru ve demokratik taleplerine karşı duyarsız kalırsa, eylemlerin yaygınlaşacağını ve Ankara'da buluşulacağını hatırlattı. Karabay'ın ardından söz alan KESK Genel Başkanı Siyami Erdem, "Bu yasa tasarısı bir reform değil, işçi sınıfına hançer sokma hamlesidir. Bu hançer çıkarılacak, bu saldırı püskürtülecektir" dedi.

Konuşmaların ardından eylem saat 13.00'e doğru sona erdi.

8 Temmuz Kartal:

İMF-TÜSİAD yıkım programının bir parçası olan sosyal güvenlik yasa tasarısının gündeme getirilişiyle işçi-emekçilerin öfkelerini alanlara taşıdıkları eylemler; basın açıklamaları, oturma eylemleri, kitleler yürüyüşlerle sürüyor.

Ardı arkası kesilmeyen bu saldırılara boyun eymeyeceklerini DISK'e bağlı işçiler, Kartal Belediyesi önündeki basın açıklamasıyla da dile getirdi. 8 Temmuz'da saat 12:00'de yapılan basın

İMF-TÜSİAD saldırı paketine karşı işçi-emekçi eylemi dalga dalga...

açıklamasında 300 kişilik bir katılım vardı. Limter-İş sendika pankartı ve örgütlü olduğu Yonca Teknik dövizleriyle, Genel-İş Anadolu Yakası Şubesi, Lastik-İş, Birleşik Metal-İş İstanbul Şubesi yine pankartlarıyla katıldılar. Karyapsan işçileri ise "Yaşasın onurlu direnişimizin 69. günü" imzalı ve sürekli attıkları "Genel grev genel direniş" sloganıyla, coşku ve kararlılıklarını tüm kitleye yansıttılar. Katılımcılar gerek eylem sırasında atılan sloganlarla gerekse de bu saldırılara karşı mücadele alanlarında olacaklarını belirten konuşmalarıyla, saldırılara karşı koyacaklarını gösteriyorlardı. Yapılan konuşma ise; "Emeğimizi sömüren bir avuç insan bizim sırtımızdan lüks içinde yaşıyorken biz evimize ekmek zor götürüyoruz. Bize mezarda emekliliği dayatıyor, yıllardır peşkeş çektikleri SSK'yı zarar ediyor diyerek tasfiye etmeye çalışıyorlar. Biz bu karşı koyuşumuzdan taviz vermemeye kararlıyız" şeklinde idi. "60 yetmez yüz olsun-düz olsun!", "İMF-TÜSİAD tahkimatına hayır!", "mezarda emekliliğe hayır!" işçilerin taşıdıkları dövizlerdi. Emperyalist devletlere kaynak aktarabilmek için dayatılan sefalet koşullarına karşı koyabilmenin yolu güçlü bir sınıf dayanışması örgütlemekten geçmektedir. Bu saldırıları püskürtmenin yolunun burdan geçtiği bilinciyle hareket edilmelidir.

8 Temmuz Perpa: Özelleştirmeye,

SSK'nın tasfiyesine ve satılmasına, sınavlı memur alımına karşı ve "sözleşmeli değil kadrolu çalışmak istiyoruz" talebiyle İstanbul'daki işçiler ve kamu çalışanları Perşembe günü saat 11:00'de Perpa'nın önünde toplanmaya başladılar. İlk başta çok az kişinin yer aldığı toplanma alanına TÜMTİS'e üye işçilerin girişiyle kitlenin coşkusu arttı. İstanbul İşçi Sendikaları Şubeleri Platformu ve KESK Şubeler Platformu'nun birlikte düzenlediği eylemde saat 12:00'de toplanma yerinden Şişli Okmeydanı SSK Eğitim Hastanesine doğru yürüyüşe geçildi.

Yürüyüş ve eylem boyunca, "Rant ekonomisine hayır", "SSK'yı kurda kuşa yem etmeyeceğiz", "SSK bizimdir sattırmayız", "Parasız eğitim, parasız sağlık" gibi şiarların yer aldığı dövizler sloganlarla tepkilerini ve taleplerini dile getiren işçilerin ve kamu çalışanlarının sayısı Okmeydanı SSK hastanesi önüne gelindiğinde yaklaşık 1000'i aşmıştı.

Hastane bahçesinde devam eden eylemde "Yaşasın işçilerin birliği" yazılı Belediye-İş, TÜMTİS, SES Şişli Şubesi, "Mezarda emekliliğe hayır" yazılı Alinterimiz Gazetesi ve İstanbul İşçi Sendikaları Şubeleri Platformu pankartlarıyla yer aldı. İşçi ve kamu emekçileri sendikaları başkanlarının sırayla konuşmalarda "İşçilerin ve kamu emekçilerin birlikte elele verip İMF'nin uygulamaya çalıştığı yıkım programını ve mezarda emeklilik başta olmak üzere sosyal yıkım programı yasaları çöpe atılana kadar eylemlerine devam edileceği"ne değinildi ve Kartal SSK önünde 13 Temmuz Salı günü saat 12:00'de yapılacak eylemin duyurusu yapılarak eylem sona erdi.

Birlik mücadele zafer!

Çeteye kıyak, emekçiye dayak, bu abluka dağıtılacak!

Direne direne kazanacağız!

Emekliyiz haklıyız kazanacağız!
Geliyor geliyor genel grev geliyor!
Genel grev genel direniş!

Gemileri yaktık geri dönüş yok!
Hastanede mafya istemiyoruz!
Hükümet istifa!

Hükümet zammını al başına çal!
Hükümet yasanı al başına çal!

İşçi memur el ele genel greve!

İşçilerin birliği sermayeyi yenecek!

İMF defol!

Kahrolsun İMF bağımsız Türkiye!

Kahrolsun IMF, kahrolsun Emperyalizm!

Kahrolsun sendika ağaları!

Mezarda emekliliğe hayır!

Mezarda emekli olmayacağız!

Özelleştirmeye hayır!

Özerk demokratik SSK!

Parasız eğitim, parasız sağlık!

Rahtiyeye değil emekçiye bütçe!

Rant ekonomisine hayır!

Sahte sendika yasasına hayır!

Sadaka değil toplu sözleşme!

Sokağa, eyleme, özgürleşmeye!

SSK bizimdir, bizim kalacak!

SSK'yı kurda kuşa yedirtmeyiz!

SSK kurda, kuşa yem edilemez!

SSK halkındır, satılamaz!

Söz yetki karar çalışanlara!

Şalter inecek, hükümet gi decek!

Toplu sözleşme hakkımız, grev silahımız!

Vakıflar kapatılsın!

Yaşasın örgütlü mücadelemiz!

Yaşasın sınıf dayanışması!"

Yılgınlık yok, direniş var!

Yüzdelik zam değil toplu sözleşme!

Zafer direnen emekçinin olacak!

mücadresini yükseltmek gerekiyor. Saldırıları püskürtmek ve kazanabilmek için başka seçeneğimiz yoktur.

İzmir:

5 Temmuz Konak:

Belediye-İş "Mezarda emeklilik" yasa tasarısını protesto etmek amacıyla Konak Meydanı'nda bir eylem düzenledi. Birisinde "Mezarda emekliliğe hayır" şiarının yazılı olduğu, iki tane Belediye-İş imzalı pankart açıldı. Daha sonra TÜMTİS üyesi ambar işçileri kendi pankartlarının arkasında sloganlarla eylem alanına girdi. Yaklaşık 700 işçinin katıldığı eylemde okunan basın metninde çalışma bakanı Yaşar Okuyan'ın ismi geçtiğinde kitme yuheladı.

Eylem yapması unutturulmuş işçilerin herşeye rağmen bıraktığı izlenim rüzgar ekenin fırtına biçeceğiydi.

6 Temmuz Konak:

KESK, "Sosyal güvenlik" hakkını ortadan kaldıran düzenleme ve yüzdelik maaş artışı dayatmasına karşı saat 12:30'da Konak Meydanı'nda oturma eylemi düzenledi. Mezarda emekliliği simgelemek için kefen giymiş kamu emekçilerinin göze çarptığı eylem yaklaşık 800 kişi katılmıştı. "Kahrolsun İMF, bağımsız Türkiye", "İşçi memur elele genel greve", "Vur vur inle sin, kurtlar kuşlar dinlesin", "İMF zammını al başına çal", "Yaşasın halkların kardeşliği", "Zafer direnen emekçinin olacak", "Yılgınlık yok direniş var" vb sloganların atıldığı eylemde okunan basın açıklamasının ardından, terk etmeme eylemi yapacaklarını duyurarak kavgaya hazırlık çağrısı yaptı. Mevsimin sıcaklığıyla durgunlaşan İzmir emekçileri başlayan eylemli günleri "Konak alanı bizimle özgürleşecek" sloganıyla müjdeliyordu.

7 Temmuz Çiğli:

Burjuvazinin sosyal güvenliğin tasfiyesi programına karşı her gün eylemler oluyor. Çiğli Organize Sanayi Sitesinde de Tarih İplik önünde başlayıp SSK dispanseri önünde okunan basın açıklamasıyla sona eren bir eylem yapıldı. DİSK tarafından örgütlenen eyleme işçiler iş önlükleriyle katıldı.

7 Temmuz TEDAŞ:

İMF'nin verdiği emirlerle özelleştirme saldırısının ilk raundu enerji ve ulaşım (Devlet Demir Yolları) sektöründe, sağlık ve eğitim alanında başlamış durumda. Hukusal prosedörü hazırlanan elden çıkarma girişimi, 14 elektrik dağıtım bölgesi için palanlanmış durumda. Sermayenin yağması için gerekli hukusal kılıfı henüz hazırlanmamış bölgeler de düşünüldüğünde toplam 25 dağıtım bölgesi yağmalanmayı bekliyor. Bu ay basında İzmir Tedaş'ta 17 ihale yapıldığı duyuruldu. Bu ihaleler Ankaralı müteahhitlere peşkeş çekildi. Yapılacak

Temmuz Organize sanayi:

7 Temmuz Çarşamba günü, Dudullu Organize sanayi Bölgesi'nde Birleşik Metal'de örgütlü Tek-iz, MAG, Mayer Wonisch ve ABB işçilerinin katıldığı bir eylem gerçekleştirildi. İMES'in içinden kokartlar takılarak alkışlarla başlayan yürüyüş, fabrikalara kadar devam etti. Eyleme destek o kadar yoğun ki atölyelerden işçiler çıkmışlar alkışlıyorlar, gelip geçen araçlar kornalarla selamlıyorlardı. Yol boyunca atılan sloganlar sermayeyi ve emperyalizmi hedef alıyordu.

Sanayi bölgesinde DİSK'e bağlı başka sendikalara üye işletmeler olmasına rağmen (DİSK Tekstil ve Lastik -İş) ortaklanma sağlanamamış, eylemi yalnızca Birleşik Metal sendikası hayata geçirmiştir. Önümüzdeki süreçte sermayenin bu çok yönlü saldırısına karşı öncelikle verelliklerde, işçilerin ortaklaşarak, birleşik, militan ve örgütlü

İMF-TÜSİAD saldırı paketine karşı işçi-emekçi eylemi dalga dalga...

yağmadan pay almak isteyen kuruluşların içinde Medya tekelleri de var. Bu durum, medyadaki özelleştirme kampanyasında, sermayenin genel çıkarları bir yana, kendi sermaye gruplarının özel çıkarlarının da önemli bir payı olduğunu açıklıyor.

*Bursa-Yalova: İhlas Holding

*Tekirdağ, Kırıkkale (ve o bölgedeki bir-iki il) show TV

*Samsun, Ordu, Sinop: ATV

*İstanbul Avrupa yakası: Doğan Grubu

*Artvin, Giresun ve Civarı: Kanal D

*Mersin: Star TV

*Ve yine birkaç bölge Cine 5'e peşkeş çekiliyor.

Tüm bu kapsamlı saldırılar sermaye iktidarı tarafından uygulanmaya başlanmışken karşı tepkiyi de üretiyor. Enerji dağıtım yerlerinin sermayeye peşkeş çekilmesini önlemek için 7 Temmuz günü saat 12:30'da Bornova Tedaş önünde Enerji Yapı-Yol sen tarafından bir eylem gerçekleştirildi. 400 civarı emekçinin katıldığı eylem TEDAŞ'ın bahçesinde yapıldı. "Enerjide özelleştirmeye geçit vermeyeceğiz", "İşyerlerimizi sattırmayacağız" şiarlarının yer aldığı, Enerji Yapı-Yol Sen, Tes-İş 1 No'lu Şube ve TMMOB pankartlarının açıldığı eyleme EMO (Elektrik Mühendisleri Odası) ve TÜMTİS'e bağlı ambar işçileri de destek verdi.

Eylemde konuşma yapan Enerji Yapı-Yol Sen Şube başkanı; özelleştirmeye ne pahasına olursa olsun geçit vermeyeceklerini, eşi görülmemiş bir şekilde direniş çizgisi sergileyeceklerini ifade etti. Yağma için iştahları kabaran medya tekelleri için "Eğer vazgeçmeyeceklerse elektiriklerini keseceğiz"denildi. Gerek Enerji Yapı-Yol Sen Şube Başkanı, gerekse de Tes-İş 1 No'lu Şube Başkanı

yaptıkları konuşmanın bütününde özelleştirmeye direneceklerini ifade ettiler. Satın alma işleminin yapılacağı gün işyerlerini terketmeme eylemi yapılacağını belirttiler.

8 Temmuz Alsancak:

Saat 11:30'da tren garı önünde BTS bir basın açıklaması yaptı. Demiryolları işletmelerinde "Yeniden yapılandırma adı altında İMF şirketi Bozz Allen-HAMİLTON'un demiryollarını tasfiye programının uygulanmaya konduğu"nın belirtildiği basın açıklamasında, demiryolu emekçisinin sorunlarının anlatıldığı 354 adet dilekçenin 3. Bölge Müdürlüğü'ne iletilmesiyle sona erdi

Saat 12:30 Tepecik SSK

Hastanesi önünde yine kamu emekçilerinin ekonomik sorunlarının dile getirildiği bir basın açıklaması SES tarafından yapıldı.

Saat 15:30 Bornova Cumhuriyet Meydanı'nda

DİSK tarafından bir eylem yapıldı. Bornova PTT'ye kadar bir kısım işçi çıplak ayakla yürüdü. Birleşik Metal-İş'in de pankart açtığı eylemde kortejin en önünde "Mezarda emekliliğe hayır" yazılı tabut taşındı.

Eylem, Bornova PTT önünde DİSK Ege Bölge Temsilcisi Musa Çam hazırlanan basın metninin

okunmasının ardından sendika başkan ve yöneticileriyle temsilcilerin sendika başkanlığına çektikleri fastan sonra sona erdi.

Yarın da (Cuma günü) Bozdemir Kısıkköy Sanayi Sitesinde yine DİSK tarafından eylem yapılacaktır.

Adana:

Hükümetin IMF kararları doğrultusunda hayata geçirmeye çalıştığı Sosyal Güvenlik Yasası'nı protesto etmek amacıyla Adana'da, DİSK Bölge Temsilciliği, KESK Adana Şubeler Platformu, TÜMTİS Adana Şubesi, Elektrik Mühendisleri Adana Şubesi ortak bir basın açıklaması yaptılar.

Saat 12:30'da İnönü Parkı'nda yaklaşık 500 kişinin katılımıyla alkış ve sloganlarla başlayan eyleme, DİSK'e bağlı sendika şube çalışanları, KESK'e bağlı sendikalar, TÜMTİS çalışanları, DKÖ'ler ve EMEP de destek verdi.

DİSK Bölge Temsilcisi Yusuf Yürekli'nin okuduğu basın metninde; ülkenin sosyal ve ekonomik olarak büyük boyutlu bir kriz yaşadığı, sosyal güvenlik kurumlarının tümüyle tasviye edilmek istendiği, böylece sağlık alanlarının yabancı ve yerli kartellerin kâr alanları haline getirileceği; bunun ortalama insan ömrünün 65 yaş olduğu ülkemizde kimsenin emekli olamayacağı, işçi-emekçi ve Bağ-Kur üyeleriyle eş ve çocuklarının hiç bir sağlık hizmetinden yararlanamayacağı anlamına geldiği, bunun da paran varsa yaşa, yoksa öl mantığı olduğu dile getirildi.

Sivas'ın hesabını soracağız!

2 Temmuz 1993'te Sivas'ta Pir Sultan Abdal Şenliklerinde 35 aydınımızın katledilişinin 6. yılında, katliam çeşitli yerlerde yapılan anmalarla lanetlendi. Anmalardan bir tanesi de Zincirlikuyu mezarlığında gerçekleşti. Saat 12 civarında toplanmaya başlayan kitlenin büyük çoğunluğunu PSA ve yöre dernekleri oluşturuyordu. Pir Sultan Abdal Sultanbeyli, Esenler, Pendik, Eyüp, Ümraniye şubelerinin dışında Kültür Merkezleri Platformu, Halkevleri, Öğrenci dernekleri (Müder) ve C HP vardı.(CHP'nin tüm etkinlik boyunca ayrı davrandığını belirtmeliyiz.) Katılımın azlığına rağmen (yaklaşık 1000-1500 kişi) eylem coşkulu geçti. Yapılan konuşmalarda ise katliamın faili olarak direkt devlet gösteriliyordu. Bunun en büyük kanıtı ise katliamın baş aktörlerinden sayılan dönemin belediye başkanı Temel Karamollaoğlu'nun "ödüllendirilerek" milletvekili seçilmiş olmasıydı.

Eylem sırasında, 'Sivas'ın hesabı sorulacak, Sivasın katili Kontrgerilla cumhuriyeti, Yaşamın halkların kardeşliği" gibi sloganlar atıldı.

Toplanma alanında yöre dernekleri, Halkevleri ve Kültür Merkezleri Platformunun basın açıklaması okunduktan sonra Asım Bezirci'nin mezarı başına gidilerek saygı

duruşunda bulunuldu. Kültür Merkezleri Korosunun sunduğu müzik dinletisinin ardından kitle dağıldı.

Ziyaretin 2. durağı Karacaahmet mezarlığı idi. Alevi dedesinin 'demokrasi şehitleri' için ettiği duanın ardından basın açıklamasının okunması ve saygı duruşuyla birlikte etkinlik alelacele bitirildi.

Sivas katliamının 6. yıldönümünde İzmir Demokrasi Platformu Konak Sümerbank önünde kitlesel basın açıklaması düzenledi. Saat 17:00'de başlayan eyleme yaklaşık 2000 kişi katıldı. Kitle psikolojisinin yüksek olduğu eylem coşkulu geçti. Ancak eylem yarım saat bile sürmedi. Tertip komitesi basın metni

okunur okunmaz eylemin bittiğini duyurarak kitleyi dağıttı. HADEP kortejindeki kadınlar siyah giysileriyle dikkat çekiyordu. Eylemin ardından polis provakasyon yaratmak amacıyla insanlara küfürler etti.

Biz eyleme; "Kurtuluş, Kızıl Bayrak, Alinterimiz ve Halkın Günlüğü" imzalı, "Sivas'ı unutmamak, hesabını soracağız" ortak pankartının ardından katıldık.

TKİP Belgeleri: Siyasal durum ü

Taktik müdahale

Şunu söyleyeyim; sol ve sınıf hareketinin farklı kanallardan akması her ikisini de güçten düşüren temel bir sorun. Ama buna rağmen, bu ülkenin bir devrim toprağı olmasının imkanlarıyla ve '60'ların, '70'lerin kendine özgü özellikleriyle, o dönemde küçük-burjuva zeminde güçlü bir devrimci mücadelenin gelişebildiğini biliyoruz. Bu bugün de bir ölçüde karşılığını buluyor. Eğer bu ülkede sınıf politikleşmeden Gazi gibi hareketlilikler yaşanabiliyorsa, bu önemlidir. Bu sadece kitlesel bir devrimci hareketliliğin gelişmesi açısından önem taşıyor. Gazi sonrası süreçte, '96 yazında, zindan direnişleri bir kitle hareketliliğine yol açamasa da, devrimci tutsakların direnişiyle devletin kapsamlı bir saldırısının da püskürtülebildiğini görüyoruz.

Demokratik mücadele alanı

Tuna: Demokratik mücadele alanına geçiyorum. Bu alan genellikle mücadele eden değişik kesimleri birleştirecek bir talepler alanı olarak görülüyor. Bu ülkede geçmişte devrimci mücadeleyi esasta üstlenen küçük-burjuva kesimlerin bugünkü yorgunluğu ve sol ile sınıf hareketi dinamiklerinin ayrılığı düşünülürse, bu alanın toplumsal muhalefeti birleştirebilecek bir kanal olmadığı görülebilir.

Birileri birkaç yıl önce, bu ülkede anti-faşist mücadele vermeyen bir hareket kitleselleşemez, diyordu. Burada demokratik hak ve özgürlükler mücadelesi, '60'ların ve '70'lerin hatıralarıyla, esasta sınıfın dışında görülüyor. Biz, '70'lerdeki mücadelede, reformizmin önderliğinde olmasına rağmen, sınıfın demokratik hak ve özgürlükler, anti-faşist mücadele konusunda gösterdiği eğilime vurgu yapmalıyız. 15-16 Haziran sendikal örgütlenme alanında bir faşist yasaya karşı mücadeledir. Kemal Türkler'in katledilmesi üzerine gerçekleşen büyük eylemlilik, faşizme karşı en geniş etkiyi ortaya çıkarmıştır. Dolayısıyla, önderliğinin reformist olmasına rağmen sınıfın demokratik hak ve özgürlükler mücadelesine gösterdiği ilgi, yaslanmamız gereken bir mevzidir.

Demokratik hak ve özgürlükler mücadelesi üzerinden tüm ezilenleri birleştirecek bir mücadelenin önkoşulu, bu talepleri öncelikli olarak sınıfın savunabilmesidir. Bu çerçevede ekonomik mücadelenin politikleşme alanlarına, örneğin grev özgürlüğü vb.

girmeyeceğim. Şunu söyleyeyim; sol ve sınıf hareketinin farklı kanallardan akması her ikisini de güçten düşüren temel bir sorun. Ama buna rağmen, bu ülkenin bir devrim toprağı olmasının imkanlarıyla ve '60'ların, '70'lerin kendine özgü özellikleriyle, o dönemde küçük-burjuva zeminde güçlü bir devrimci mücadelenin gelişebildiğini biliyoruz. Bu bugün de bir ölçüde karşılığını buluyor. Eğer bu ülkede sınıf politikleşmeden Gazi gibi hareketlilikler yaşanabiliyorsa, bu önemlidir. Bu sadece kitlesel bir devrimci hareketliliğin gelişmesi açısından önem taşıyor. Gazi sonrası süreçte, '96 yazında, zindan direnişleri bir kitle hareketliliğine yol açamasa da, devrimci tutsakların direnişiyle devletin kapsamlı bir saldırısının da püskürtülebildiğini görüyoruz. Dolayısıyla, sınıf üzerinden politika yapmak, sınıf üzerinden birleştiricilik sağlamak dediğimiz temel doğrudan hareketle, bu tür mücadelelerin başarısı ancak sınıfın devrimcileşmesine bağlıdır tarzında bir mutlaklaştırmaya gidilemez.

Örneğin bugün DGM'ye karşı bir mücadele var. DGM'ye karşı mücadele çerçevesinde DGM'lerin sınıfı ile ilişkisini, sınıfa saldırı biçimlerini daha özel planda teşhir ederiz. Ama devrimci tutsakların süresiz bir DGM boykotuyla DGM'lerin boşa çıkarılabileceğini de biliriz. Kalıcı başarılar elde edilemeyecek olsa da, belli mevzilerin tutulabileceğini yürüttüğümüz çalışmada, yayınlarımızda gözetmek durumundayız.

Demokratik hak ve özgürlükler mücadelesinin bir diğer önemli yanı, bütün '60-70'lerin ve bugünkü mücadelenin gösterdiği gibi, kitlelerin militan mücadeleye hızla yöneldiği bir alan olmasıdır. Aleviler'in, Kürtler'in, kent yoksullarının onyıllardır sistematik biçimde devlet terörüyle karşı karşıya kalmasına, 12 Eylül sonrasında devlet tahkimatının çok özel bir yoğunluk kazanmasına rağmen, bu alandaki duyarlılık daha militan biçimler kazanıyor. Bu çerçevede, devrimci şiddet, devrimci kitle şiddeti sorununa, bugün nasıl ele alınacağı, bugünkü olanakları vb. üzerinde ayrıca yoğunlaşmalıyız.

Demokratik mücadele sorununun temel önemde yanı ise şudur. Nasıl ki ekonomik mücadele, aynı zamanda devrimci iktidarın işçi ve emekçilere sağlayacağı yaşama ve çalışma koşullarıyla ilgili bir yan taşıyorsa, demokratik mücadele de devrim sonrası sosyalist demokrasi uygulaması açısından önemli. Sosyalist inşa deneyimlerinde ortaya çıkan zayıflık alanlarından birinin bu olduğunu biliyoruz. Kitlelerin böyle mücadeleler içerisinde kurumlaştıracakları demokratik ilişkilerle yarınki toplumun yönetiminde kitlesel biçimde alacakları rol arasında doğrudan bir bağ var. Sosyalist demokrasinin maddi önkoşullarının yaratılmasında, politik bilincin kitlelere yayılmasında, yığınların tarihin öznesi haline gelmesinde, demokratik hak ve özgürlükler için bugünden verilecek mücadelelerin çok kritik bir önemi var.

İster Türkiye gibi emperyalizme bağımlı bir ülkede, isterse bir emperyalist metropolde olsun, demokratik istemler konusunda verilen her türlü mücadelede gerçekte demokrasiyi, siyasal eşitliği engelleyen zeminin doğrudan sermaye egemenliğinden kaynaklandığı görülmektedir. - <http://www.kizilbayrak.org>

ekonomik gücü biçimsel siyasal eşitliğin bile içini boşaltıyor. Siz Almanya gibi bir ülkede geçmiş mücadelelerle belli demokratik haklar kazanmışsınızdır. Sözelimi, bir komünist partisi olarak toplantılarınız engellenmez belki, ama toplantıların yapılacağı salonlar, matbaalar vb. burjuvazinin elindedir. Örgütlenmenizin, faaliyetinizin önünde yasal engeller olmamasına rağmen, maddi imkanlarınız olmadığı ölçüde, o toplantı salonlarını, matbaaları kullanamazsınız. Demokratik haklara biçimsel olmaktan öte bir öz kazandıracak, sosyal eşitsizliğe son verecek olan, toplantı salonlarını, matbaaları, her türlü olanağı işçi emekçi yığınların emrine sunacak olan bir proleter devrimdir.

Daha dar bir örneğe, medyada tekelleşmenin sonuçlarına bakalım. Bugün düzeni çok sıkıştırmadıkça, çok ağır bir sansür uygulaması yok. Ama iletişimi ve dağıtımını elinde tutan sermaye, devrimci yayınların topluma ulaşmasını her biçimde engelliyor. Bu engelleme, faşist baskıdan öte bir boyut taşıyor. Dağıtım alanında tekeli sermaye ile boy ölçüşecek imkanlarınız yoksa, bu engelin sınırlayıcı etkileriyle karşı karşıya kalıyorsunuz. Devrimci politik yayınların dağıtım tekelleri tarafından engellenmesi, ne kadar dağıtıldığının bilinmemesi vb. Dolayısıyla, demokratik talepler mücadelesinin önündeki asıl engelin sermaye egemenliği olduğunun gösterilmesi, bunun özel bir tarzda işlenmesi temel bir görevdir.

Bugünkü güncellikte, demokratik hak ve özgürlükler mücadelesinin çok daha önemli bir yönü var. Susurluk üzerinden toplumun bu konudaki hassasiyeti ortaya çıktı. Ama bu bir mücadele gücü olarak açığa çıkmadı. Biz ilk değerlendirmelerimizden beri, mevcut imkanlar devrimci hareket tarafından değerlendirilemezse, bunun düzenin imaj tazelemesi için bir zemin olacağına işaret ettik. Nitekim medya Susurluk sonrasında imajını yenilemeyi başarabildi. Ordu politik yaşama doğrudan müdahale ettiği bir dönemde bir dizi manevrayla yerini sağlamlaştıracak. Burjuva partiler sözde temizlik üzerine daha çok laf edebiliyorlar vb. Türkiye gibi esneme olanaklarının son derece dar olduğu bir ülkede bile burjuvazi sistemi restore edecek, kitleleri yanıltıcı manevralar yapabilecek bir zemin bulabiliyor.

Taktik mücadeleye ilişkin esas sorun belli konu alanları saptamak değil de, taktik kavrayış olduğu ölçüde, tek tek alanlara girmeyeceğim. Dikkat etmemiz gereken belli noktalara işaret edeceğim. Belli konu başlıkları üzerinden göndermeler yapacağım.

Bir tanesi güncellik taşıyan zindanlara ilişkin mücadeledir. Bugün zindanlar sorununun, '96 zindan direnişinin bu devlete diz çöktürüşü ile birlikte işlenmesi lazım. Devrimci bir siyasal yapı, devlet saldırdığında, tabutluklar açıklığında değil, bunu düzenli bir biçimde, toplumu politikleştirme doğrultusunda kullanabilmelidir. Devlet '96'nın hemen sonrasında Diyarbakır zindanına, başka yerlere saldırdı. Hücre tipi zindanların bütün ülkede yapımına girişerek, yeni bir saldırıya hazırlanıyor ve saldırıyor da. Biz sürekli ve sistemli bir biçimde bu alandan yüklenebilmeliyiz. Af tartışması varsa, onu genel bir propagandayla boşa çıkarmanın ötesinde, bir dizi taleple kitle mücadelesini geliştirme doğrultusunda bir çaba

zerine değerlendirmeler/6

enin sorunları (devam)

içinde olabilmeliyiz.

Bu ülkede sivil faşizme karşı mücadelenin özel bir önemi var. Biz hala da faşizme karşı mücadelede, devlet ile sivil faşizme karşı mücadele ilişkisini başarıyla kurmakta zorlanabiliyoruz. Bunu saflarımızı eğitmek anlamında söylüyorum. Bu ilişkiyi güçlü bir tarzda kurabilmemiz lazım. Devrimci hareketin bunca yıllık deneyimine rağmen zaafa düşülen bir alan. Sivil faşist çetelerin devlet tarafından ne kadar yaygın kullanılacağı konusu ayrıca tartışılır. Ama son birkaç aylık bir süreçte Akın Birdal'ın vurulmasının, 1 Mayıs öncesi ve sonrasında saldırıların sivil faşistler tarafından organize edilmesinin siyasi mücadele açısından özel bir önemi var. Kuşkusuz bu mücadelenin esasta devlete, orduya, kontr-gerillaya yönelmesi temel önem taşıyor. Fakat artık sivil faşizme karşı mücadele talepleri, mücadele biçimleri üzerine de daha fazla yoğunlaşmak zorundayız.

28 Şubat sonrası süreç dinsel gericiği toplumda değişik bir yere getirdi. Dinsel gericilik toplumun alt katmanlarını, kent yoksullarını sosyal demagoji ile tutuyor. Dinsel gerici akımı geriletmek, kent yoksullarını, kent emekçilerini örgütlemek gibi özel bir sorumluluğumuz var. Bugün devletin saldırılarını laik-şeriatçı ekseninde sunması bu alanda politika yapmayı zora sokuyor. Bu konuda çok yetkin olmadığımız da açık. Karşımıza "türban genelgesi" çıkıyor, bu genelgeye karşı mücadele dinsel gericiliğin denetiminde. Ama biz onu "türban genelgesi" olarak tanımlayarak, aslında saldırının bir başka biçimde kurulabilmesine olanak veriyoruz. Söz konusu olan faşist bir genelgedir ve kamplaşmayı sahte bir tarzda sunan burjuvaziye karşı güçlü bir politik mücadele verilmesini gerektiriyor. Dahası o faşist genelgeyle de yetinmiyor, eylemler üzerinden yeni bir saldırı başlatıyor, üniversitede eylem yapılmasına karşı hukuk terörü alanına geçiyor. Aynı oyunu kamu emekçileri hareketine karşı gündemleştirilen personel yasasının meşrulaştırılması çabasında da görüyoruz. Buralardan bakıldığında, bu alanlarda politika yapmanın önemi daha iyi anlaşılıyor.

Komisyonumuzun tartıştığı konulardan bir diğeri demokratik kitle örgütleri alanı. Bu ülkede çok değişik zeminlerde DKÖ'ler var. Tutsak aileleri örgütlenmeleri, Alevi dernekleri, kültür evleri, semt dernekleri vb. üzerinden geniş bir alan bu. Biz mücadelenin bugünkü öncelikleri konusunda kuşkusuz ki bir tutuma sahip oluruz, özel olarak bu alana güç kaydırmayız. Ama, bizim politik olarak ulaştığımız düzey, zaten o alanlarda bulunan, bizim çizgimiz temelinde o alanda birşeyler yapmak isteyen güçlere doğru giderek büyüyor. Buradan bakıldığında, bizim bu alanlara yönelik daha sistemli bir politikamızın olması gerekiyor.

Bu alanlardaki çalışma için şu söylenebilir. Bu tür örgütlenmelerin darlaştığı yer, kendi mücadelesinin taleplerini savunacak kesimlere sıkışması oluyor. Alevilerin sorununu Aleviler, tutsakların sorununu tutsak yakınları savunur bakışı kısırlaşmaya yol açıyor. Eğer Makina Kalıp direnişine, Cumartesi Anneleri'nin eylemine katılmak isteyen bir tutsak anaları derneği varsa, biz bunlar arasındaki ilişkiyi nasıl kuracağımız üzerine yoğunlaşabilmeliyiz. Bu, Makina Kalıp'a gidip

yarın öncülerini tutsak edecek faşist diktatörlüğe karşı mücadeleye çağırın, aynı zamanda grev için dayanışma örgütlemesini sağlayan bir tarzdır. Bugün yapabileceklerimizin ne kadar karşılık bulacağından bağımsız olarak, yönelişimiz böyle olmalıdır.

Anti-emperyalizm

Tartıştığımız alanlardan bir diğeri anti-emperyalizm. Bir yanı sıra emperyalizmin dünya çapındaki egemenliği, diğer yanı sıra Türkiye'nin emperyalizme bağımlı bir ülke olmasından kaynaklı sorunlar alanı söz konusu.

Proletaryanın temsilcisi olduğumuza göre, uluslararası bir sınıf olan burjuvazinin karşısına ancak enternasyonalist tutum ve politikalarla, proletarya enternasyonalizmiyle çıkabiliriz. Bu yanı sıra özellikle yayın alanında görevlerimiz var. Emperyalizmin kültür alanında burjuva kozmopolitizmini bütün dünyaya dayatması; ekonomik alanda borçlarla bağımlı ülkelere taktığı boyunduruk; dünyayı çevre felaketine sürükleyen ülkelerin esasta emperyalist metropoller olması; militarizmin, savaşların ana kaynağının emperyalizm olması, dünyanın mayınlarla kaplanmasından nükleer bir felaketin hazırlanışına, vb. oldukça çok geniş bir alan söz konusu.

Diğer yandan, bağımlı bir ülke olmaktan kaynaklanan sorunlar üzerinden kitle mücadelesini geliştirme sorunudur. Özellikle '60'lı yıllarda bu ülkede güçlü bir anti-emperyalist damar vardı. '70'li yıllarda anti-faşist mücadele öne çıkmış olmakla birlikte, yine güçlü bir anti-emperyalist damar var. Ama bugün aynı eğilimleri çok fazla göremiyoruz. Ancak bu toplumda yine de emperyalizme karşı tutum kendini çarpık da olsa ifade ediyor. Bu ülkede sivil faşist hareket ve dinsel akım, emperyalizme bağımlı olmasına rağmen, anti-emperyalizmi demagojik tarzda kullanıyorsa, kafir edebiyatı üzerinden politika yapma ihtiyacı duyuyorsa, bu, kent yoksulları ve toplumun emekçi katmanları arasında bu sorunun hala da bir hassasiyet alanı olmasından dolayıdır. Devrimci bir anti-emperyalist tutum, onların demagojik söylemlerini de boşa çıkaracaktır.

Tutarlı bir anti-emperyalist mücadelenin, ancak tutarlı bir anti-kapitalist mücadeleyle birleşerek verilebileceğini söylüyoruz. Dolayısıyla sorun konjonktürel bir sorun olmaktan çıkıyor, Türkiye devrimine doğrudan bağlanan temel bir mücadele alanı haline geliyor.

Bugünkü tablo çerçevesinde bile anti-emperyalist mücadele aslında sanıldığı kadar zayıf değil. Bu ülkede Bergama köylüleri çevre sorunları nedeniyle eylem yapıyor. Denizli'de Kızıl Kızıl'ın bir şirketi

28 Şubat sonrası süreç dinsel gericiliği toplumda değişik bir yere getirdi. Dinsel gericilik toplumun alt katmanlarını, kent yoksullarını sosyal demagoji ile tutuyor. Dinsel gerici akımı geriletmek, kent yoksullarını, kent emekçilerini örgütlemek gibi özel bir sorumluluğumuz var. Bugün devletin saldırılarını laik-şeriatçı ekseninde sunması bu alanda politika yapmayı zora sokuyor. Bu konuda çok yetkin olmadığımız da açık. Karşımıza "türban genelgesi" çıkıyor, bu genelgeye karşı mücadele dinsel gericiliğin denetiminde. Ama biz onu "türban genelgesi" olarak tanımlayarak, aslında saldırının bir başka biçimde kurulabilmesine olanak veriyoruz. Söz konusu olan faşist bir genelgedir ve kamplaşmayı sahte bir tarzda sunan burjuvaziye karşı güçlü bir politik mücadele verilmesini gerektiriyor.

çıkıyor. Dönüp bakıldığında, bu mücadelenin anti-emperyalist bir eğilime sahip olduğu, ordan alınıp daha ileriye taşınabileceği görülür. Tarım alanında Amerikan sigara tekelleri yüzünden "tütün kotası" uygulaması açısından bu böyle.

İşçi sınıfı üzerinden bakıldığında ise, örneğin enerji işkolunda özelleştirme saldırısına karşı gelişen eylemliliklerde ortaya çıkan anti-emperyalist eğilim. Bu henüz sınıfın taşradaki kesimlerinde ortaya çıkan bir eğilim, fakat sınıfı anti-emperyalizm temelinde politikleştirmek açısından önemli bir imkan.

Anti-emperyalizm açısından çok daha geniş bir ilişkiler alanı var. Temel noktalar üzerinde durduğumuz için onlara girmiyorum.

Kürt sorunu

Dördüncü alan Kürt sorunu. Öncelikle şu söylenebilir: '30'lu yıllar sonrasında onyılları bulan bir sessizlik yaşansa da, geline yerde sürekli gündemde kalacak bir sorun Kürt sorunu, konjonktürel bir sorun değil. Ön tartışmalarda, Kürt ulusal akımı bugün için yenilebilir, ama Kürt sorunu bu toplumun gündemine artık oturmuştur diye ifade etmiştik. Demek ki bu ülkede, Kürt ulusal hareketinin gerilemesi ya da ezilmesi ihtimalinden bağımsız olarak, Kürt sorununun her zaman gündemimizde olması, ulusal demokratik istemlerin sistemli bir biçimde savunulması gerekiyor.

Burada bizim biraz daha öne çıkarmamız gereken iki alan var. Temel değerlendirmelerimizde, ulusal istemlerle ulusal mücadelenin yükünü çeken Kürt yoksul köylülüğünün toprak talebi arasında güçlü bir bağın kurulmamasını eleştiriyoruz. Ama biz sadece perspektif planında eleştirirsek değil, pozitif politik içeriğiyle de yayımlarımızda ve propaganda-ajitasyon materyallerimizde bu ilişkiyi kurmalı ve kullanmalıyız. Bugün Kürdistan'da çalışsak da parti faaliyetinde bunu gözetmeliyiz. Fabrika çalışmasında Kürt işçisiyle diğer milliyetlerden işçileri sosyal istemler ve mücadele temelinde birleştirebilmek açısından bu özel bir

sorumluluk.

Bir diğer alan, Kürt hareketinin, sorunun çözümünü sosyal istemlerden kopartması, bunun bir uzantısı olarak emperyalistlerle ilkesiz denilebilecek tarzda ilişkilere yönelmesidir. Bu ülkede anti-emperyalist mücadele ile ulusal özgürlük için mücadele arasında kurulacak bağın, Kürt ve Türk emekçi kitlelerinin mücadele birliği açısından önemi yeterince açık. PKK bunu kaba bir biçimde yapmıyor, ama örneğin Çekiç Güç Kürt reformistleri tarafından koruyucu olarak sunuluyor. Bu noktada barış, emperyalizme Türk sömürgecilğine karşı hakem rolü biçtiği ölçüde tehlikelidir. Dolayısıyla anti-emperyalist taleplerin Kürt emekçi kitleleri arasında yayılmasının özel bir önemi var.

Ek olarak tartışılabilir sorunlar şunlar:

Birincisi, HADEP'e karşı tutum.

Temel değerlendirmelerimizde HADEP'in Kürt orta burjuvazisinin siyasi temsilcisi olduğunu söylüyoruz. Bu, herhangi bir burjuvazi değil de, ezilen bir ulusun orta burjuvazisi olduğu ölçüde, dar ulusal istemler çerçevesinde mücadelenin bir parçasıdır. Genel değerlendirmelerimizin ötesinde, bu parti ile pratikte nasıl bir ilişki kurmalıyız. Bir örnek var. Biz "barış treni"ni karşılamak çerçevesinde "İşçilerin birliği, halkların kardeşliği!" ekseninde bir metinle gidiyor ve HADEP ilçe örgütlerinden imza alabiliyoruz. "İşçilerin birliği, halkların kardeşliği" metni içerik olarak bizi yansıtıyor. Ama biz ilişkiyi gerçekten politik planda ne kadar bütünsel kurabiliyoruz. Pratikte HADEP'in platformunu, meşruiyetini zedeleyen bir konumda olmadığımız için bugün çok problem edilmiyor. Ama karşımıza bir Kürt işçi geldiğinde, hem Kürt halkının ulusal taleplerini savunan, hem de ulusal akımdan farklılaştığımız noktaları ifade eden bir tarz tutturamazsak, ne Kürt işçi kitlelerini partimiz etrafında savaştırabilir, ne de onun öncülerini örgütleyebiliriz.

Yayınlarımızda, temel değerlendirmelerimizin yanısıra, Kürt halkının meşru taleplerini sürekli savunmalı ve devletin saldırılarını etkin bir biçimde teşhir etmeliyiz. Antalya'da gerillaların cesedi topraktan çıkarılıyorsa, bunu özel olarak işlemeliyiz. Kürt kitlelerinin güncel talepleri daha geniş planda ne ise, o zenginlikte yansıtmalıyız. Bu yeri geldiğinde bir gıda ambargosudur, yeri geldiğinde Karadeniz'e, İzmir'e girişlere vize uygulama girişimidir, vb.

Bir diğeri, Kürt ulusal sorununa ilişkin talepleri sınıf içerisinde yaygınlaştırmamızın daha özel imkanları, sorunları nedir, dönüp buna bakmalıyız. İnşaat işçileri arasında çok sayıda Kürt işçisi var ve inşaat işçileri derneği vb. üzerinden örgütleniyorlar. İnşaat sektörü sınıf çalışmamızda özel bir yer tutmuyor. Ama DKÖ'ler tartışmasında olduğu gibi, özel tarzda yoğunlaşmak çerçevesinde değil, ama ilişkiler çıktığında nasıl kurulması gerektiği konusunda açıklık taşıyabilmeliyiz. Burada, sadece işçilerin birliğini değil, ulusal sorunla ilgili ajitasyonu da özel bir tarzda yapabilmeliyiz.

Temmuz: Düzendeki temel sınıfsal karşıtlıkları işlemek ve değişik alanları (ekonomik, demokratik haklar, Kürt sorunu vb.) birbirine bağlayarak bütünleştirmek açısından, kitle hareketinin geriliğine rağmen, Susurluk sonrasında başlayan özgün bir süreç var. Normalde, öncüsüyle birleşmiş bir sınıf hareketi, bu değişik alanları kendi mücadelesiyle birleştirir ve bunu iktidara karşı mücadeleye adım adım büyütür. Bu onun kendisi için sınıfa dönüşmesi sürecinin bir parçasıdır.

Bugün kitle hareketi cephesinde böyle bir durum olmamasına rağmen, düzenin ekonomik-siyasi krizinin bu değişik alanları içiçe geçirdiğini görebiliyoruz. Susurluk patlıyor, Susurluk'un bir yanı Kürt sorununa bağlanıyor, bir yanı devletin kontr-gerilla çetesine dönüşmesi oluyor. Bir diğer yanı, özelleştirmelerdeki vurgunlar, ekonominin rant-mafya ekonomisine dönüşmesi vb. oluyor. Aynı şeyin, bizzat CIA'nın

Ekonomik mücadele ve siyasal mücadele diyoruz. Bazıları siyasal mücadeleyi sadece demokratik mücadele olarak kavriyorlar. Buradaki konuşmalardan da bazen böyle bir anlam çıkabiliyor. Buna dikkat etmemiz gerekiyor. Siyasal mücadele alanı demokratik mücadele alanıyla sınırlanamaz, bu burjuva demokratik ufkun içinde kalmak olur. Evet, ekonomik mücadele ile siyasal mücadeleyi birleştirmemiz gerekiyor. Ama siyasal mücadele sadece demokratik siyasal mücadele alanından ibaret değildir. Demokrasi mücadelesi siyasal mücadele alanının yalnızca bir parçasıdır. Kuşkusuz temel ve önemli bir alanıdır. Demokratik hakların kazanılmadığı, baskının, terörün, kanunsuzluğun, keyfiliğin kol gezdiği bu toplumda demokrasi mücadelesi başlı başına bir mücadele alanıdır. Ama teorik olarak ele alındığında gene de siyasal mücadelenin yalnızca bir alt alanıdır.

örgütlenmesi, müdahaleleri vb. üzerinden anti-emperyalist alanla bağlantısı var. İç kışımlar nedeniyle pislikler ortaya döküldü, hala da dökülüyor. Düzenin ve devletin yıpranmışlığı, tahkimat ve aklanma için manevra ihtiyacını gündeme getiriyor. Bu durum temel sınıfsal gerçeklerin sonuçlarını bazı açılardan çıplak gözle görülür hale getirdi. Bu çerçevede, özellikle yayın planında, farklı alanları temel sınıfsal ilişkiler çerçevesinde bağlamakta temel bir halka olarak Susurluk'ta ortaya çıkan devlet ve düzen gerçekliğini hedefe çakmalıyız. Bu elbette çok yönlülüğü, somutluğu, zenginliği içinde olmalı.

Kitle eğilimleri açısından bakıldığında, anti-emperyalist eğilimler farklı alanları birbirine bağlamak açısından önemli bir imkan sunuyor. Kitle eğilimlerinden ayrı olarak, anti-emperyalist mücadelenin, temel programatik değerlendirmelerimizde işaret ettiğimiz gibi, anti-kapitalist bir yön taşıması, farklı alanları birleştirme imkanı veriyor. Ekonomik alanda IMF saldırıları, politik planda emperyalist kölelik, emperyalist saldırganlığa taşeronluk, CIA'nın, Pentagon'un faşist devleti bizzat örgütlemesi, Kürt sorunundaki emperyalist politikalar vb. Bu sorunlar demokratik bir muhteva taşımakla birlikte, egemen sermaye sınıfının emperyalizme yaslanmasıyla, anti-kapitalist bir boyutu da taşıyor.

Bir üçüncü sorun, dinsel gericiliğe karşı tutum. Biz dinsel gericilik vesilesiyle diyanetin kaldırılmasını vb. talep ederiz, ama yüzümüzü esasta düzene, devlete döneriz. Bu yönüyle bir sorun yok. Devlet dinsel gericiliğe karşı yürütülen operasyondan aldığı güçle laiklik-şariat üzerinden emekçileri bölüyor. Buna karşı tutum almak işin bir yanı. Ama bugün sorunun öncelikli ve yakıcı olan diğer yanı, sınıfın ve emekçilerin ileri kesimlerinin dinsel gericilik sopası gösterilerek hareketsiz kılınması ve yedeklenmesidir. Bu çerçevede bizim sadece diyanetin kaldırılması vb. talepleri dile getirmeye değil, "dinsel gericiliği, şariatı devrimci mücadele ezer, gerçek bir laikliği sosyalizm getirir, işçiler getirir" vurgusuna ihtiyacımız var. Nasıl sivil faşist hareketi düzen ve devlet gerçeğine bağlıyorsak, dinsel gericilikle devleti de birbirine bağlamalıyız. Muhakkak ki işçi ve emekçilerin birliğinden, laiklik-şariat ekseninde bölünmemesinden yana tutum alırız. Bu faaliyetimizin bir yönüdür. Ama bugün öncelikli diğer yönü, düzenin belli ölçülerde yedeklediği emekçilerin daha ileri kesimlerinin dinsel gericilikten kaynaklanan korkusuna yönelik müdahaledir.

Değişik mücadele alanlarına ilişkin şunları eklemek istiyorum. Emeğin korunması çerçevesinde programımızda belirlediğimiz temel talepler var. 7 saatlik işgünü, asgari ücrete ilişkin tutum vb. Bu temel taleplerle, işçi sınıfını örgütsüzleştiren taşeronlaştırma, esnek üretim saldırısı, özellikle işten atılmalar sorununu ilişkilendirmeliyiz. Sınıfın en geniş kesimlerini kucaklayan taşeronlaşma, işsizlik, emekçileri işçi kıyımı, esnek üretim, taşeronlaştırmaya karşı

mücadele taleplerini birlikte işlemeliyiz. Zira, hem kazanılan haklar döne döne geri alınıyor, hem de sınıfın mücadele gücü kırılıyor.

Demokratik alana ilişkin şunu söyleyeceğim. Sol hareket demokratik haklar alanı ile gerisindeki sosyal eşitsizlik ilişkisinin üzerinden atlamaktadır. Susurluk vesilesiyle "bu pisliği devrim temizler" denilirken, bunun düzen değil de devlet pisliği olarak ele alınması ve devrimin de demokratik alanı temizleyen bir devrim olarak formüle edilmesi, bu gerçeğe işaret ediyor. Bizim Susurluk sonrası ilk değerlendirmelerimizde bu alandaki devrimci tutumun önemine yapılan vurgular var. Bu alandaki zaafiyet, sonraki süreçte sadece reformistlerin değil, devleti cepheden karşısına alan kesimlerin tutumlarına da yansdı. Demokratik hakları kalıcı biçimde elde etmenin bir

devrim sorunu olmasının ötesinde, gerisindeki sosyal eşitsizliği işleyebilmenin özel bir önemi var.

Siyasal mücadele bütün kapsamıyla kavranmalıdır

Cihan: Tartıştığımız sorun pratik-siyasal faaliyet alanımızı ilgilendirdiği için çok özel bir önem taşıyor. Teorik bir temelimiz var, bunu burada bir program formuna kavuşturmuş bulunuyoruz. Bu programın ürünü olan bir stratejik çizgimiz var. İşte şimdi de bütün bunların pratikte anlam kazandığı, kazanacağı bir alanı tartışıyoruz. Bu, devrimci taktik çizgi, onun kapsadığı sorunlar alanı oluyor. Geriye ayrı bir temel gündemimizi oluşturan, ön tartışma sürecinde zaten genişçe ele alınmış bulunan, bu gündemin ardından yeniden tartışılacak olan örgüt alanı kalıyor. Örgüt bir araç, bir taşıyıcıdır; izlenen siyasal çizginin taşıyıcısı bir araçtır... İzleyeceğimiz siyasal çizginin içeriğini ise, tam da tartışmakta olduğumuz alan, taktik politika alanı veriyor. Bu nedenle tartışmakta olduğumuz konu son derece önemlidir.

Ne kadar iyi izlenebildi bilemiyorum, ama taktik komisyonu adına sunuş yapan yoldaşın iyi bir çerçeve çizdiğini düşünüyorum. Belli başlıklar altında ortaya konulan tüm sorunların gerçekte organik bir bütünlüğü var. Bunun kavranması ve kavratılmasının, siyasi faaliyetimizin bu geniş temel üzerinde kendi organik yapısı içerisinde oturtulabilmesinin büyük bir önemi var. Politika yapmakta, politik çalışmada çok başarılı değiliz, diyor ve bundan yakınıyoruz. Tartıştığımız sorun bu açıdan ayrıca önemli.

Tanımlanan başlıkların kendi altındaki bir takım talepler, istemler, bunların formülasyonu, önemi vb. sorunların ayrıntılarına girmekten çok mantığını kavramak önemli. Bu çerçevede birkaç noktayı hatırlatmak istiyorum.

Birincisi; ekonomik mücadele ve siyasal mücadele diyoruz. Bazıları siyasal mücadeleyi sadece demokratik mücadele olarak kavriyorlar. Buradaki konuşmalardan da bazen böyle bir anlam çıkabiliyor. Buna dikkat etmemiz gerekiyor. Siyasal mücadele alanı demokratik mücadele alanıyla sınırlanamaz, bu burjuva demokratik ufkun içinde kalmak olur. Evet, ekonomik mücadele ile siyasal mücadeleyi birleştirmemiz gerekiyor. Ama siyasal mücadele sadece demokratik siyasal mücadele alanından ibaret değildir. Demokrasi mücadelesi siyasal mücadele alanının yalnızca bir parçasıdır. Kuşkusuz temel ve önemli bir alanıdır. Demokratik hakların kazanılmadığı, baskının, terörün, kanunsuzluğun, keyfiliğin kol gezdiği bu toplumda demokrasi mücadelesi başlı başına bir mücadele alanıdır. Ama teorik olarak ele alındığında gene de siyasal mücadelenin yalnızca bir alt alanıdır.

Biz devletin baskısını, terörünü, işkencesini teşhir ediyoruz. Kurulu siyasal rejimde demokratik hakların olmadığını, bunun bir faşist rejim olduğunu söylüyoruz.

Bu çerçevede bunlar hep demokratik siyasal mücadele kapsamına giriyor.

Ama biz öte yandan da bu devleti bir sınıf devleti olarak teşhir ediyor, ona sermaye devleti diyoruz. İşte bu da bir siyasal mücadele alanıdır ve dosdoğru sosyalist siyasal mücadele alanıdır. Yani burjuvazinin sınıf devletini hedefe koyan bir mücadele, sosyalist siyasal mücadeledir. Örneğin Rusya'da otokraziye karşı mücadele sosyalist değil, basbayağı demokratik bir mücadeleydi. Çarlığa, otokraziye karşı devrimci siyasal şiar, “demokratik cumhuriyet” şiarıydı. Oysa Şubat'tan sonra oluşan burjuva siyasal iktidara karşı “sovyet iktidarı” şiarı altında sürdürülen siyasal iktidar mücadelesi tümüyle sosyalist bir mücadeleydi. Sosyalist cumhuriyet uğruna bir mücadele doğası gereği sosyalist bir siyasal mücadeledir.

Marksistler için siyasal mücadele her zaman sosyalist siyasal mücadele ile demokratik siyasal mücadelenin organik bütünlüğünden oluşur. Demokrasi uğruna mücadelenin sosyalizm uğruna mücadele ile birleştirilmesi siyasal açıdan aynı zamanda bu yönüyle de doğru anlaşılıp kavranabilmelidir. Dolayısıyla biz ekonomik mücadele ile siyasal mücadeleyi birleştirmekle kalmamalı, demokrasi mücadelesini sosyalizm mücadelesiyle birleştirmek, gündelik siyasal çalışmada bu bağı gözetmek zorunda olduğumuzun farkında olmalıyız. Bizim mücadelemiz demokratik ve sosyalist olmak üzere iki ayrı karakterde, ama organik olarak birbirine bağlı, içiçe geçen bir mücadeledir. Bu tıpkı şunun gibidir. Biz düşük ücretlere karşı mücadele ediyoruz, ama bu mücadele içinde ücretli kölelik düzenini işçilere anlatabilme imkanı bulabiliyoruz. Kapitalizmin egemenlik ve sömürü mekanizmalarını teşhir etmek ve basit bir ekonomik mücadeleyi anti-kapitalist propagandaya dayanak yapmak imkanı bulabiliyoruz. Ve ücret mücadelesinin kendisini, işçileri ücretli kölelik düzenine karşı bilinçlendirmek üzere yürütüyoruz.

Temel siyasal sorunlar salt demokratik bir içeriğe indirgenmemelidir

Bir başka noktaya daha değineceğim. Bazı sorunlar vardır ki, demokratik nitelik bunların belli bir düzeyidir. Dikkat ederseniz bu tür sorunlar için, şu sınırlar içerisinde ele alındığında ya da kendi başına ele alındığında, demokratik nitelikte bir sorundur, deriz genellikle. Ama bu toplumda temel siyasal sorunlar kendi başına ele alınamayacak karakterde sorunlardır. Örneğin; Birinci Emperyalist Savaş döneminde barış talebi, kendi sınırları içinde ele alındığında anlamlı bir demokratik istemdir. Ama sizin barış için şiarınız “savaşa karşı iç savaş” olduğu ölçüde, siz barış meselesini dosdoğru bir proleter devrim zeminine oturtmuş oluyorsunuz.

Örneğin, anti-emperyalizm/bağımsızlık sorununun ele alınışı üzerinden de bu böyledir. Anti-emperyalist mücadele hiçbir biçimde salt demokratik içeriğe daraltılamaz. Evet, böyle bir yanı vardır ve bu çerçevede bir demokratik mücadeleyi zaten vermek zorundasınız. Ama eğer bir ülkenin emperyalizme bağımlılığının temelinde kapitalist ilişkiler varsa, modern burjuva sınıf toplumun egemen gücü ise, burada emperyalist bağımlılığı kırmak egemen burjuva sınıfının iktidarını devirmekle olanaklı olduğu ölçüde, anti-emperyalist mücadele aynı zamanda anti-kapitalist bir mücadeledir.

Dikkat edin, bu mücadeleler hep bir içiçelik taşıyor. Bu noktada demokratik mücadele ile sosyalist mücadeleyi birbirinden koparmak mümkün değildir. Sağlam perspektif, bunu kendi genişliği içinde ele alma imkanı yaratıyor. Ama dar perspektif, özellikle küçük-burjuva akımlarda görüyoruz bunu, bunları götürüp dar kalıpların içine sıkıştırabiliyor ve gerçek hayata uymayan mekanik ayırımlara tabi tutabiliyor.

Bir yoldaşın verdiği örnek oldukça anlamlı. Evet, devlette bir çürüme ve kokuşma var. Bunun teşhiri demokrasi mücadelesi açısından büyük bir önem

Sorunu öznel boyutlarıyla, kitlelerin bilincindeki yansımalarıyla değil, nesnel mantığıyla ele almak lazım. Ekonomik istemler için greve giden, direnme yolunu seçen emekçiler karşılarında sermayenin devletini ve polisini görüp onunla çatıştıkları zaman, “bakın, siz burada patronlara karşı mücadele veriyorsunuz, patronların devleti hemen sizin karşınıza dikiliyor” diyoruz. İşte bu bir sosyalist propagandadır. Bu demokratik değil, basbayağı sosyalist bir propagandadır. Önemli olan olayın bu mantığıdır, bunu kavrayıp gözetebilmektir.

taşıyor. Başından beri diyoruz ki, kokuşmuş bir devlet var, ama bu kokuşmuş devletin arkasında da çürümüş bir sınıf var. Devlet bu toplumda boşlukta durmuyor. Bu devlet bir sınıfın devleti, onun iktisadi-sosyal egemenliğinin siyasal biçimi ve düzeyi. Burada devlet, aynı zamanda ekonominin yoğunlaşmış bir biçimi de olarak, bir sınıfın karakterinin yansıdığı bir yapı oluyor. Kokuşmuş devletin arkasında kokuşmuş bir sınıf, bu sınıfın üzerinde durduğu çürümüş bir düzen var. Bir TV röportajını izliyorsunuz, sıradan bir insan diyor ki, “siyasetteki kokuşmanın gerisinde ekonomi var.” Bu, bu kadar basit.

Devrimci sınıf mücadelesi organik-diyalektik bir bütündür

Sınıf mücadelesi demokratik mücadele ile sosyalist mücadelenin, iktisadi mücadele ile siyasal mücadelenin organik-diyalektik bir bütünlüğü olarak gelişir. Ama şu veya bu demokratik siyasal sorun bunu çok özel olarak alevlendirmiş olabilir. Tarihe baktığımızda da görüyoruz, mücadelenin ivmelenmesine neden olan gelişmeler çoğu kere şu ya da bu masum görünümü demokratik siyasal sorunlar olabiliyor. Demokrasi mücadelesinin proleter devrime büyümesini böyle kavramak gerekiyor.

Sorunu öznel boyutlarıyla, kitlelerin bilincindeki yansımalarıyla değil, nesnel mantığıyla ele almak lazım. Ekonomik istemler için greve giden, direnme yolunu seçen emekçiler karşılarında sermayenin devletini ve polisini görüp onunla çatıştıkları zaman, “bakın, siz burada patronlara karşı mücadele veriyorsunuz, patronların devleti hemen sizin karşınıza dikiliyor” diyoruz. İşte bu bir sosyalist propagandadır. Bu demokratik değil, basbayağı sosyalist bir propagandadır. Önemli olan olayın bu mantığıdır, bunu kavrayıp gözetebilmektir.

Ekonomik mücadele aynı zamanda devletle de karşı karşıya geline bir alandır. Devleti, onun sınıf kimliğini kitlelere anlatabileceğimiz bir alandır. Bu genelde de böyledir. İşçilerin masum taleplere dayalı iktisadi ve demokratik mücadelesi hep polis ve jandarmanın copu ve dipçiğiyle karşı karşıya kalmıştır. Modern burjuva toplumlarda da bu böyledir. Belçikalı işçiler greve gidiyorlar, iki de bir kolluk güçleriyle çatışıyorlar. Ekonomik mücadeleyi emekçilerin burjuva sınıf devletiyle karşı karşıya geldiği ve politikleşebildiği bir alan olarak görmeliyiz. ‘70’li yıllarda bu çok doğal bir biçimde izlenebiliyordu, ‘90’larda da izlenebiliyor. En masum bir direniş, en sıradan bir hak arama mücadelesi bile polis ve jandarmanın müdahalesiyle karşılaşılıyor.

Ben burada genel planda iktisadi haklar uğruna mücadelenin nasıl devletle karşı karşıya kaldığını, özel planda Türkiye gibi iktisadi manevra imkanlarının sınırlı olduğu ülkelerde bu dönüşmenin ne kadar hızlı olabildiğini vurgulamış oldum. Sunuş yapan yoldaş bu mücadelenin demokrasi mücadelesine ya da anti-emperyalist mücadeleye nasıl bağlanabildiğini ortaya koydu. Ben de bunun devlete karşı mücadeleye nasıl bağlanabildiğini örneklemiş oldum.

Ekonomik mücadelenin imkanlarının kavranışı çerçevesinde, bu kitap Arşiv: <https://rantey.org> ücretsiz PDF kitap Arşiv: <https://rantey.org> mücadelelerde dönemin devrimcilerinin temel bir

kusuru vardı. Bunlar toplumdaki demokratik birikimi, anti-faşist mücadele ve direnme kapasitesini değerlendiren akımlardı. Zaten bu mücadelenin ürünleri ve taşıyıcılarıydılar. Ama, reformist-revizyonist siyasal akımlardan ve sendika bürokrasisinden farklı olarak, yığınların iktisadi-sosyal istem ve mücadelelerini ihmal ettiler.

Oysa hiçbir siyasal mücadele yığınların iktisadi-sosyal istemlerinden bağımsız sürdürülemez. Kendi içinde idealleştirilmiş bir demokrasi mücadelesi, bir anti-faşist mücadele olmaz. Siyasetin gerisinde bir ekonomik ve sosyal alan vardır. Oysa o dönemin devrimci akımları yığınların iktisadi ve sosyal hakları uğruna mücadeleyi ihmal ettiler. Bu alandaki duyarlılık ve mücadeleyle en iyi sınıf cephesinde, bu alandaki çalışmayla karşılaşılabilir, dönemin devrimcileri sınıftan uzak kaldıkları ölçüde bunu göremediler, pratiğin yardımıyla da olsa öğrenemediler.

Bu akımlar iktisadi mücadele alanını dar, geri ve lekeli bir alan olarak, revizyonistlere ve reformistlere özgü bir alan olarak görebiliyorlardı. Oysa, yığınların iktisadi ve sosyal ihtiyaçlarını, duyarlılıklarını, o alandaki eylemliliğini ihmal eden bir hareket, sağlam temellere dayalı bir siyasal mücadele zeminini de yakalayamaz. ‘70’li yılların mücadelesinin böyle bir zaafiyeti vardı. Faşizme karşı direnme çizgisi vardı, kendi içinde bir siyasal alan gibi ele alınıyordu. Faşizme karşı mücadeleye çekilmek istenen yığınların iktisadi ve sosyal haklar mücadelesine karşı ya bir küçümseme ya da tümünden ilgisizlik sözkonusuydu. Doğal olarak bu faşizme karşı mücadelenin kitle tabanının geliştirilip güçlendirilmesini de zora sokuyordu.

Sol sendika bürokrasisinin bu alandaki hassasiyetinin de bir payı olmakla birlikte, o dönemde daha çok tabandan gelen bir eğilim olarak işçi sınıfında faşizme karşı gerçekten belirgin bir duyarlılık vardı. İşçi sınıfının iktisadi ve sosyal mücadelesine gösterilecek gerçek bir ilgi onun anti-faşist duyarlılığını da bütün gücü ve kapsamıyla açığa çıkaracak ve onu pratikte anti-faşist mücadelenin gerçek öncü ve sürükleyici gücü haline getirecekti. Devrimci akımlardan bu tür bir yönelim olmadığı halde, işçi sınıfının ileri kesimlerinin o dönemki anti-faşist duyarlılığı yine de dikkate değerdir. Faşist cinayetlere karşı daha ‘74’lerde kendini gösteren eylemsel duyarlılıktan 20 Mart genel grevlerine ve Kemal Türkler’in öldürülmesine karşı gösterilen büyük eylemsel duyarlılığa kadar bu böyle.

Örneğin, işçi sınıfı DGM’yi kendisine yönelik bir saldırı kabul ediyordu. Herhangi bir devrimci akım gündeme getirmeden DİSK bu saldırıya karşı mücadeleyi gündeme getirdi ve bu çerçevede sınıf kitlelerini eyleme çekip DGM’leri püskürttü. Mesela şimdi DGM nasıl anlaşılıyor? Toplumda bir takım aşırı sol örgütler var, bunlar devlete zarar veriyor, DGM de bunlara karşı getirilmiş gibi bir algılayış var. Ama yığınlar iktisadi ve sosyal mücadelelerinde belli bir kapasite ve ısrar gösterdiklerinde, karşılına önce polis ve jandarma, ardından da DGM çıkacak. Aras Kargo’da görüldüğü gibi...

Bunların dışında küçük bir not olarak ekliyorum. Anti-emperyalist mücadelenin iktisadi alanla kuvvetli bağları var, ama özerk bir alanı da (siyasi, askeri vb.) var. Ajitasyon ve teşhir faaliyetimizde emperyalist köleliğin tüm alanlarını gözetebilmeliyiz. Mesela bugün bu ülkede bir NATO tatbikatı sürüyor. Bu tatbikatın Akdeniz bölümü bitirilmiş, şimdi Kayseri bölümü uygulanıyor. Ama bakıyoruz, bu olağan bir durum olarak karşılanabiliyor. Oysa eskiden birkaç ABD gemisinin bu ülkeye gelmesi büyük gerilimlere yolaçabiliyor, öğrenci gençliği ayaklandırılabiliyor, toplumda genel bir duyarlılık yaratabiliyordu. Bugün bunların hiçbirisi olmayabiliyor. Bu, sıradanlaşmış ve kanıksanmış bir olay haline gelmiş bulunuyor.

Dolayısıyla bu alan, çok özel bir ajitasyon ve siyasal teşhirin konusu olabilmelidir bizim gündelik siyasal çalışmamızda.

(Devam edecek...)

Öcalan savunması/3

PKK'nin “devrimcilikten demokratlığa dönüşüm ihtiyacı

PKK çevreleri ve Öcalan özürcüleri Öcalan'ın İmralı savunmasını, sanki söz konusu olan tümüyle iyiniyetli, fakat ustalıkla bir taktik adım gibi ele almaktadırlar. Ve sanki devlet bu taktik adıma karşılık vermezse eğer, mücadele kaldığı yerden ve mevcut doğrultusunda devam eder demektedirler. Oysa Öcalan'ın İmralı'da ortaya koyduğu stratejik “çözüm platformu” bunu olanaksız kılmaktadır. Zira Öcalan teoriyi, tarihi, toplumu, Kürt sorununu ve bu sorunla bağlantılı tüm öteki sorunları tümüyle yeni bir değerlendirmeye tabi tutmuş ve ortaya tümüyle yeni bir ideolojik-politik platform koymuştur.

Öcalan savunmasında, tarihsel ve güncel boyutlarıyla, uluslararası ve ulusal çerçevesiyle bütünsel bir platform ortaya koyuyor. Çokça iddia edildiği gibi, söz konusu olan hiç de “barış ve kardeşlik” elinin bir kez daha iyi niyetle uzatılmasından ibaret bir taktik adım değil, fakat kapsamlı bir ideolojik-politik platformdur. Bu platform, bugüne kadarki resmi çizginin olduğu gibi terkedilmesi anlamına gelmektedir. Öcalan bunu kendini yeni tarihsel döneme ve koşullara uyarlama platformu olarak nitelemektedir.

Dahası var. Öcalan'ın bu çok yönlü ve çok kapsamlı platformunun bugün için Türk burjuvazisinden bir karşılık bulup bulmaması da sorunun esası ve özünü değiştirmiyor. Nitekim gerek savunmasında, gerekse İmralı yargılamalarına paralel açıklamalarında Öcalan da bu gereğin altını döne döne çiziyor. Örneğin savunmasının girişinde, bu konuda şunları söylüyor: “Savunmamın temeli... Kürt sorunu ve PKK öncülüğündeki son isyanda, tarihi bir uzlaşma ve çözüm imkanının nasıl geliştirilebileceğidir.” “Geçmiş değerlendirmek, program ve siyasi çizgi düzeyini, yaşanan somut gerçeklik ışığında çözüme vardırak büyük önem taşıyordu. Benden çok yönlü beklenen de buydu. Dışarda kısmen yapmaya çalıştıklarımı burada bir çözüm platformuna dönüştürmek en pratik yoldu.” “... bu aşamada taraflar ‘çözüme gidiyorlar’ demem, aşırı iyimserlik olur -ki birçok tehlikeyi beraberinde getirebilir- ama er geç gerçekleşecek en uygun çözüm yolu olduğuna dair, inanç ve kanım güçlüdür.”

Öcalan, bugünkü koşullarda ne ölçüde karşılık bulacağından bağımsız olarak, ortaya sorunun biricik olanaklı çözüm platformunu koyduğu iddiasındadır. Aradan on ya da yirmi yıl da geçse, dönüp dolaşıp varılacak çözüm platformu budur demektedir. Bu çerçevede, “geleceğe değeri çok yüksek bir çözüm mirası” bıraktığını söylemektedir.

Tüm bunları şunun için hatırlatıyoruz. PKK çevreleri ve Öcalan özürcüleri Öcalan'ın İmralı savunmasını, sanki söz konusu olan tümüyle iyiniyetli, fakat ustalıkla bir taktik adım gibi ele almaktadırlar. Ve

sanki devlet bu taktik adıma karşılık vermezse eğer, mücadele kaldığı yerden ve mevcut doğrultusunda devam eder demektedirler. Oysa Öcalan'ın İmralı'da ortaya koyduğu stratejik “çözüm platformu” bunu olanaksız kılmaktadır. Zira Öcalan teoriyi, tarihi, toplumu, Kürt sorununu ve bu sorunla bağlantılı tüm öteki sorunları tümüyle yeni bir değerlendirmeye tabi tutmuş ve ortaya tümüyle yeni bir ideolojik-politik platform koymuştur.

Elbetteki Türk burjuvazisi inkar ve imhada ısrar ettiği sürece mücadele de sürdürülecektir. Sorun bu değildir. Sorun bundan böyle sürdürülecek bir mücadelenin çerçevesinin ne olacağıdır. İmralı'daki Öcalan'a bağlı kalınacaksa ve kaldığı sürece, bu mücadelenin platformu artık tümüyle farklı olmak durumundadır. Bu üzerinden kasten atlanan hayati önemde bir noktadır.

Öcalan'nın kendisi hiç de genel olarak mücadeleyi reddetmemekte, fakat mücadelenin bugüne kadar resmen geçerli görünen (fiiliyatta ise yıllardır zaten terkedilmiş bulunan) çerçevesini ve hedeflerini reddetmektedir. Öcalan genel olarak mücadeleyi değil, fakat bu mücadelenin devrimci temellerini ve kapsamını reddetmektedir. Bunu, '70'li yılların “ağır ideolojik yaklaşımlı” kargaşa ortamında, toyluk ve deneyimsizliğin de ürünü olan bir etkilenme saymakta, fakat bugün ulaşılmış bulunan güç ve olgunluk düzeyinde artık terkedilmesi gerektiğini savunmaktadır.

Kürt sorununu bir dil ve kültürel kimlik sorununa indirgeyen Öcalan, bu çerçevede bugüne kadarki mücadelesinin ahlaki ve siyasi açıdan haklı bir temele sahip olduğunu savunmakta, bu çerçeveye dayalı bir savunuyu onun tüm savunmasının temel unsurlarından birini oluşturmaktadır. Örneğin giriş bölümünde bu konuda şunları söylemektedir: “Bana göre mevcut anayasanın bile özde uygulanmadığı, ayrıca kimlik inkarında inat edildiği bir aşamada daha çok yapılması gereken, direnmenin ahlaki ve siyasi gereğini savunmaktır.”

Karşınızdaki güç eğer bu en dar reformcu istemler platformu karşısında bile inkar ve imhayı dayatmakta ısrar ediyorsa, elbetteki mücadele, üstelik duruma göre en şiddetli biçimler bile kazanarak, bundan sonra da sürecektir. Fakat bu tür bir savaşa yön veren çizgi artık tümüyle farklı olacaktır. Örneğin bu tür bir mücadele artık Kürt sorununu bir ulusal siyasal sorun olarak değil, en dar anlamıyla bir kültürel kimlik sorunu olarak ele almak durumundadır. Zira Öcalan savunmasında sorunu buna uygun bir teorik ve tarihsel çözümlemeye tabi tutmuş; bu yeni yorumu bir özeleştiril platform olarak nitelemiş; dahası, vurgulu sözlerle, sorunu bugüne kadar böyle görememeyi, onu bir kördüğümüne çeviren ve çözümsüzlük içinde bırakan en temel neden olarak tanımlamıştır. Öcalan bu tür bir çözümlemeyi ve yorumu, karşı tarafa verilmiş bir taviz olarak değil, nesnel olgunun nesnel bilimsel tanımı saymakta, böyle sunmaktadır.

Bunu yalnızca bir örnek olarak vermiş olduk. Öcalan'ın bütün bir savunmasının kapsamı bu niteliktedir. O tümüyle yeni bir bakış açısıyla, kendi sözleriyle “demokratik bakış açısı”yla, tarihe, topluma ve siyasal sorunlara tümüyle yeni bir yorum getirmektedir. Elbette ki bu yorumun nesnel ve bilimsel ölçülerle ve bu arada devrimci konumla yakından uzaktan en ufak bir alakası yoktur. Fakat onu tarihin, toplumun ve siyasetin “ütopik” olmayan nesnel bilimsel çözümlemesi olarak sunan, bizzat Öcalan'ın kendisidir.

Ve yineliyoruz, İmralı'daki Öcalan çizgisine bağlı kalınacaksa, inkar ve imhanın sürdürülmesinde ısrar edildiği koşullarda bile, uğruna mücadele edilecek yeni platform artık bu platform olmak durumundadır. Demek oluyor ki, dünyada “demokratik sistem” adı altında “yeni dünya düzeni”ni benimsemek, Türkiye’de burjuvazinin sınıf egemenliğine dayalı bir toplumsal zeminde “demokratik cumhuriyet” hedefi gütmek, Kürt sorununun ulusal siyasal kapsamı ve niteliği reddedilerek dil ve kültürel kimliğe özgürlük talep etmek ve bunun elde edildiği koşullarda ise Türk burjuvazisinin bölgesel yayılcı çabasının bir parçası ve dayanağı olmayı kabul etmek gerekmektedir.

Söz konusu olan artık Türk burjuvazisiyle barışa da Türk emekçileriyle devrime de varız alternatifleri değildir, bu yaklaşım çoktan geride kalmıştır. Öcalan'ın yeni teorik ve tarihsel çözümlemeleri temelinde bundan böyle söz konusu olacak olan, dil ve kültürel kimlik için; bugünden barışa ve mevcut toplumsal düzenle bütünleşmeye, değilse gerekirse on yıl ya da yirmi yıl bu aynı haklar için savaşıma da varız, alternatifleridir. Burada artık devrim ve devrimcilik söz konusu değildir. Burada söz konusu olan, en dar bir reformcu platform uğruna barış, bunun bugün için gerçekleşmediği koşullarda ise aynı platform uğruna savaştır.

Buradaki köklü konum değişikliğini anlayabilmek için örneğin Talabani'ye bakmak çok açıklayıcıdır. Yıllar öncesinden Öcalan'a “devrimler dönemi bitmiştir” diyen bu aynı Talabani, bizzat bu sözleri söylediği sırada, silahlı bir gücün sahibiydi ve silahlı bir savaşın içindeydi. Mevcut emperyalist sistem içinde ve kurulu düzen tabanı üzerinde, Kürt kimliği ve siyasal otonomi uğruna savaş vermekteydi. Demek ki devrim, Barzani ve Talabaniler'in de çok iyi bildiği gibi, bambaşka bir şeydir. Devrim, anayasal ve yasal alanda bir takım hakları güvenceye almak değil, kurulu düzenin sosyal ve siyasal ilişkilerinde köklü değişimleri mevcut düzenin ezilen sınıflarının temel çıkarları doğrultusunda hedeflemektir. Bu çağımızın her gerçek ulusal demokratik devrimi için de geçerlidir ve 20. yüzyıl tarihi bunun tanığıdır.

İmralı'daki Öcalan'ın reddettiği tam da budur. İmralı'daki Öcalan'a göre de; “artık devrimler dönemi bitmiştir”, “yeni dünya düzeni siyasi görüşmeler yoluyla, ABD'nin himayesinde, serbest piyasaya dayalı, burjuva demokrasiler sistemi hakim tek nizamdır” (Talabani). Öcalan'ın savunmasını okuyup da baştan sona kadar bu fikrin işlendiğini görmemek için ya anlama yeteneğinden yoksun, ya da çok kasıtlı bir tutum içerisinde olmak gerekir. Öcalan'ın “20. yüzyılın sonunda” zaferini kutsayıp yücelttiği, yeryüzünün yaşama gücü ve yeteneği olan biricik nizamı ilan ettiği “demokratik sistem”, Talabani'nin sözünü ettiği “serbest piyasaya dayalı, burjuva demokrasiler sistemi”nden başka nedir ki?

PKK'nin dönüşüm ihtiyacı nasıl gerekçelendiriliyor?

Öcalan ne yaptığını çok iyi bilmektedir, ortaya koyduğu platformun tüm temel unsurları arasında bütünsel bir tutarlılık vardır. Bu nedenledir ki, emperyalist sistem ve kapitalist düzeni tanıyıp onaylamakla kalmamakta, PKK'nin önüne bu yeni platforma uygun köklü bir dönüşüm görevi de koymaktadır. Doğal olarak bu köklü dönüşüm sorunu ideolojik ve felsefi açıdan estetize edilmeye çalışılmakta,

“yeni aşama”ya geçişin gerektirdiği bir “kendini aşma” zorunluluğu olarak sunulmaktadır. Öcalan’a göre bu dönüşüm fazlasıyla gecikmiş bir ihtiyaçtır: Aslında PKK’nin “kendini dönüştürmesi gereken yıllar” ‘90’lı yıllardır. PKK “dünya çapındaki gelişmeleri görerek” kendini zamanında dönüştürebilmeliydi. Bunu “bir devrimci örgütten demokrat örgüte dönüşerek” yapmalıydı. Kürt sorununun çözümünde oynadığı tarihi rolü de ancak bu tür bir dönüşüm sayesinde tamamlayabilirdi.

“PKK, tüm ütöik ve aşırı siyasi perspektiflerine rağmen, yine de hiç olmazsa, sorunun mevcudiyetini ve yaklaşım gereğini en çarpıcı ortaya koymak ve çözümünü zorlamakla” tarihi bir rol oynamıştır, diyen Öcalan, gerekli dönüşümü sağlamış bir PKK’nin oynayabileceği yeni rol konusunda ise şunları söylemektedir: “Kürt sorunu Cumhuriyetle birlikte ele alınıp çözüme kavuşturulmak istendiğinde, PKK olayının en uygun çözüm aracı olduğu görülecektir.”

Öcalan’ın PKK’deki köklü dönüşüm zorunluluğunu ‘89 çöküşü ve “demokratik sistemin zaferi” ile ilişkilendirmesi dikkate değerdir. “PKK’de dönüşüm sorunları” başlıklı bölüm şu cümle ile başlamaktadır: “20. yüzyılın sonlarına doğru sosyal ve siyasal sistemlerin büyük değişim ve dönüşüm yaşadıkları, buna direnenlerin fazla başarı gösteremedikleri çarpıcı bir gerçektir.” Bunun ne anlama geldiğini geçen bölümde ele almıştık; “demokratik sistem” olarak kodlanan emperyalist dünya sisteminin “20. yüzyılın sonundaki kesin zaferi”dir söz konusu olan. Öcalan bunu demokrasinin büyük zaferi saymakta ve bu gelişmenin Türkiye’de de demokratik gelişmenin önünü açtığını iddia etmektedir. Özgürlük mücadelesinin yaşadığı büyük devrimci gelişme karşısında ve Kürt halk yığınlarının devrimci ulusal uyanışını dizginlemek amacıyla Demirel’in “Kürt realitesini tanıyoruz” açıklamasını ve Özal’ın ABD’nin Kürt planı çerçevesindeki manevralarını, Türkiye’nin demokratikleşme doğrultusunda büyük adımlarına gösterge sayıyor Öcalan. Burada, Kürt ulusal hareketinin devrimci çizgideki gelişiminin sonucu olarak ortaya çıkan, fakat aldatıcı manevralar olmaktan öteye gidemeyen bazı manevraların devrimci çizgiyi terketmek zorunluluğunun gerekçesi olarak sunulması dikkat çekicidir.

Öcalan, devletin ve ordunun Kürt sorunda “sınırlı bir çözüme razı olma”sının bir ifadesi saydığı bu aldatıcı manevralar karşısında, PKK’nin zamanında devrimci bir örgütün demokrat bir örgüte dönüşmemesine ilişkin sözde tarihi hatayı şöyle ortaya koymaktadır:

“Devlet aslında bu yıllarda genelde olduğu gibi ciddi kabuk değiştiriyor. Özellikle Sovyetler’in çözülüşü, Körfez Savaşı sonrası Türkiye’yi yakından ilgilendiren gelişmeler, Kürt meselesine çözümü hayati kılıyor ve bunun yolu da, gerçekten gecikmiş temel ihtiyaç olan kapsamlı, bir demokratikleşmeden geçiyor. PKK burada direndi. Kendini geliştirmeden ziyade aşırı tekrarlayarak direndi. Tek çareyi bunda görüyordu. Halbuki reel-sosyalizmin çözülüşünden demokratik çözüm tarzını çıkarabilmeliydi... Dünya çapında reel sosyalizm çözülüyor, Sovyet sistemi dağılıyor, çözüm kör-topal bir demokraside görülürken bundan şüphesiz önemli sonuçlar çıkarılmalıydı.”

Bu pasajdaki son vurgular özellikle dikkate değerdir. Öcalan yalnızca ilk savunmasında değil, esas hakkındaki son savunmasında da belirgin bir tutumla Sovyetler Birliği ve Doğu Avrupa’daki yıkılışları demokrasiyi dönüş olarak nitelemektedir. Dahası bunun dünya ölçüsünde de demokratik gelişmeleri hızlandırdığını ve Türkiye’nin de bundan nasibini aldığını savunmaktadır. Türkiye’nin bundan sözde nasiplendiği ‘90’lı ilk yılların Türkiye tarihinde askeri rejim dönemlerini aratmayan bir kanlı ve kirli uygulamalar dönemi olduğunu hatırlamak, Öcalan’ın gerçeklerden ne denli koptuğunu ya da gerçekleri kendi bugünkü teslimiyetçi platformunu haklı göstermek için ne denli kaba bir tahrifata tabi tuttuğunu görebilmek için yeterlidir.

Fakat konumuz PKK’nin dönüşümü sorunu olduğuna göre, burada asıl bir başka noktanın altını çizmemiz gerekmektedir. Öcalan’ın sözünü ettiği

uluslararası gelişmeler, dünya ölçüsünde yaygın olarak sol örgütlerin devrim, devrimcilik türünden iddiaları bir yana bırakarak demokratlığı seçtikleri ve düzenle bütünleşme yolunu tuttukları bir dönemin önünü açmıştı. Bu dünya ölçüsünde büyük bir tasfiyeci dalga idi. Sosyalist kimlikler inkar ediliyor, devrimden yüz çevriliyor, çözümü demokraside arama adı altında düzenle bütünleşmeler yaşıyordu. Öcalan işte tam da bu dönemde PKK’nin de bu gerçekleri hesaba katarak devrimden köklü bir biçimde kopma yolunu tutmamış olmasını büyük bir hata olarak değerlendiriyor. Daha dün kadar Doğu Avrupa’daki yıkılış karşısında Ortadoğu’da devrim bayrağını ayakta tutmakla övünen bir hareketin lideri, adeta nedamet getirerek “reel sosyalizmin çözülüşünden, (PKK’de) demokratik çözüm tarzını çıkarabilmeli”, “‘70’lerin programını bırakıp yeni programa ulaşmalı”, özetle “devrimci bir örgütten, demokrat (bir) örgüte dönüşmeli”ydi diyebiliyor.

Öcalan bunu esas hakkındaki son savunmasında, bir kez daha “PKK’de dönüşüm” zorunluluğuna ayırdığı bölümde, yine açık ve vurgulu sözlerle yineliyor. Bu söz konusu bölüm şu cümlelerle başlıyor: “Sovyet sisteminin 1990’lara doğru çözülüşü, en az 200 yıl önceki Fransız ihtilali kadar demokratik dönüşüm üzerinde etkide bulunma potansiyeli taşır. Gerçekten başta Doğu Avrupa olmak üzere, dünyanın pek çok ülkesinde demokratikleşme yönünde gelişmelere yol açmıştır.”

Bu etkinin Türkiye üzerinde de sonuç verdiğini, “demokratikleşmeyi zorlaştıran statükodan uzaklaşma yönünde” derin bir etkide bulunarak olumlu gelişmelere yol açtığını vurgulayan Öcalan, sözü şuraya bağlıyor:

“İşte PKK’nin dönüşüm gerçeğinden bahsederken herşeyden önce dünya ve ülke çapında bu gelişmelere objektif olarak dayandırıyoruz. PKK’nin kuruluş yılları; soğuk savaşın katı ideolojik kamplara ayrılmış, Kürt objektivitesinin ağır bir inkar ve iradesizliği yaşadığı statükocu yıllardır. Ayrıca anarşik yanı ağır basan, demokratikleşmeyi pek tanımayan gençliğin; sağ-sol kamplara alabildiğine parçalandığı bir sürecin damgasını taşır. Hem program hem eyleminde bu yıllardaki dogmatik, ideolojik yaklaşımla, gençliğin radikal çıkışının derin izleri vardır. 1990’larda dünya genelinde birçok örgüt yapısında olduğu gibi, Türkiye’deki partiler, örgütler yapısında da kaçınılmaz olarak, dönüşüm yaşanacaktır. Yaşandı, daha da yaşanacaktır. PKK’de de yaşanan ağır çatışma ortamı nedeniyle bu yönlü gelişmeler ortaya çıkacaktı. Benim bu yıllarda PKK program ve eski propaganda sloganlarını terketmem ve yeni arayışlara girmem bu nedenlerle bir çıkmaz değil, bir kaçınılmazlığı ifade eder. Eleştirilmesi gereken yan, geç olması ve net formüle edilememesi ve PKK kongre ve programına yeterince yansıtılamaması noktalarında olmalıdır.”

Bu pasaj ibret ve utanç vericidir. Buradaki nedamet sözleri Türkiye’nin bugünkü kontra düzeninin egemen odaklarına, onun gerisindeki emperyalist odaklara hitaben edilmektedir. Öcalan PKK’nin geçmişteki devrimci ve sosyalist olmak iddiasını ve devrimci demokrat programını, adeta ‘70’lerin kargaşa ve bilinçsiz kutuplaşma ortamının bir ürünü saymaktadır. Adeta biz de soğuk savaş kutuplaşmasının kurbanı olduk demeye getirmektedir. ‘90’larda dünyada ve Türkiye’de devrimi terketme yolunu tutan birçok örgüt gibi bizim de aklımız başımıza geldi, bu yolun yol olmadığını gördük, nitekim eski program ve sloganları terk ederek yeni arayışlara girdik demektedir. Bunun yeterince açık bir biçimde yapılamamış olmasını ve bunda bir parça geç kalınmış olmasını ise kendi kusurları saymakta, ve eleştirilecekse bu kadarı eleştirilmeli demektedir.

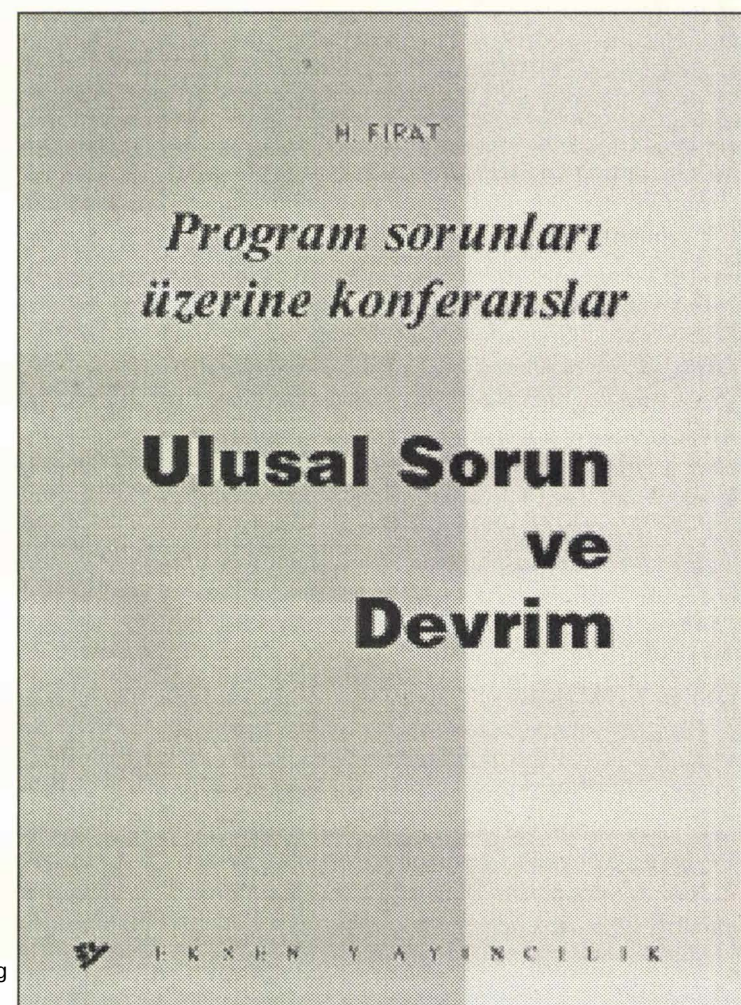
‘70’li yıllar dünyada ve onun bir parçası olarak Türkiye’de devrim ve sosyalizm umudunun güçlü olduğu, dünyanın birçok bölgesinde büyük devrimci hareketliliklerin yaşandığı bir tarihsel dönemdi. Bu dönem Vietnam’ın singecideği, Çin’deki halkları

şahsında emperyalizme karşı ulusal kurtuluş mücadelelerinin de doruğa ulaştığı bir tarihsel evreydi. PKK tam da bu devrimci tarihsel dönemin ürünü bir devrimci ulusal kurtuluş hareketi olarak sahneye çıktı. Doğumunda dünya devrimci hareketi kadar Türkiye devrimci hareketinin özel bir rolü ve etkisi vardır. PKK Kürt sorunu çerçevesinde oynadığı büyük tarihi rolü tam da ‘70’lerin ürünü olan bu devrimci kimliğine borçludur.

Bugün PKK’nin oynadığı tarihi rolü hala da sahiplenilen İmralı’daki Öcalan, fakat öte yandan onu olanaklı kılan tüm devrimci etkenleri kaba bir biçimde reddediyor. ‘70’leri bu kabalıkta reddeden bu aynı Öcalan, buna karşılık ‘90’lı yılların büyük gericilik dalgasını “dünya ölçüsünde demokratik gelişme” olarak sahipleniyor. ‘70’ler dünyasında halkların ve Türkiye’de emekçi kitlelerin emperyalizme ve gericiliğe karşı mücadele içerisinde özgürleşme çabaları “demokratikleşme”den uzaklık olarak mahkum edilirken, ‘90’lar dünyasında “yeni dünya düzeni”nin köleci egemenliği altında her türlü devrimci, ilerici ve aykırı çıkışın boğulmaya çalışıldığı bir dönem demokrasinin büyük tarihi hamlesi olarak sunulabiliyor. Üstelik bunda ölçü öyle kaçınıyor ki, “en az 200 yıl önceki Fransız ihtilali kadar” demokratik dönüşüm etkisinden söz edilebiliyor. Bu tam da, “yeni dünya” teorisyenlerinin, tarihin sonunu ilan eden ultra gericilerinin düşüncü tarzıdır, tüm bunlar onların dünyaya pompaladığı gerici argümanlardır. Ve işin ilginç yanı, ‘90’lı yılların başındaki bu gericilik dalgasının etkisi daha ‘90’lı yıllar bitmeden kırılmış bulunmaktadır. Artık insanlığa ebedi bir barış, demokrasi, refah ve evrensel uyum dönemi olarak sunulan “yeni dünya düzeni” döneminin ne demek olduğunu sıradan insanlar bile etinde-kemiğinde hissederek anlayabilecek duruma gelmişlerdir. Ve işte böyle bir dönemde ve kontr-gerillanın tam denetimindeki bir mahkeme kürsüsünde, Kürt halkının büyük umutlar bağladığı ve büyük bir bağlılık sergilediği bir eski devrimci lider kalkıp “demokratik sistem”in büyük tarihi zaferi üzerine bu utanç verici lafları edebilmektedir.

Bu düşünce tarzı ve onun ürünü olan tutum gerçekten ibret vericidir. Düşününüz ki, bu sözleri eden aynı Öcalan, tam da yere-göğe sığdıramadığı bu aynı “demokratik sistem” tarafından uluslararası bir komploya ve en aşağılayıcı bir muameleye tabi tutulmuştur.

(Devam edecek...)

Son siyasal gelişmeler/2

Faşist MHP'yi güçlendiren etkenler

(Bu metin 14-15 Mayıs '99 tarihinde verilmiş bir konferansın kayıtlarından oluşmaktadır.)

Faşist hareket nasıl bu kadar güçlendi?

Sivil faşist hareket Türkiye’de nasıl bu kadar güçlenebildi? MHP nasıl oldu da bu kadar oy alabildi? Öncelikle şunu söyleyeyim. MHP’nin belli bir gücü her zaman vardı. ‘70’li yıllarda aldığı oy oranına bakıldığında, MHP’nin daha o zamandan bugün çok daha güçlendiği bazı kentlerde önemli bir seçmen desteğine sahip olduğu görülüyor. MHP faşist bir parti de olsa, belirgin bir ideolojisi ve kendine göre kültürü, değerleri olan ve son derece kuvvetli bir örgütlenmeye sahip bir partiydi. Kendine göre bir mücadele yürüttü. Bunun oluşturduğu bir birikim zaten her zaman vardı. Bu birikim ‘80 sonrasında büyük bir hayalkırıklığı ve dağılma yaşadı. Devletin MHP’ye müdahale etme ihtiyacı duyması MHP için beklenmedik bir gelişme oldu. Devlete bu kadar hizmet etmiş bir yapı olarak, devletten ummadığı bir muamele görünce, bu, MHP’de ve davasında büyük bir dağılma yarattı. Bu dağılma örgütündeki dağılmayla bağlantılı.

Kürt hareketine karşı mücadele, devletin bu noktada MHP’yi kollaması ve kullanması, burjuvazinin ve burjuva medyasının MHP’yi parlatması, Türkeş’i meşrulaştırması MHP’ye zaten adım adım sürekli güç kazandırıyordu. MHP önceki parlamentoda yoktu, ama % 8,5 oranında da oy almıştı. Bu küçümsenecek bir oran değil. Bu belli bir istikrarlı etkiyi, yani kitlelerin belli bir kesiminin MHP tarafından kontrol edildiğini gösteriyor, özellikle Türkiye’nin belli bölgelerinde. Bu çok yeni ve şaşırtıcı bir olgu da değil.

Şaşırtıcı olan bunun ikiye katlanmış, %8,5’den %18’e çıkmış olması. Bunun belli bir kısmı bu partinin bu arada kendini toparlamasından geliyor. Öteki bir kısmı ise, ayları bulan çok sistemli çabayla yaratılan şovenizmin egemen olduğu özel konjonktürden geliyor. Kaldı ki bunu kendileri de söylüyorlar. Sağladıkları başarıya herkes kadar kendileri de şaşırdılar.

Konjonktörü zaten biliyorlardı, ama kendilerine bu kadar yarayacağını onlar bile beklemiyorlardı. Ama bizim değerlendirmelerimizde altı çizilen bir başka nokta var. Düzenin merkez sağ olarak tanımladığı partilerin kokuşmuşluğunun açığa çıktığı bir dönem oldu geride kalan ve seçimi önceleyen dönem. Özellikle DYP ve ANAP’ın rüşvet, talan, hırsızlık vb. her türlü pisliğin yuvası olduğu açığa çıktı. Aynı dönemde RP kapatılmış, onun temsil ettiği dinsel gerici akım 28 Şubat süreciyle başlayan çok özel bir operasyondan geçirilmiş, dar bir savunma mevzisine itilmiş, toplumda RP-FP çizgisinin din istismarcılığına karşı özel bir hassasiyet yaratılmıştı. Bunun bu parti kadrolarında yarattığı dağınıklık ve demoralizasyon da unutulmamalı. Tüm bunları devrimci alternatifi son derece cılız, düzen solunu temsil eden partilerin sosyal-

demagoji yönünden her türlü inandırıcılıktan yoksunluğu ile birleştiriniz. Bu durumda geleneksel sağ partilerden kopan seçmen kitlelerinin MHP’ye yönelmesinin çok da şaşırtıcı olmadığını, hele hele şovenizmin egemen olduğu çok ağır bir konjonktürde bunun son derece anlaşılır olduğunu göreceksiniz.

Bugün MHP’nin seçim başarısı üzerinden yer yer Weimer Almanya’sının son dönemi benzetmesi yapılıyor. Bu tartışma Türkiye’nin gerçeklerinden habersiz batılı aydın çevrelerini ilgilendiriyor, bizim ülkemizde bu gerçek zaten iyi kötü görülüyor, üzerinde durmak gerekmiyor, denebilir. Tam öyle değil. Mesela Mümtaz Soysal gibi, sosyal-demokrasinin kendine göre teorisyeni geçinen ve yaptığı seçim değerlendirmeleriyle perspektif vermeye çalışan biri de, kalkıp Türkiye’yi Weimer Almanya’sının son dönemine benzetebiliyor. Weimer Almanya’sına benzetme girişimlerine bunun için değiniyorum.

Bu değerlendirmenin gerisinde bir tuzak var. MHP’nin oluşturduğu tehlike adı altında ve MHP’ye karşıtlık adına geniş bir anti-faşist cephe arayışı, dolayısıyla yeniden CHP’nin yedeğine düşme tehlikesidir bu. CHP de zaten bunu bir imkana çevirmeye çalışıyor. Ankara belediye seçimleri vesilesiyle gece bir kargaşa yaşandı, CHP’liler “faşizme karşı omuz omuza” sloganı atıldılar. Neticede CHP tabanını ilerici kesim besliyor. İlerici insanların bu sloganı samimiyetle attığını düşünüyorum. Benim tartıştığım bu değil. Ama bu slogan büyük bir kafa karışıklığı yaratmış bulunuyor: MHP büyüyor, faşizm tehlikesi artıyor, iligine kadar faşist olan bir rejimde yeni bir faşist tehlikedir bu, diye düşünülüyor. “Faşizme karşı omuz omuza”, “geniş cephe” ve “CHP”! Yeni dönemde, reformist sol üzerinde durduğumuzda göreceğiz, MHP tehlikesi abartıldığı ölçüde, bu CHP’nin yedeğine gitmeye yolaçacaktır. Oysa MHP bu noktada özel bir tehlike oluşturmuyor. MHP devletin bir alternatifi değil, onun uzantısı ve organik bir parçasıdır. Devletin denetiminde ve güdümündedir. Devletin (siz bunu ordu anlayın) mevcut politikalarıyla çeliştiği durumlarda, örneğin son 28 Şubat sürecinde görüldüğü gibi, bunu açıktan ortaya koymamaya da özel bir özen gösterir. Bu derecede devletle uyumlu ve devlete karşı uysal bir partidir. En devletçi parti olmakla övünen MHP’nin devletçiliğinin en belirgin yönü ordunun dizginlerini elinde tuttuğu politika ve mekanizmaların uysal ve uyumlu bir eklentisi olmasıdır.

Sorunu belli sınırlar içerisinde küçümsemediğimi söyledim. Herşey bir yana bu faşist çete %18’lik oy oranıyla ve parlamentonun ikinci büyük partisi olarak toplumun geniş katmanları nezdinde bir meşruiyet olanağı yakaladı. Bu onun için bir imkan, bu küçümsenemez. Düne kadar marjinal uç bir parti kabul ediliyordu. Şimdi meclisin ikinci partisi ve hatta bir kısım köşe yazarlarının hakkı olarak iddia ettikleri gibi, öteki partilerdeki MHP’lileri toplamaya kalksa,

Düzenin merkez sağ olarak tanımladığı partilerin kokuşmuşluğunun açığa çıktığı bir dönem oldu geride kalan ve seçimi önceleyen dönem. Özellikle DYP ve ANAP’ın rüşvet, talan, hırsızlık vb. her türlü pisliğin yuvası olduğu açığa çıktı. Aynı dönemde RP kapatılmış, onun temsil ettiği dinsel gerici akım 28 Şubat süreciyle başlayan çok özel bir operasyondan geçirilmiş, dar bir savunma mevzisine itilmiş, toplumda RP-FP çizgisinin din istismarcılığına karşı özel bir hassasiyet yaratılmıştı. Bunun bu parti kadrolarında yarattığı dağınıklık ve demoralizasyon da unutulmamalı. Tüm bunları devrimci alternatifi son derece cılız, düzen solunu temsil eden partilerin sosyal-demagoji yönünden her türlü inandırıcılıktan yoksunluğu ile birleştiriniz. Bu durumda geleneksel sağ partilerden kopan seçmen kitlelerinin MHP’ye yönelmesinin çok da şaşırtıcı olmadığını, hele hele şovenizmin egemen olduğu çok ağır bir konjonktürde bunun son derece anlaşılır olduğunu göreceksiniz.

150–160 kişilik grupla meclisin birinci partisi haline gelecek. Seçim başarısı toplumsal meşruiyet kazanmak bakımından onlar için bir imkan. Bu imkanı kullanacaklar. Artı, hükümet olma imkanı bulurlarsa, devletin belli kademelerine, kamu yaşamının belli alanlarına daha etkin bir biçimde hakim olmayı deneyecekler ve bu alanlarda mevziler kazanacaklar.

Bunların hiçbirini küçümsemiyorum. Ama tartışılan bu değil. “Devleti ele geçirecek bir MHP”! Türk ordusu ayakta kaldığı sürece, ki devlet asker partisinin devletidir. MHP’nin ele geçireceği ve faşist diktatörlük kuracağı türden bir devlet yok, böyle bir sorun yok Türkiye’de. En önemli noktalardan biri bu.

İkincisi; bir faşist partinin %8,5’ten %18’e çıkması gerçekten etkileyici. Ama bu etki görüntüdedir. Biraz önce işaret ettiğim gerçeklikle birlikte düşünüldüğü zaman, MHP’nin başarısı çok şaşırtıcı değil. ANAP’tan, DYP ve RP’den uzaklaşan seçmen kitlelerinin, hele de MHP’nin PKK düşmanlığı, “vatan bölünmez” şiarı üzerinden meşrulaştırıldığı bir konjonktürde, MHP’ye oy vermelerine çok şaşırmamak gerekir.

Cumhuriyet gazetesinin bazı yazarlarının, İlhan Selçuk, Ali Sirmen vb.’lerinin MHP’nin sağladığı başarıya ilişkin yaptıkları yorumlar utanç vericidir. Bunlar Kürt sorunundaki şovenizmlerine rağmen solcu ilerici insanlar, bu bir gerçeklik. Ama o kadar utanç verici ki yorumları, kitlelerin MHP’ye oy vermesinin gerisinde kitlelerin ulusal duyguları, ulusal devlete sahip çıkma isteği varmış. Yani kitlelerin yanlış bir adreste de olsa ilerici bir tepki gösterdiğini söylemeye çalışıyorlar. MHP’nin onun bunun ittiği bu değerlere sahip çıkarak kendine göre tutarlı bir misyonu yerine getirdiği, kitlelerin de bunu ödüllendirdiği türünden yorumlar yapılıyor. MHP’nin 40 yıllık solcu geçinen yazarlarda bile etki yaratabildiği bir ortamda DYP’li sıradan bir seçmenin MHP’ye oy vermesine neden şaşıralım ki?

Bir başka noktayı belirtmek istiyorum. MHP’nin

seçim başarısından, MHP’nin kendini iyi örgütlediği ve iyi çalıştığı anlaşılıyor. MHP her zaman bir kadro partisiydi ve bir örgüttü. Biz devrimciler örgütün değerini, anlamını, ne işe yaradığını çok iyi bilen insanlarız. İşte MHP kadrosu ve örgütü olan bir parti. Bu kadroyu ve örgütü bu konjonktürde iyi kullandığı, MHP’nin kadro tabanının iyi çalıştığı anlaşılıyor. Buna bir örnek vereceğim; yurtdışındaki MHP’lilerin izinlerini seçim öncesi döneme denk getirdiği söyleniyor, bunu basın yazdı. Bunu seçim döneminde memleketlerinde MHP’ye çalışmak için yapmışlar. Bunu yurtdışındaki kaç solcu, devrimci olmak iddiasındaki kaç insan yapar?

Devrimci mücadele niye gelişmiyor, devrimci örgütler niye güçlenmiyor sorusu sık sık sorulur. Üstelik bu soru çoğu kere bizzat devrimcilerin kendilerinden gelir. Bunu soranlar, meseleye buradan, yani kendilerindeki devrim bilinci, devrimci sorumluluk, devrime hizmet etme enerjisi üzerinden bakmak durumundalar. Sen çalışmazsan, ben çalışmazsam, öteki çalışmazsa, devrimci örgütler, sonuçta bir bütün olarak devrimci hareket nasıl güçlenecek? Yığınları politik odak haline gelmiş akımlar çekerler, ama politik akım olabilmek de ortaya bir enerji koymakla olanaklı. Kuşkusuz ideoloji, kuşkusuz çizgi!.. Ama artı kadro, artı örgüt, artı enerjik bir çalışma!.. Dikkat edin, bir güç odağı olduğunu hissettiren akımlar güç kazanıyorlar. İşte bu ırkçı-faşist mafya çetesi, bu enerjiyi gösterebiliyor. Eğer MHP’lilerin kendi izinlerini seçim döneminde denk getirdiği doğruysa, bu bir ideale bağlılığı da anlatıyor. “Benim partim güçlensin” diye, iznini seçim öncesi döneme denk getiren bir insanın kendine göre bir bağlılığı ve ideali vardır. Bu ideal dünyanın en gerici ideali olabilir, insanlık düşmanı bir ideal de olabilir, bu ayrı bir sorun.

Bunun dışında, bizim ilk değerlendirmelerimizde de var, bizzat rejim MHP’yi güçlendirdi. Nasıl ki ‘60’lardan ‘90’ların başına kadar rejim dinsel gerici bir araç olarak kullanıp yığınların geri kesimlerini tutmaya, toplumsal muhalefetin bir kesimini dizginlemeye çalıştıysa, bu nedenle dinsel gericiliğin önünü açıp onu beslediyse; aynı şekilde, Türkiye’nin bünyesinde ezilen bir ulusun haklı davasına karşı, “vatan bölünmez” adına, bölücülüğe karşıtlık adına yürütülen kirli savaş dediğimiz mücadele de MHP’nin önünü açtı, güçlendiği zemini besledi. O da bir ordu politikasıydı, bu da bir ordu politikası. MHP bu zemin üzerinde palazlandı.

MHP’li bir hükümet bir kriz etkenidir

Ama rejim MHP’nin bu kadar güçlenmesini de istemiyordu. MHP’nin üçüncü bir yedek parti olması tercih edilirdi. Bu kadar güçlenmesi bir sıkıntı, bir ağırlık oldu. MHP’nin kendi üzerinde bile bir ağırlık oldu. MHP şimdi bir devlet partisi olarak orduyu, devleti karşısına almamaya çalışıyor. Türban gibi rejimin hassasiyet gösterdiği bir konuda orduyla, devletle çalışmamaya çalışıyor. Devleti karşısına alması zaten eşyanın mantığına aykırı denebilir. Ama kendisini besleyen seçmen toprağı öyle bir toprak ki, bir açmazla yüzyüze kalıyor. MHP biraz hazırlıksız yakalanmış gözüküyor.

Bu onun bir kriz etkeni olduğunu da gösteriyor. Çizgisi özünde MHP’ninkinden çok farklı olmayan Ecevit’in Kıbrıs’a çekilmesinin gerisinde, MHP’li bir hükümetin yaratacağı sorunlar var. Çünkü bu ilerici kitlelerin çok hassas olduğu bir alan. 30 yıldır MHP’nin cinayetleriyle, katliamlarıyla yoğrulmuş bir tarihimiz var bizim. Kimse MHP’nin değiştiğine ilerici kitleleri inandıramaz, inandıramıyorlar da zaten. Sosyal-demokratların tabanı tepesine göre bu konuda çok hassas. İlhan Selçuk gibilerin yapmaya çalıştığı da bu açıdan çok tehlikeli, karşı-devrimci bir davranış tarzı. ‘Artık bu kan davasını bitirelim; MHP artık eski MHP değil; bir el uzattığına göre tatalım’ diyorlar. Bu,

kitlelerdeki duyarlılığı kırmaya yönelik bir operasyon.

Ama eğer MHP’yi hükümet ortağı yaparlarsa, MHP zaten değişmediğini söylüyor, kısa sürede eski MHP olduğunu gösterecektir. Bu bir faturaya dönüşecektir. Salt Ecevit’e ve partisine değil, devletin kendisine de bir faturaya dönüşecektir. Neden? Anti-faşist kitle duyarlılığı bizim için büyük bir imkana dönüşecektir. Kürt sorunu yıllardır sosyal çelişki ve çatışmanın üstünü bir biçimde küllüyordu. Şimdi bir başka çatışma ağırlıklı olarak önplana çıkabilecektir. Onun için çok tercih etmiyorlar. Bu birinci nokta.

İkinci bir nokta var. 28 Şubat irticaya karşı bir operasyon. Devlet, ya da eski bir orgeneralin dediği gibi “TSK başladığı işi bitirir”. İrtica meselesini gerçekten bir sonuca bağlamak istiyorlar. Çünkü orada ordunun denetimini zorlayan bir kuvvet alanı oluştu. MHP bu konuda bir problem. Muhalefettyken, ruhu irticaya yatkın olduğu halde, devletle çalışmamaya, RP’yle hiçbir biçimde yanyana düşmemeye çalıştı. Ama hükümet olursa icraat çıkıyor karşısına. Muhalefettyken icraat sorumluluğu olmadığı için samimiyetsizliğini gizleyebiliyordu. Hükümet olduğunda, örneğin ya ordunun dayattığı türban yasağını uygulaması ya da delmesi gerekecek. Genelkurmay başkanı bu konuda taviz yok diyor ve gerçekten yapmaya çalıştığını söylüyor.

Ordu Türkiye’nin en ciddi partisidir. Politikada ciddi bir partidir. Bir şey söyledi mi bilerek söylüyor. Demagojiyi, yalanı, dolanı başkalarına yaptırıyor. Sendika bürokrasisinden medyaya, bizzat parlamentoya, partilere kadar hepsini kullanıyor, bütün pisliği bunların üstüne yığıyor. Pis işleri, demagojiyi, yalanı, ikiyüzlülüğü onlar aracılığı ile yaptırıyor. Kendisi gerçekten yapacağını söylüyor ve söylediğini de yapıyor. Onun bu gücünü ancak devrimci gelişme sınırlayabilir. Onun zayıf olduğu bir dönemde dediğini yapıyor. İrtica genelgesi uygulanacak, devlet kurumlarına türbanla girilmeyecek, diyor. Parlamentodan üniversitelere kadar... Böylece parlamentonun iradesine de peşinen ipotek koyuyor.

Bu, MHP için önemli bir sorun. MHP’nin %18 oy alması önemli bir sorunsu, bu da önemli bir sorun. Çünkü o %18 oy oranı bu sorunlar istismar edilerek alınıyor. Seçmen kitlelerine hoş görünmek, onların eğilimlerini hesaba katmak, bir biçimde tatmin etmek gerekiyor. “Refah türban meselesini yüzüne gözüne bulaştırdı, bu işi biz çözeriz, siz bizi destekleyin” diyerek Refah’ın tabanından oy almış bir partidir MHP. Tekrar ediyorum; %18’in bir anlamı varsa, türban tartışmasının da bir anlamı vardır.

RP Merve olayıyla yaptığı çıkışta, DSP dışındaki bütün öteki partileri açmaza aldı, en başta da MHP’yi. Ne diyordu MHP; bu iş böyle olmaz, bu iş gerginlik konusu yapmamak, uzlaşmak, bir ara çözüm bulmak lazım. Ama ordunun başı, ara çözüm yok, bizim dediğimiz olacak bu konuda, diyor. Çünkü bu sorun ordu için bir prestij meselesi haline gelmiştir. Merve’nin türbanı basit bir olay gibi görünüyor, ama kritik bir mevzi savaşının bir sembolüdür o. Bir de buradan doğan problemler var.

Dimitrov’un sözleriyle, faşizmin en zayıf yanı, kullandığı sosyal demagojidir. MHP “Özelleştirme talanına son” sloganıyla oy toplamış bir partidir. Ama gelir gelir bu ilk kez ilk kez ilk kez ilk kez ilk kez ilk kez hızlandırmak olacak. “Biz yasal altyapısını yeniden

Devrimci mücadele niye gelişmiyor, devrimci örgütler niye güçlenmiyor sorusu sık sık sorulur. Üstelik bu soru çoğu kere bizzat devrimcilerin kendilerinden gelir. Bunu soranlar, meseleye buradan, yani kendilerindeki devrim bilinci, devrimci sorumluluk, devrime hizmet etme enerjisi üzerinden bakmak durumundalar. Sen çalışmazsan, ben çalışmazsam, öteki çalışmazsa, devrimci örgütler, sonuçta bir bütün olarak devrimci hareket nasıl güçlenecek? Yığınları politik odak haline gelmiş akımlar çekerler, ama politik akım olabilmek de ortaya bir enerji koymakla olanaklı. Kuşkusuz ideoloji, kuşkusuz çizgi!.. Ama artı kadro, artı örgüt, artı enerjik bir çalışma!.. Dikkat edin, bir güç odağı olduğunu hissettiren akımlar güç kazanıyorlar. İşte bu ırkçı-faşist mafya çetesi, bu enerjiyi gösterebiliyor.

düzenleyeceğiz, böylece bunun bir talan, bir yağma olmasına son vereceğiz”, “temiz özelleştirme yapacağız” edebiyatıyla durumu kurtarmaya çalışıyor. Ama sermayenin onun söylediği gibi beklemeye hiç de niyeti yok. Özelleştirme programına tam gaz diyor. İşte bu faşizmin zayıf yanını açığa çıkarıyor. Sosyal demagojinin çökmesi kitleleri sarsan bir olay olacaktır. Neticede bu partiler kitlelerin çok değişik kesimlerinden oy alan partilerdir. Kitlelerin bir kesimini de bu etkileyecektir. MHP’ye oy vermiş işçi tabanı bundan etkilenecektir. MHP’ye oy veren işçiler de özelleştirme konusunda çok hassaslar. Birçok fabrikada MHP’li işçiler muhalefete çok yatkın oluyorlar. Ben oyumu MHP’ye veriyorum diyen işçiler bunlar. Yakın zamanda PYO’da bir röportaj yayınlandı; oradaki devrimci militan işçiyle en iyi ilişkileri olan işçiler, ben oyumu MHP’ye veriyorum diyorlar. Yakın zamanda okuduğum bir raporda ise şu anlatılıyor: Bir bölgede bildiri dağıtıyor, gazete satıyorduk; kapıdaki bir işçi, “ben MHP’ye oy veren biriyim, ama sizin çalışmalarınızı ve çabalarınızı saygıyla karşılıyorum, size yardım edebilirim, her zaman gelin” diyor. Bu işçi almış, fabrikasında da birşeyler dağıtmış. Bir başka gidişimizde bu işçi bize tepki gösterdi, çünkü bizim ona verdiğimiz gazetenin kapağında “A. Öcalan’a özgürlük!” şiarı yer alıyordu, diyorlar. Bu işçi, siz PKK’yi destekliyorsunuz, ben bölücülüğe destek verenlere destek vermem, demiş. Biz döndük, bu durumu değerlendirdik, bu bir açmaz, ama yapabileceğimiz birşey de yoktu, diyorlar. Tartışmışlar onunla, Kürt sorununu savunmuşlar.

Bu kendi içinde bir dizi gerçeği saklıyor. Mesela şovenizmin nasıl bir tahrip edici etken olduğunu gösteriyor. Ama öte yandan, şovenizm üzerinden faşizmin etkisi altına giren emekçilerin aynı zamanda kendi sosyal-sınıfsal istemleri konusunda duyarlı olduklarını, bu duyarlılığın onları devrimcilere bile belli bir sempatiyle yaklaşmaya götürebildiğini anlatan çok ilginç bir çelişki tablosu bu.

“Siyasal çözüm” çizgisi şoven-milliyetçiliğin güç kazanmasını kolaylaştırmıştır

Peki ama Türkiye’de Kürt sorununun varlığı bile reddediliyor. Kitlelerin bu gerici duyarlılığı karşısında bu sorunu savunmayacak mıyız? Hayır, savunacağız. Ama bir başka sorun çıkıyor burada. Salt ulusal istemlere indirgenmiş ve sosyal mücadele tabanını kaybetmiş bir ezilen ulus milliyetçiliği karşı tarafta şovenizmi, faşizmi güçlendiriyor. Türkiye’de Kürt sorunu yıllardır sosyal çelişkilerin üstünü örtüyor. PKK’nin dar milliyetçi çizgideki ısrarı, faşizmi ve şovenizmi besliyor. Sonra da PKK kalkıyor, “Türkiye devrimci hareketi niye görevini yapmıyor? Türk halkıyla çok oynanıyor” diyor. Devrimci bir akım

emekçi kitlelerin faşizmin kucağına düşmesini kolaylaştıracak bir davranış çizgisi gösteremez, böyle politikalar izleyemez. Emekçilerin sosyal sorunları karşısında duyarlılık göstermek durumundadır. PKK'nin neden özelleştirmeye karşı bir ajitasyonu yoktur? Neden öğrenci gençliğin mücadelesine kendi alanında destek vermiyor? Bunlar yapılmadığı, sorun salt Kürt kimliğine indirgediği ölçüde, burjuvazi yığınların gerici-milliyetçi önyargılarını en iyi biçimde işleyerek, gerçekten onları kullanıyor. Salt milliyetçi platformlar sadece karşıtlarını üretiyor. Dünya ölçüsünde de bakın, bu böyledir.

Ama bu devrimci milliyetçilik! Bunun devrimci milliyetçilik, daha doğru bir ifadeyle devrimci yurtseverlik olabilmesi için, davanın salt dar bir kimlik meselesine indirgenmemesi gerekir. Yani ezilen bir ulusun davasını ezilen sınıfların sosyal davasıyla buluşturabilmesi gerekir. Bu ise, buna uygun bir politik platform ortaya koymak, buna uygun bir politik mücadele çizgisi izlemekle olanaklı olur.

Biz Susurluk'tan itibaren yaptığımız değerlendirmelerde net bir biçimde diyoruz ki, Kürt sorunu Türkiye'deki devrimci siyasal-sosyal mücadele için bir imkana dönüşeceğine bir handikapa dönüşmüştür. Özellikle “siyasal çözüm” çizgisi izlendiğinden beri bu böyledir. Bu söylediğim ilk bakışta şaşırtıcı gelebilir, “siyasal çözüm” çizgisi bir uzlaşma çizgisi olduğuna göre normalde gerilimi yumuşatması gerekmiyor mu, diye düşünülebilir. Hayır, tam tersine. Çünkü “siyasal çözüm” çizgisi düzen içi bir çözüm çizgisidir. Bu çizgiyi izleyenler ezilen sınıflara karşı kaygılarını kaybederler, sosyal sorunlar platformunu kaybederler. Çünkü sorunu Türk burjuvazisiyle, onun düzeni, onun iktisadi-sosyal ilişkileri zemini üzerinde çözmeyi seçmişlerdir. Sınıfsal kaygıyı bir yana bıraktıkları bir noktada da emekçi sınıflara verebilecekleri hiçbir mesaj yoktur. Milliyetçi dar görüşlülük dediğimiz budur.

Dikkat edin, “siyasal çözüm” çizgisinin egemen kılındığı dönem Türkiye'de şovenizmin patladığı dönemdir, gerilediği değil. Ulusal özgürlük mücadelesinin devrimci bir temelde sürdürüldüğü, PKK'nin kendi sosyalist kimliğini açıkça savunduğu dönem ise, Türkiye'de burjuvazinin bu tür bir şovenizmi yaratamadığı bir dönemdir. Bu, Kürtlerin haklarını tanımak konusunda Türk egemen sınıflarının da bölündüğü bir dönemdir. Devrimci çizgi egemen sınıfı bölmüştür. Uzlaşma çizgisi ise egemen sınıfı şovenizm ve inkarcılıkta birleştirmiştir. Çünkü reformlar her zaman devrimin bir türevidir, gerçekten reform değeri taşıyan her gelişmenin diyalektiği budur.

“Siyasal çözüm” çizgisi Kürt hareketini önce uzlaşmaya, gide gide teslimiyete götürüyor. Böyle giderse yarın ihanete de götürür. Çok net, çok açık bir biçimde söylüyorum; böyle giderse gelecekte ihanete de götürür. Şu an zaten adım adım teslimiyete götürüyor, bunu seçim değerlendirmelerimizde açık seçik bir biçimde ifade ettik. A. Öcalan'ın son 8 maddelik çözüm platformu tam bir teslimiyet platformudur. Savcılığa verildiği iddia edilen ikinci ifade doğruysa, zaten geriye söylenecek birşey kalmıyor.

Konuyu dağıtmamak için girmek istemiyorum, ama faşizmin, şovenizmin bu kadar kolay güç kazanmasını Kürt hareketinin izlediği hatalı çizgiden çok ayrı düşünmemek lazım. PKK Kürt halkının tarihsel devrimci enerjisini açığa çıkarmayı başararak büyük bir güç oldu. Bu gücü doğru kullansaydı, bu Türkiye devrimci hareketini de güçlendirirdi. Ama yanlış kullandı. Kürt meselesini Kürt kimliğine indirgeyerek Türk kitlelerini gericiliğin kucağına itti. Gerçekten böyle bir tarihsel zeminde devrimci hareket kolay kolay güç kazanamaz. Zira bu salt bir öznel iradi çaba sorunu değil.

“Doğru çizgi, doğru çizgi”! Yığınların sosyal istemlerine dayalı bir mücadeleden daha doğru bir çizgi olabilir mi? Ama bu çizgi hayat hakkı kazanamıyor.

Çünkü şovenizm ve milliyetçilik bunu bastırıyor. Bu bütün dünyada, bütün tarihi dönemlerde böyledir. Birinci emperyalist savaş Alman toplumunda büyük bir milliyetçi kimlik ve şovenizm dalgası yaratmıştır. Savaş öncesine kadar işçi sınıfına hakim olan sosyal-demokrasi çökmüştür.

Seçimler A. Öcalan'ın yakalanmasını protesto eden kör terör eylemlerinin (“Mavi Çarşı” vb.) hemen sonrasında yapıldı. Burjuvazi bu sembolik olayları en azgın bir biçimde sömürdü ve istismar etti. Devrimciler ya da Kürt hareketi bunu hangi karşı güçle dengeleyebilirdi ki?

Bunun dışındaki bir dizi etken ise değerlendirmelerde zaten var.

Sandıktan faşizm mi çıktı?

İlerici kimliği, sosyal-siyasal demagojiyi kullanarak parlamentoda politika yapacak bir parti yok bugün. Aslında düne kadar CHP de kendini egemen sınıfa beğendirmek, onunla çalışmamak için bunu yapmıyordu. Ama gene de CHP mevcut parlamento bileşimi içerisinde herşeye rağmen ilerici kitleler için ehven-i şer görünümü taşıyan bir parti idi. Şimdi bu parti de yok mecliste. Ecevit'in zaten böyle bir sorunu yok. Ecevit kendi partisini bir devlet partisi gibi görüyor. Ama adında sol var. Ecevit Türkiye'de ortanın solu açılımını yapmış bir tarihi şahsiyet olarak görülüyor toplumun bilincinde. Bu nedenle ona oy veren kitleler onu solcu sayarak oy veriyorlar. Bunun önemle altını çiziyorum.

“Sandıktan faşizm çıktı”! Hayır sandıktan faşizm çıkmadı. Bu tanım sorunu çok basitleştiriyor. Dikkat edin, DSP'ye oy veren kitleler, büyük kentlerin kitleleridir büyük ölçüde. Ama o kitleler geçmişte CHP'nin ilerici söylemlerine, Ecevit'in anti faşist demagojisine kapılan, oy veren kitlelerdir. Ayrıca hayatın içindeki insanlarımız Ecevit'i seçen insanları tanıyorlar. Bir sürü ilerici fabrika işçisi DSP'yi ilerici bir parti sayıyor, ona oyunu veriyor. Medyada bir takım yazarlar, “DSP bunu kendi tabanına kolay kolay anlatamaz” diyorlar, MHP ile ittifak için? Bu hassasiyet ilerici kitlelerin duyarlılığından geliyor.

Mevcut milletvekili bileşimi üzerinden bakıldığında Türkiye'nin en sağ meclisi olduğu doğru. Solcu olmak iddiasında 136 milletvekiline sahip bir parti dışındaki bütün ötekiler sağcı. Ama seçimde alınmış oylar üzerinden baktığınızda, sol olmak iddiası taşıyan partiler için Türkiye tarihinin en kötü seçimleri hiç de bu seçimler değil, bir önceki seçimlerdi. CHP ile DSP birlikte %26'yı zor buluyorlardı. Şimdi ikisi birlikte %30'u geçiyorlar. Buna %1,5'luk oy alan daha soldaki partiler ile büyük ölçüde sol kabul edilmesi gereken HADEP'in oylarını ekleyin. Ne olacak ki, sosyal-demokrasi en iyi döneminde %41 oranında oy aldı. Şimdiki toplam sol oy oranı %35-36'yı buluyor. Yani '95 seçimlerinde kitleler sağa kaydı denilmedi de '99 seçimlerinde neye göre deniliyor? En düşük oy o dönem alındı. Bugün CHP ve HADEP'in barajın altında kalması nedeniyle %36'ları bulan sol oy potansiyelinin meclis bileşimine tam yansıyamaması böyle bir intiba yaratıyor. Bu açıdan toplumun sağa kaymışlığı söz konusu değil. Hafif sola kaymış bile kabul edebilirsiniz. Düzenin sağ partilerinin bu kadar koktuğu bir ortamda buna çok da şaşırmamak lazım.

Bunun önemi şuradadır: Eğer siz “toplum sağa kaymıştır, kitleler gericiliği seçiyor” dersiniz, politikayı da bunu göre yaparsınız. Bu sizi umutsuzluğa düşürür. Umutsuzluk yıkım yaratır. Ortada hiç de böyle bir tablo yok. Bunu değerlendirmelerimizde bütün açıklığı ile ortaya koyduk. Tersine, başta ANAP ve DYP olmak üzere düzenin has partilerinin yıprandığı, kitlelerin bunlara güven duymadığı, bunları hırsız, yalancı, talancı, çeteci saydığı bir dönemden geçiyoruz. Ama vatanın bölünmezliği üzerinden yaratılan şovenist propaganda, emperyalist ve milliyetçi çizgilerin birleşiminin de buna yedeklenmesi, ortaya biraz çelişkili bir tablo

çıkıyor. Bu kırılabilir bir şey ama.

“Kürt düşmanlığı” diyorum da, bunu devletin yaptığı propaganda üzerinden söylüyorum. Yoksa yığınların Kürt düşmanlığı yaptığını düşünmemek gerekiyor. Tersine, dikkat edin faşist parti bile “Türk-Kürt kardeşdir, PKK kalleştir!” sloganını kullanıyor. Bu noktada Kürt halkına açık düşmanlık yapılamıyor. Kürt düşmanlığı, yanlış politikalar istismar edilerek ve demagoji yapılarak, PKK düşmanlığı üzerinden yapılıyor. Türkiye'de doğrudan Kürt kimliğini hedef alarak Kürtlere düşmanlık yapmak kolay bir iş değil. Ama devletin yürüttüğü propagandanın özünde, ruhunda var o düşmanlık. Kitlelere başka şeylerin içine gizlenerek yediriliyor.

Doğru bir çalışma, doğru bir politik çizgi ve kendi sosyal sorunları doğrultusunda mücadeleye girmiş emekçi kitleler Kürt halkının meşru hakları konusunda da hassasiyet göstereceklerdir. 1,5 milyonluk kamu çalışanları kitlesinin büyük ölçüde Kürtlerden oluştuğu söylenemez herhalde. Biliyorsunuz devlet kurumları, hangi partiler yönetiyorsa onların insan kitleleriyle doldurulmuş kurumlardır. Ama 1,5 milyonluk kamu çalışanları hareketi bir dönem desteği 500-600 bin kişiye varan bir KESK'i yarattı; “Yaşasın halkların kardeşliği!” sloganı ve Kürt sorununa ilişkin duyarlı sloganlar hep KESK eylemlerinde atıldı. Bu, sosyal duyarlılık tabanına oturtulduğu zaman, Türk emekçi kitlelerinin Kürt kimliğine, Kürtlerin meşru haklarına karşı nasıl pozitif bir tutum içerisinde olabildiğini gösteriyor. “Kırlı savaşa değil eğitime bütçe!”, “Kırlı savaşa değil sağlığa bütçe!”, “Yaşasın halkların kardeşliği!”, “Kırlı savaşa son!” vb., bunlar tüm KESK eylemlerinin değişmez sloganlarıdır. Yakın zamanda bu dalga biraz kırıldı, mevziler geriletildi, bunu saklı tutuyorum. Ama '90'ların başında, kamu çalışanları hareketinin en güçlü olduğu dönemde bu sloganlar en etkili sloganlardı.

Bununla şunu anlatmaya çalışıyorum? Sosyal duyarlılık zemini iyi kullanıldığı zaman, Kürt halkının meşru istemleri de bu temel üzerinden kendine alan bulabiliyor. Bu emekçileri bölmüyor, tersine, daha güçlü bir biçimde birleştiriyor. Bir sosyal duyarlılık ve sosyal mücadele alanı; grevli-toplusözleşmeli sendika hakkı, daha iyi yaşam ve çalışma koşulları için mücadele, Türk ve Kürt emekçilerini birleştirmekle kalmıyor, Kürt halkının istemleri de bu zemin üzerinde sahipleniliyor.

Bu aynı gerçeği tamamlayan daha ilginç bir nokta daha belirteyim. KESK bünyesindeki yurtseverler de kamu çalışanlarının istemleri konusunda gerekli duyarlılığı KESK'i üreten sosyal duyarlılık zemininde gösteriyorlardı. Aynı şeyi, henüz sınırlı örnekler üzerinden de olsa, sınıf hareketi içinde de görebiliyoruz. Kimse Tuzla Deri ve TÜMTİS işçilerinin tümünün Kürt olduğunu iddia edemez. Ama dikkat edin, bu sendikalar ilerici sendikalar olarak işçilerin çıkarları ve sorunları konusunda olumlu bir duyarlılık gösterdikleri ve bu konuda kendi işçi tabanlarına güven verdikleri ölçüde, orada Kürt ve Türk işçileri kenetlenerek sadece sınıf mücadelesi vermekle kalmıyorlar, yanı sıra Kürt sorununda da olumlu bir duyarlılık gösterebiliyorlar. Bu sosyal mücadele örnekleri gösteriyor ki, sınıf mücadelesi şovenizmin gerçek panzehiridir.

Bunun kendisi sorunun çözüm noktasını da gösteriyor. Kürt hareketi “sandıktan faşizm çıktı” diyerek kendisini ulusal yalnızlığa, dar görüşlülüğe ve içe kapanıklığa daha çok mahkum edeceğine, kendisine “Türk halkını bu kadar çok iten bir yanlış mı yaptık yoksa” diye sormak durumundadır. Şovenizmin güçlenmesini kolaylaştıran politik platformunu ve eylem hattını bu açıdan büyük bir sorumlulukla gözden geçirmek zorundadır. Ama eğer devrimci bir çizgide iseniz, bunu yapabilirsiniz. Zira böyle bir sorumluluğu burjuva milliyetçi akımlar değil, ancak devrimciler gösterebilirler.

(Devam edecek...)

ABD ve Rusya

Vesayet'in güncel görünüşleri

C.Kaynak

Washington'da strateji uzmanları uluslararası sermayenin belli başlı mali kurumlarını da yedeklerine alarak, önümüzdeki yıl içinde yapılacak seçimler için seferber olmuş durumdalar. Fakat, sanılacağına tam tersine, sözkonusu olan seçimler ne Albert Gore ile küçük George Bush arasında yaşanacak ABD devlet başkanlığı, ne de Hillary Clinton'un aday olmaya hazırlandığı New York senatörlüğü seçimleridir.

Bilindiği gibi, ABD emperyalizmi için, Beyaz Saray'da Bill Clinton'un yerini alacak yeni bir kiracının atanması pek de zor bir iş değildir. Birkaç ay sürdürülecek olan kampanya şenliğinin son aşamasında, büyük tekellerin yönetim kurulları çek defterlerini çıkarıp çıkarlarının savunulması için en munasip gördükleri adayı satın alacak ve böylece rutin operasyonu sonuçlandıracaklardır. Dolayısıyla, ABD tekeli burjuvazisi için devlet başkanlığı seçimlerinin hiç de kaygı duyulacak bir yanı yoktur.

Washington'da başlatılan seçim kampanyasının konusu, önümüzdeki yılın haziran ayında Rusya'da yapılması beklenen devlet başkanlığı seçimleridir. Sözkonusu seçimlerin sonuçları Rus seçmeninden çok dünyanın jandarması ABD emperyalizmini, onun strateji uzmanlarını, önder kadrosunu yakından ilgilendirmektedir. Ne de olsa Rus seçmenleri, ne kadar kendilerini hayale kaptırsalar da, seçimlerin ardından seçilecek olan yeni başkanın günlük yaşamlarını sihirli bir değnek darbesi ile değiştiremeyeceğinin yine de farkındadırlar. Bir dönemler popülerite rekorları kıran Yeltsin uzun süredir % 1'i zor aşan bir düzeyde seyretmektedir. Ama sorunun ABD emperyalizmi açısından taşıdığı önem bambaşka bir kategoriye giriyor.

Rus egemen sınıflarının, rejiminin, onun politik ve iktisadi kadrolarının ABD emperyalizminin dümen suyunda yüzdüklerini, doğrudan onun tarafından yönlendirildiklerini sık sık vurguluyoruz. Bu nedenle ABD/Rusya ilişkilerini içeriği açısından açılmamanın fazla bir gereği yoktur. Rus egemen sınıfları esas olarak bu ilişkiler sayesinde ayakta durdukları ve konumlarının öneminin de bilincinde oldukları için, geleceklerinden de pek kaygılanmıyor olabilirler. Kremlin biraz sıkıştığında ya da Rusya'da herhangi bir gerginlik belirtisi görüldüğünde, IMF'nin ve Dünya Bankasının hemen kredi musluklarını açtıklarını, Paris Kulübü'nün Rusya'ya dış borçlarını ödeme kolaylığı tanıdığını görüyoruz.

Washington ile Moskova arasında gelenekleşen bu ilişkiler, ABD emperyalizminin önünde düne kadar hayal edilmeye dahi cesaret edilmeyen perspektifler açtı, onu dünyada rakipsiz bıraktı. Bu vesayet ilişkilerinin taşıyıcılığını, Sovyetler Birliği ile Rusya arasında yıkılış/geçiş döneminde köprü işlevi gören ve merkezinde Boris Yeltsin'in olduğu kadrolar yapmıştı. Bu nedenle her şeye rağmen Boris Yeltsin'in bir otoritesi sözkonusudur. Günümüzde içinde bulunduğu fiziki ve hatta akli takatsizlik koşullarında bile, Boris Yeltsin, ABD Rusya ilişkilerinin sürekliliğinde ve istikrarında temel güvenceyi temsil etmektedir. Bu konum ve çetin badireleri atlattığı olması, onun olağanüstü kişiliğinden ve başka meziyetlerinden kaynaklanmıyor. Bu, yeni yetme Rus burjuvazisinin homojen bir sınıf olmayışının, itibarlı bir alternatif

yaratamayışının ve kişiliğinin bir sonucudur. Bu çaresizlik, her ne kadar ABD emperyalizminin ekmeğine kaymak olduysa da, yıllardır zamanının önemli bir bölümünü içki masası ile hastane arasında paylaştıran Boris Yeltsin'e katlanmayı zorunlu kıldı.

Uzmatmaları oynama olanaklarının pek kalmadığı bu komedi, bu danişıklı döğüş, önümüzdeki yılın haziran ayında son bulmak zorunda. Yaklaşık on yıldır statükonun kazasız belasız korunmasının başarılmış olması, başlı başına bir mucize. Bunda batılı emperyalist güçlerin büyük bir işbirliği içinde hareket etmelerinin payı büyüktür, belki de belirleyicidir. Sokakta birbirleriyle gangaster gibi hesaplaşan, çapsız bir mafya çetesi olmak dışında herhangi bir meziyetleri olmayan Rus egemen sınıflarını hiç bir zaman yalnız bırakmadılar. Her defasında yardımlarına koştular, hiç bir şey esirgemediler. Elbette burada Rus emekçilerinin yıkılış enkazının altından henüz çıkamamış olmalarının payını saklı tutmak gerekir.

Bu sürecin kapanma aşamasına dayanması, ABD emperyalizmini çok bilinmeyenli bir denkleme yüzyüze bırakmaktadır. Bu bağlamda akla gelen ilk sorun, mevcut Rus iktidarının soysuzluğunun ABD emperyalizmine dünya ölçeğinde nesnel olarak sunduğu olanaklardır. Bu olanaklar saymakla bitmez. Ancak bir kaç tanesi özet halinde belirtilebilir. Dünün süper gücü Sovyetler Birliğinin mirasçısı Rusya'nın bugünkü silikliği, ABD emperyalizmine karşı var olan direniş odaklarının kurumasını kolaylaştırmıştır. Rusya'nın Washington'un güdümüne girmesi, karşı-devrimci cereyanın daha güçlü esmesinin önü açmıştır. Geleneksel emperyalist blok bünyesinde ABD emperyalizmine kafa tutmanın olanakları, geçici bir dönem için de olsa, sıfırlanmıştır. Blok politikasına sığınarak ABD'nin dayatmalarını reddeden orta ölçekli güçler bugün uysallaşmış durumdalar. En can alıcı konularda ve en son olarak da Balkan savaşında, Rusya'nın ABD emperyalizmi için bir koltuk değneği konumuna düşürüldüğünü gördük.

Bu açıdan ABD emperyalizmini bir bilinmeyen bekliyor. Ama bu bilinmeyi belirleyecek olan seçimlerin sonuçları değildir. ABD için en ideal olanı, Boris Yeltsin'in yerine gelecek olanla birlikte mevcut statükonun aynen devam etmesidir. Moskova'da daha kişilikli, vesayetten sıyrılma eğilimi olan bir ekibin işbaşına getirilmesi, elbette Washington'un işini zora sokacaktır. ABD strateji uzmanlarını muhtemelen fazla düşündüren bu ihtimal değildir. Normal seçim mekanizmasının sonuçlarını kısmen önden belirlemek mümkündür. Nitekim, Lebed'in ve Moskova belediye başkanının, bu tür hesapların birer onaylayıcısı olarak,

Rus egemen sınıflarının, rejiminin, onun politik ve iktisadi kadrolarının ABD emperyalizminin dümen suyunda yüzdüklerini, doğrudan onun tarafından yönlendirildiklerini sık sık vurguluyoruz. Bu nedenle ABD/Rusya ilişkilerini içeriği açısından açılmamanın fazla bir gereği yoktur. Rus egemen sınıfları esas olarak bu ilişkiler sayesinde ayakta durdukları ve konumlarının öneminin de bilincinde oldukları için, geleceklerinden de pek kaygılanmıyor olabilirler. Kremlin biraz sıkıştığında ya da Rusya'da herhangi bir gerginlik belirtisi görüldüğünde, IMF'nin ve Dünya Bankasının hemen kredi musluklarını açtıklarını, Paris Kulübü'nün Rusya'ya dış borçlarını ödeme kolaylığı tanıdığını görüyoruz.

yıllardır reklamları yapılmaktadır.

Esas kaygı verici ihtimal, egemen sınıfların birbirleriyle boğazlaştıkları seçim kampanyasının curcunası içinde bardağın taşmasıdır. Rusya'da bardağın tamamen dolu olduğunu yıllardır kör de görüyor, sağır da duyuyor. Sovyetler Birliğinin dağılmasının oluşturduğu enkaza uluslararası bağlamda tezgahlanmış bir talan eklendi. Ardından geçen yilki toplu çöküş gündeme geldi. Nüfusun ezici bir çoğunluğu mutlak sefalet koşullarında yaşıyor. Hayatlarını sosyalizmin inşasına feda etmiş olan insanlar, bugün Moskova metrosunda dilencilik yapıyorlar. İktisadi çöküş aynı zamanda sosyal bir yıkım da eşlik etti. Basında beslenme yetersizliği, alkol tüketimi, intihar, cinayet, hırsızlık, sağlık, boşanma, fuhuş vb konularda dehşet verici veriler yayınlanmaktadır. Ve üstelik son yıllarda iyice açığa çıkan diğer bir faktör ise, bu ülke halkının ulusal onurunun iyiden iyiye ve aleni bir biçimde ayaklar altına alınmasıdır. Dolayısıyla, Rusya bugün her bakımdan pimi çekilmiş bir el bombasını andırıyor. Rusya'da mevcut egemen sistem, batı Avrupa ülkelerinde tanık olunan türden, önden kurulu saat gibi işlememektedir. Bu nedenle önümüzdeki dönem her türlü ihtimale açık bir süreç niteliğindedir.

IMF'nin son günlerde açtığı yeni kredi paketleri, tam da bu hassas süreci kontrol altına alma endişesinden kaynaklanmaktadır. Gerisinde sözünü ettiğimiz ABD strateji uzmanlarının hesapları yatıyor. Erken bir tarihte böyle bir kampanyanın başlatılmış olması bir tesadüf değildir, tam tersine, duyulan endişenin ölçeğini gösteriyor. Açıklandığına göre, IMF sorumluları Kremlin'in temsilcileriyle ancak çetin pazarlıkların ardından anlaşabildiler ve karşılığında son derece ciddi bir reform paketinin uygulanmasını şart koştular.

Böylece Rusya bu aydan itibaren ve gelecek 18 ay için, 4,5 milyar dolar tutarında bir IMF kredisinden yararlanabilecektir. Karşılığında ise Rusya yeni iç mali kaynak yaratarak bütçe açığını aşağı çekecek, 60 milyar rublelik ek mali kaynak bulacak. Bu ise yeni bir vergi yasası aracılığı ile vergilendirme sisteminin değiştirilmesi, vergilerin arttırılması, başta aile yardımları olmak üzere tüm sosyal harcamaların

kısıtlanması vs üzerinden öngörülmektedir.

İMF'nin dayattığı bu iktisadi ve mali reform paketi, 25 Haziran günü Duma tarafından kabul edildi ve yasallaştırıldı. Görüşmelerin sürdüğü üç hafta boyunca Duma milletvekilleri asla IMF'nin diktasına boyun eğmeyeceklerini söylemiş, Boris Yeltsin'i, başbakanı, hükümeti küfür yağmuruna tutmuşlardı. Yeltsin'in, eğer yapılan önerileri kabul etmezseniz ben işi "ukaz" yoluyla, yani kanun kuvvetinde kararname ile çözerim demesi, milletvekillerinin direnişini, sözde yurtsever duygularını ve bağımsızlıklarını onurlarını tuz buz etti. Milletvekillerinin gönlünü almak için, popüler Moskova basınının deyimi ile, Boris Yeltsin'in 'cep başbakanı' Serguei Stepachine, akaryakıt ve votka fiyatlarına yapılması öngörülen zamma ilişkin bölümleri son anda yasa tasarısından geri çekti.

Yalnız burada at izini it izinden ayırmak gerekiyor. IMF'nin ve Dünya Bankasının Rusya'ya kapitalizmin evrensel normlarını uygulatmak istediği ve her kredisinin koşulunun bu olduğunu belirtmeye gerek dahi yoktur. Bu ülkede adına layık bir burjuvazinin palazlanıp yükselmesi ve egemen sınıf olarak kendisini ispat etmesi, topluma hükmetmesi için, her türlü çaba sarfedilmektedir. Ama aynı şekilde biliniyor ki verilen krediler ertesi günü paylaşılıyor, İsviçre ve Kıbrıs bankalarında sırdaş hesaplara yatırılıyor.

Yine biliniyor ki, IMF'nin olmazsa olmaz diye dayattığı en katı koşullar bile kısa sürede savsaklanmak zorunda kalınıyor. Örneğin emekçi maaşlarının aylar boyu ödenmediği bir ülkede kimden vergi toplanacak. Nasıl olsa esas sermaye sahipleri metelik ödemiyorlar, tam tersine kamu bütçesinden haraç alıyorlar. Yıllardır IMF Kremlin'den yeni bir vergi yasası talep ettiği ve sayısız yasa hazırlandığı doğrudur. Ama bu yasaların hiçbirisini doğru dürüst yürürlüğe koyamıyorlar. Diğer taraftan, nüfusun ezici çoğunluğunun mutlak sefalet koşullarında yaşadığı ülkede aile yardımlarının kesilmesini hangi hükümet seçimlerin arifesinde göze alabilir. Buna rağmen bunların ciddi ciddi birbirlerine koşul dayatmalarının, imza almalarının, tutanak tutmalarının, yasa çıkarttırmalarının arkasında açıklanmak istenmeyen bir bit yeniği var.

Bu göstermelik ciddiyetin, son derece katı ilan edilen koşulların arkasında yatan bu bit yeniği, tam da Rusya'da yaşanabilecek olan gelişmelerden duyulan korkudur. Verilen kredinin gerçek amacının kitleler gözünde açığa çıkmasını engellemek amacıyla, tutup dolandırıcılığın içine bu kadar ciddiyet sokuyorlar. Son IMF kredisinin endekslendiği koşullarda aynı kategoriye giriyorlar. Gelecek yılki seçimlere yatırım yapıldığını gözden kaçırmak için bu kadar erken bir tarihte kollar sıvanıyor, yeni yetme burjuvaziye Rus emekçileri borçlandırılarak taze kan taşınıyor. Çünkü, bu dönem atlatılınca yeni bir nefes alınmış, yeni bir oyalama süreci başlatılmış ve zaman kazanılmış olacak. Temel amaç bu arada herhangi bir pürüzün doğmamasını, sosyal patlamanın gündemi tersyüz etmemesini garanti altına almaktır. Onun için yoğun bakım daha da yoğunlaştırılıyor.

Keşmir sorununda son gelişmeler

Keşmir'de iki ayı aşkın bir süredir sürdürülen savaşın halihazırda Pakistan açısından umulan sonuçları yaratmadığı görülüyor. Tüm gizleme ve inkar çabalarına rağmen, bu savaşın Pakistan'ın inisiyatifi ile başlatılmış olduğu kesinlik kazanmış durumda. Pakistan hükümeti söz konusu savaşla ilgisinin sadece Keşmir'de mücadele yürüten gerillalara politik ve manevi destek vermekle sınırlı kaldığı iddiasını tekrarlamaya devam ediyor. Oysa Keşmir sorunu ve onun üzerinden ifade bulan yığınla çelişki, savaşa ilişkin somut veriler Pakistan'ın ikiye bölünmüşlüğüne tümüyle yalanlıyor. Islamabad rejiminin temel amacı Keşmir sorununu uluslararası bir platforma taşıyarak kendi yapısal ve iç sorunlarına çare aramaktır. Hindistan hükümetinin de kendisine sunulan bu fırsatı benzer kaygılarla değerlendirmeye çalışması ise aynı madalyonun öteki yüzüdür.

Inisiyatif sahibi Pakistan askeri oligarşisi savaşa umduğunu bulamadı, üstelik bir batağa saplandı. Islamabad kronik gerginliği açık silahlı çatışmaya dönüştürerek, sorunun uluslararası bağlamda bir ilgi merkezi olacağını, söz sahibi emperyalist güçlerin hemen kaygılanacaklarını, gelişmeleri yakından izleyeceklerini, arabuluculuğa soyunacaklarını umuyordu. Ne de olsa tarihte ilk defa nükleer silahlara sahip iki güç arasında silahlı bir çatışma söz konusuydu.

Ancak Keşmir savaşı ilgi merkezi olmadı, panik yaratmadı. Emperyalist güçlerin politik sözcüleri konu hakkında doğrudan görüş belirtme gereği dahi duymadılar. ABD'nin dışişleri bakanlığında sıradan bir müşteşar yardımcısı olan Gibson Lanpher'i gelişmeleri izlemek ve arabuluculuk yapmakla görevlendirmesi, konuya duyulan ilginin düzeyini gösteriyor. Konu basında da sıradan bir vak'a kategorisinde tutularak üstünkörü yeralıyor. Sonuç olarak, Pakistan'ın inisiyatifi Birleşmiş Milletler Örgütü nezdinde ciddi bir gündem maddesi haline gelmedi. Aslında bu ilgisizlik görüntüdür. Savaşın emperyalist güçler açısından henüz istenilen kıvama kavuşmadığını göstermektedir.

Böylece Pakistan kendisinden kat kat güçlü olan komşusu Hindistan ile, emperyalistlerin halihazırda ilgi göstermediği bir savaşı sürdürmekle yüzyüze kaldı. Geçmişte, özellikle 1971'de, bölgede yaşanan savaşlar sırasında da Pakistan ağır bedeller

Inisiyatif sahibi Pakistan askeri oligarşisi savaşa umduğunu bulamadı, üstelik bir batağa saplandı. Islamabad kronik gerginliği açık silahlı çatışmaya dönüştürerek, sorunun uluslararası bağlamda bir ilgi merkezi olacağını, söz sahibi emperyalist güçlerin hemen kaygılanacaklarını, gelişmeleri yakından izleyeceklerini, arabuluculuğa soyunacaklarını umuyordu. Ne de olsa tarihte ilk defa nükleer silahlara sahip iki güç arasında silahlı bir çatışma söz konusuydu.

ödemek zorunda kalmıştı. Bu nedenle Islamabad hükümeti geri adım atarak oktan çıkmış yayı yakalamaya çalışıyor. Bu amaçla Pakistan başbakanı Navaz Şerif Pekin'den başlayarak Washington'a kadar uzanan ve bu arada Londra'dan da geçen bir diplomatik turne başlattı. Nawaz Şerif yarım bıraktığı Pekin ziyaretinden sonra 4 Temmuz günü Bill Clinton'la yaptığı görüşmenin ardından 1949'da saptanmış olan "sınra saygı gösterilmesi gerektiğini, Pakistan'ın sınırı aşan tüm güçlerini geri çekmeye hazır olduğunu", ancak Hindistan'ın "tepkisinin ölçeğini yüksek bulduğunu" belirtti. İki gün sonra Tony Blair'le görüşükten sonra, Pakistan dışişleri bakanı Sartaj Aziz, "Hindistan Keşmir'ine sızmış olan gerillaları geri çekilmeye ikna etmeye" çalışacağını ilan etti.

Böylece kaç yapmaya çalışırken gözünden olma tehlikesiyle yüzyüze gelen Pakistan çaresizlik içinde bir çıkış kapısı arıyor. Bu arada tencerenin kapağı da aralanmış oldu. Silahlı kuvvetlerin önderliğinde dinci-şovenist dinamik savaş perspektifine göre harekete geçirilmişti. Testleri başarı ile sonuçlandığı iddia edilen nükleer bomba bu perspektifin teminatı sayılmıştı. Ancak pratik, masa başında yapılan hesapların tutmadığını, nükleer silahlarla şantaj yapmanın sanıldığı gibi kolay olmadığını gösterince, rejimin açmazı derinleşti. Afganistan savaşında deneyim kazanan ve dizginlerinden boşanan dinci akımları yeniden denetim altına almak zorlaşmaktadır. Dinsel gerici akımın başını çeken Cemiyeti İslami Partisinin önderi Seyid Münavar Hasan, Washington'da Clinton

ile Navaz Şerif arasında varılan uzlaşmanın bir "teslimiyet" olduğunu, başbakanın "müslümanları sırtından hançerlemeye çalıştığını", ancak, "güçlerinin son mermisine kadar savaşmaya kararlı olduklarını" açıkladı. Politikacıların geri adım atmaya başlamaları rejimin belkemiği konumunda olan orduyu da rahatsız ediyor. Pakistan'da Afganistan savaşının başlangıcından bu yana ordu ile işbirliği içinde geçimlerini savaş ticareti üzerinden sağlayan küçümsenmeyecek bir kesim, bir kirli savaş burjuvazisi de

mevcut. Ülkenin politik yaşamında söz sahibi olan bu güçler Keşmir'de yeniden başlangıç noktasına dönülmesinde, 1949'da bu yana meşruluğu tanınmamış olan statükonun nihayet kabul edilmesi gerektiğine ilişkin açıklamalardan rahatsız olmaktadır.

Hindistan ise kendisine sunulan bu fırsatı en son noktasına kadar değerlendirmeye, meşru savunma adı altında toplumsal güçleri hükümet etrafında, mevcut rejim bünyesinde kenetlemeye çalışmaktadır. Toplumsal hoşnutsuzluğun baskısıyla siyasi istikrarsızlığın derinleştiği bir ortamda Keşmir savaşı tanrının bir lütfu olarak görülüyor. Bu nedenle egemen güçler ağız birliği ile Pakistan'la savaşmayı savunuyorlar. İçişleri bakanı L. K. Advani, "Hindistan'ın sürdürdüğü askeri operasyonların en son yabancı elemanın kovulmasına ve Hindistan'ın tam zaferinin sağlanmasına kadar sürdürüleceğini" ilan ediyor. Zira savaş heyulasının tozu-dumanı ultra liberal reçetelerin uygulamaya konmasını, özelleştirmelerin hızlandırılmasını, dehşet verici sömürü koşullarının daha da ağırlaştırılmasını kolaylaştıracaktır. Bir işçinin saat ücretinin yaklaşık bir kutu kibritle değerinde olduğu bu ülkede sömürünün dozu iktisadi kalkınmanın temel dinamiği sayılmaktadır.

Cezayir'de af ve islami hareketin çözülüşü

Rejim 1992 yılından bu yana sürdürdüğü kirli savaşın ardından bu orta çağ kalıntısı mihraka nihai darbeyi vurmuş olduğundan emin olduğu içindir ki, yeniden bir meşruluk arayışına koyuldu. Usul yerini bulsun diye erken seçim düzenledi ve zaman kaybetmeden genel af ilan etti. Abdulaziz Buteflika'nın silahları bırakma çağrısına belli başlı silahlı grupların olumlu cevap vermek için birbirleriyle yarışmış olmaları da, güçsüzlüklerinin ve çaresizliklerinin bir başka göstergesini oluşturmaktadır

Geçen Nisan ayının 15'inde şaibeli koşullarda Cezayir devlet başkanlığına seçilen Abdulaziz Buteflika'nın ilan ettiği genel af, büyük bir olasılıkla, yıllardır bu masum ülkeyi kasıp kavuran iç savaşa son verecek gibi görünüyor. Sorunun arka planı, içerdiği gizli hesaplar ne olursa olsun, bu inisiyatifi son derece olumlu ve sevindirici bir gelişme saymak gerekiyor. Cezayir'de yıllardır sürdürülmekte olan kirli savaş ve kör döğüşünü rejim, yani askeri oligarşi kazanmış sayılacak, ki öyledir. Bunu da önemsememek gerekiyor, en azından öyle tanımlamak durumundayız. Mazlum Cezayir halkı, 100 bin civarında insan kaybıyla, bu gerici boğazlaşmanın bedelini ağır ödemiştir. Kirli savaşın son bulması, muhtemeldir ki topluma yeni bir perspektif kazandıracak, önünde yeni mücadele ufukları açacaktır.

Cezayir rejiminin karakteri biliniyor. Emperyalizme, özellikle de eski sömürgeci güç olan Fransız emperyalizmine bağımlı gerici zorba bir rejimdir bu.. Belkemiğini ordunun oluşturduğu egemen sınıf, ülkenin başta petrol ve doğal gaz olmak üzere tüm toplumsal zenginliklerini emperyalist efendileri ile paylaşarak ayakta durmaktadır. Şanlı ve örnek bir ulusal kurtuluş savaşı yürüttükten, ağır bedeller ödeyerek Fransız emperyalizmini kovduktan sonra bu kimliğe büründü Ulusal Kurtuluş Cephesi (FLN) iktidarı. Kuzey Afrika'nın en kişilikli devletini kurmuş olan FLN iktidarı, belli bir dönem sürmüş olan bir bocalama sürecinin ardından, kendisini yeniden emperyalizmin pençesinde buldu.

Ulusal kurtuluşu, ne kadar görkemli olursa olsun, sosyal bir kurtuluşla taçlandırmayan devrimlerin akıbet hep bu olmuştur ve hep öyle olacaktır. Bu bağlamda Cezayir kuşkusuz en ibret verici ve aynı zamanda yığınla ders içeren örneklerin başında yer alıyor. Bir dönemler onurla özdeşleşen Cezayir süreç içinde uşaklıkla bütünüleştirdi. Elbette ki bu evrimi koşullandırılmasında ve sonuçlandırılmasında sayısız iç ve dış faktör mevcuttur. Nedenleri ne olurlarsa olsunlar sonuç ortada.

Kapitalizme bağlarını koparmayan, emperyalizme uzlaşan, uşaklaşan FLN iktidarı, süreç içinde tarihi meşruluğunu kullanarak Cezayir toplumunu gerici bir labirente hapsetti. Yeni yetme burjuvazinin

palazlanması için, FLN, sürekli olarak emekçi kitlelerden ulusal çıkarlar adına fedakarlık talep etti. Bu talebin karşılık bulamadığı koşullarda ise, FLN iktidarı dini kullanarak toplumsal muhalefeti, sınıf hareketini uyuşturmaya ve yedeğinde tutmaya çalıştı. Ve bunda bir dönem başarılı da oldu. Fakat zamanla içe kapalı bir biçimde artan sınıfsal çelişkiler ve toplumsal hoşnutsuzluk, İran devriminin açtığı çığırın kattığı ivme ve emperyalist propagandanın etkisiyle, kendisini zamanla dini alanda ifade etmeye başladı. Böylece, FLN'in emperyalizme uşaklığını gizlemek amacıyla tohumlarını ektiği, teşvik ettiği ve desteklediği dini gerici, genel toplumsal hoşnutsuzluğun adeta kürsüsüne dönüştü ve çok geçmeden kurulu düzenin kontrolünden çıktı. 90'lı yılların başlarında aniden politik arenada beliren ve çığ gibi bir gelişim seyri izleyen İslami Selamat Cephesi (FIS), işte böyle bir sürecin ürünüdür.

Başka ifade kanalları tıkatıldığı için FIS üzerinde açığa çıkmaya çalışan toplumsal muhalefet bu kez kendisini başka bir tuzağın, dinci gerici bir hengamenin içinde buldu. Emperyalizmin uşağı rejim ile dinci akım arasında seçenek yapmaya zorlanan kitleler, bu sahte ikilem koşullarında, emperyalist güçler arası kıyasıya bir rekabetin de kurbanı oldular. ABD emperyalizmi üstü kapalı bir biçimde FIS'i desteklerken, ona iyiniyet mesajları gönderirken, Fransız emperyalizmi ise var gücü ile mevcut rejimin yanında yer aldı. Petrol ve doğal gaz kaynaklarını gaspetmekten başka bir endişeleri olmayan emperyalist güçlerin kışkırttığı ve çok geçmeden dejenere olan bu it dalaşının Cezayir toplumuna, emekçilerine, köylülerine neye mal olduğuna tüm dünya tanık oldu.

Bu kördöğüşünde toplumun emekçi kesimleri taraf olmadılar. Rejime karşı olmalarına ve bunu iptal edilen 1992 seçimlerinde FIS'e oy vererek ifade etmelerine rağmen, kitleler, siyasi rekabetin silahlı çatışmaya dönmesinden itibaren, FIS'i ve onun bünyesinden türeyen akımları aktif olarak desteklemediler. Zira emekçi kitleler İran devriminin çıkmazını zamanla gördüler. Afganistan örneğinden ibret aldılar. Ormanda insan boğazlayan, evlerde çocuk yakan bir ideolojinin topluma bir gelecek sunmadığının, mevcut rejime bir alternatif oluşturmadığının farkına vardılar. Onun için arada kalan masum insanlar boğazlaşmanın deneme tahtasına dönüştürüldü. Yıkımın esas faturasını onlar ödediler. Yine aynı

nedenin bir sonucudur ki, devlet güçleri yeterli bir kitle desteğinden yararlanamayan dinci silahlı hareketin belini kırmakta zorluk çekmedi.

Rejim 1992 yılından bu yana sürdürdüğü kirli savaşın ardından bu orta çağ kalıntısı mihraka nihai darbeyi vurmuş olduğundan emin olduğu içindir ki, yeniden bir meşruluk arayışına koyuldu. Usul yerini bulsun diye erken seçim düzenledi ve zaman kaybetmeden genel af ilan etti. Abdulaziz

Buteflika'nın silahları bırakma çağrısına belli başlı silahlı grupların olumlu cevap vermek için birbirleriyle yarışmış olmaları da, güçsüzlüklerinin ve çaresizliklerinin bir başka göstergesini oluşturmaktadır.

Elbette sonunun bu şekilde konmasında mevcut rejimin dinci kliğe tercih edilmesi türünden bir kanyaya yer yoktur. Nesnel veriler seçeneğe yer bırakmamaktadırlar. Cezayir'in aynası Afganistan'dır. Eğer Afganistan'da Sovyet kuklası dediğimiz rejim ayakta kalabilseydi, bugün o ülkede tanık olduğumuz dehşet verici sahneler yaşanmaz, toplumsal yaşam daha farklı bir gelişim süreci içinde olurdu. ABD emperyalizminin halis muhlis ama ellerinde Kuran-ı Kerim'i asla düşürmeyen uşakları, yoksuluk ve sefalet içinde kıvranan o masum halka islamiyet adına kan kusturmaya devam ediyorlar. Eğer Cezayir'de Talibanlar'ın ikizleri benzer bir başarı elde etmiş olsalardı, icra edecekleri yıkımın ölçeğini tahmin etmek hiç de zor değildir.

Militan dinci gericiğin Cezayir'de barutunun bilinen koşullarda ve yaşanmış olan sancılı sürecin ardından tükenmiş olması, bu ülkenin emekçilerine, toplumuna yeni ufuklar açmak, yeni olanaklar sunmak durumundadır. Bu olanaklar gıdasını Cezayir'in yakın tarihinde bulacaklardır. FLN Cezayir'i bağımsızlığa taşıdı. İktidarını dini duyguları istismar ederek oturttu. Emekçilerin sömürsünü de aynı yöntemlere başvurarak sürdürdü. Sonuçta düzen fiilen emekçileri dini akıma destek vermelerine, onun üzerinden hoşnutsuzluklarını ifade etmelerine mecbur etti.

Düzenin nesnel olarak sunduğu bu sahte alternatifin, ya ben ya FIS seçeneğinin, nereye vardığı ve neye mal olduğu da görüldü. Atıfta bulunduğumuz dış örnekler bu seçeneğe ek ışık tutmaktadırlar. Dinci akımın silahları bırakması ve katli vaciptir dediği düzene entegre olmaya çalışmasıyla, bu dönem de kapanmış olacaktır.

Bu süreçlerin herbirisi başlıbaşına bir deneyimdir ve Cezayir halkı kısa denilebilecek bir süre içinde hepsini sıra ile ardarda yaşamıştır. Ve bundan sonra emekçiler üstüste yığılmış sorun ve talepleri ile mevcut rejimle yüzyüze kalcaklardır. Sıra, belli bir oyalama döneminin ardından, hep ertelenmiş, savsaklanmış, kan dökülerek bastırılmış bu taleplerin düzene dayatılmasına, emek ile sermaye arasında adına layık bir mücadele sürecinin başlatılmasına gelecektir.

Hücreleri birlikte yıkacak, topyekün saldırıyı birlikte püskürteceğiz!

Yeni hükümetin Adalet Bakanı Hikmet Sami Türk'ün ilk açıklamalarından biri, 2000 Mayıs'ına kadar hücre (onlar "oda" diyorlar) saldırısına geçecekleri yönünde oldu. Saldırı açıklamasının devrimci tutsakların düşmana diz çöktürdüğü '96 SAG ve ÖO'nun yıldönümünün öngününde yapılması dikkate değer.

'96 yılında Eskişehir hücrelerinin açılması üzerine devrimci tutsaklar tereddütsüzce direnişe geçtiler. 12 yiğit devrimci ölümsüzlükle buluştu; herbiri hücreleri paramparça eden birer darbe oldular. Zafer bedellerle kazanıldı, devlete diz çöktürüldü.

Sermaye sınıfı yenilmişti. Bu ilk yenilgileri olmadığı gibi sonuncusu da olmayacak. Ama nihai yenilgisine kadar, her fırsatta yeniden saldırıya geçecek. Nihayetinde de bu bir savaş, zindan cephesindeki sınıflar savaşımı...

Sermaye devleti daha yenilgisinin üzerinden bir yıl geçmeden birçok cezaevinde hücre inşaatı başlattı. Bir musluk tamirinin bile ödenek yok gerekçesiyle aylarca yapılmadığı koşullarda hücreler birkaç ayda tamamlandı. Ancak devrimci tutsakların inşaatların başlamasıyla birlikte gerçekleştirdiği bir dizi uyarı eylemi ve oluşan kamuoyu, hücrelerin uygulamaya sokulmasını erteledi. Şimdi buralara adli mahkumlar doldurulmuş durumda.

Sermaye devletinin '96 yılında yenilmesi hücre saldırısından vazgeçtiği anlamına gelmiyordu. Nitekim hücreler, değişik adlandırmalarla da olsa hiç dillerinden düşmedi.

F tipi cezaevi!

Şu sıralar hücre tipi cezaevleri "F" tipi cezaevleri olmuş, hücreler de "oda"! Nihayetinde bir-iki kişinin konulduğu mekanlara ister "oda", isterse bir gazetenin dediği gibi "villa" denilsin, bunların adı hücredir. Hücre, büyüklüğü ile ilgili tanımlama değil, siyasal içerikli bir tanımlamadır. Bugün 20-30 kişinin kaldığı koğuşlar bile, bir-iki kişinin kullanımıyla sınırlansa, bunun adı da hücredir. Çünkü hücrenin amacı, devrimci tutsakları birbirinden yalıtma, yalnızlaştırmak ve her türlü saldırıya açık hale getirmektir. Dolayısıyla bu tanımlamanın metrekarelerle hiçbir alakası yoktur.

Adalet Bakanı ve hükümet erkanından cezaevi idaresine, savcısından görevli memur gardiyanına kadar, tümü de hücre sözcüğünü kullanmıyor, oda demeye özel bir dikkat gösteriyor. Çünkü hücre

terimi kamuoyu nezdinde '96 yılından beri açık bir saldırıyı ifade ediyor. Sermayenin bu terimi kullanması, daha baştan kamuoyunun tepkisini toplayacak. Bu yüzden böyle bir demagojiye ihtiyaç duyuluyor, F tipi zindanların epeyce "konforlu" olduğu anlatılıyor.

Bu "konfor"a bizzat Tuzla Deri işçileri tanık oldular. Girişte arama bahanesiyle cırtlıçiplak soymaya kadar varan insanlık dışı uygulamalar kaba dayakla sürdürülüyor. Böyle olmayıp da gerçekten "konforlu" olsaydı buralar, o zaman devrimci tutsakların bakışı değişecek miydi? Elbetteki hayır. Devrimci tutsakların hücrelere karşı duruşları ne ebatlarıyla ne de konforuyla ilintili. Sermaye neden hücrelerde bu denli ısrarlıdır sorusundan, tutsakların neden karşı durduğunun yanıtını çıkarmak mümkün.

Sermaye hücrelerde ısrarlı. Çünkü devrimci tutsakları birbirinden yalıtıp yalnızlaştırarak, kendince daha elverişli koşullarda devrimci kişiliğine ve inançlarına saldırarak. Başarılı olamadığında ise imhaya yönelecek. Yani hücre, onursuzlaştır, onursuzlaştıramazsan öldür politikasının bir özetidir. Bu politikanın konfor içinde yapılması tutsakların hücrelere bakışını elbetteki değiştirmeyecektir. Devrimci tutsaklar onurlarını ve yaşamlarını korumak için hücreleri yıkmakta kararlıdır. Bu uğurda bedel ödemeyi göze almışlardır, bedel ödettirmeyi de...

Hücre saldırısı topyekün saldırının bir ayağıdır

'96 yılındaki hücre saldırısının hemen öncesinde toplumsal muhalefette devrimci bir kabarış gözlemleniyordu. '95 Gazi Direnişi, sonrasındaki gelişmeler ve '96 1 Mayıs'ı sermaye açısından oldukça tehlikeli gelişmelerdi. Sermaye bu tehlikeyi büyümeden, '96 1 Mayıs'ında biri işkenceyle olmak üzere dört devrimciyi katlederek, saldırıya geçerek bastırma yoluna gitti. Gözaltında kayıp ve yargısız infazlarla sürdürüldü. Dışarıda bunlar yapılırken içeride de hücre saldırısına geçildi. Yine aynı süreçte işçi eylemlilikleri açık saldırıya tabi tutuldu. Bütün bunların eş zamanlı gerçekleşmesi de gösteriyor ki, sermaye içeriği ve dışarıyı savaşın birbirini tamamlayan cepheleri olarak değerlendiriyor.

Bugün de Adalet Bakanı'nın hücreler için tarih vermesiyle, Çalışma ve Sosyal Güvenlik Bakanlığı'nın sosyal saldırı paketini ısıtmaya başlamasının aynı sürece denk düşmesi bir tesadüf değildir. Emekçi sınıflara yönelik topyekün saldırının açık ilanidir.

Dünya ölçeğinde derinleşen kriz Türkiye kapitalizminin yapısal krizini daha da ağırlaştırıyor. Bu, krizin emekçi sınıflara fatura edilmesini, yani işçi sınıfı ve emekçi yığınları topyekün bir saldırıyı bir zorunluluk haline getiriyor.

IMF'yle yapılan görüşmelerin gündemini, mezarda emeklilik, SSK'nın tasfiyesi, özelleştirmelerin hızlandırılması vb. oluşturuyor. Sermayenin gündeminde saldırı var. Saldırı sefaleti derinleştirecek, bu da hoşnutsuzluğu. Emek-sermaye çelişkisi derinleşecek ve şiddetlenecek. Bunun anlamı devrimci örgütlenme faaliyeti için koşulların oldukça elverişli hale geleceğidir. İşten atılan, asgari ücret adı altında hiçbir sosyal hakkı olmadan sefalet ücreti alan işçiler, sadakadan farksız zam alan kamu emekçileri, ancak mezarda emekli olabilecek emekçilerle birlikte devrimci saldırıya ve örgütlenmeye çok daha açık olacaklardır.

Sermaye devleti böyle bir tehlikenin önünü almak istiyor. Öncüsü tırpanlanmış emekçiye saldırmak çok daha kolay olacaktır. Rejim 12 Eylül'de bu konuda yeterince deneyim elde etti. Bu yüzden saldırının sivri ucu devrimcilere dönük olacaktır, öyle de oluyor. İçerde ve dışarda devrimcilere yönelik saldırılar boyutlanıyor. Açık alan çalışanları sık sık gözaltına alınıyor, işe girmeden geçiriliyor, devrimci yayınlar kapatılıyor, büroları basılarak talan ediliyor, devrimciler en son İstanbul Tarlaş'ında olduğu gibi açıkça katlediliyor. Zindanlarda tutsaklara, yayın ve mektupları verilmeyerek, görüşçüleri gözaltına alınarak, Sakarya Cezaevi'nde olduğu gibi içerdeki çeteler devrimci tutsakların üzerine salınarak, tedavileri engellenerek saldırılıyor. Bunun en üst boyutu olan hücre saldırısı için ise koşulların oluşması bekleniyor.

Hücreleri yıkmak ve bir grevi zaferle taçlandırmak!..

Sermaye bütün cephelerde saldırıya hazırlanıyor. Onun için bir grevi-direnişi bastırmakla, devrimci tutsakların bir kısmını olsun hücrelere atmayı başarmak arasında özde bir fark yoktur. Birindeki kazanımı dolaysız diğer cephegedekini etkileyecektir. Bu yüzden saldırısını toplam olarak planlayıp, buna göre güç tahkim ediyor. Emekçiler cephesinde değişik kesimleri birbirinden koparmakla kalmıyor, mevzi direnişleri bile kendi içine hapsederek boğuyor. Emekçi cephesi henüz örgütlü sermaye ordusunun bu saldırısına karşı birleşik bir mücadele ortaya koyamıyor. Oysa işçi sınıfı ve emekçiler birleştiklerinde, sermayeden çok daha güçlü bir ordu haline geleceklerdir. Sermaye bu ordunun birleşmemesi için elinden geleni yapıyor. Şimdilik başarılı olduğu için de bu denli pervasız bir saldırıya geçebiliyor.

Komünistler bugün izlenmesi gereken hattı "ortak komite-ortak direniş" sloganıyla özetlemişlerdir. Bugün bu sloganın kapsamını dünkünden çok daha geniş tutmak gerekiyor. Örneğin, işten atmalara karşı başlatılan mevzi direnişler kamu emekçilerinin zam için gerçekleştirdiği eylemlerle ortaklaştırılabilir. Bu ortaklaştırma zindanlara kadar uzanmalıdır. Gözaltında kayıp, yargısız infazın hedefi belki bugün devrimcilerdir. Ama çok uzak olmayan bir gelecekte, sınıfın ileri unsurlarından başlanarak, hakkını arayan hemen her işçi ve emekçiye yönelecektir. Tuzla Deri işçileri örneği yeterince açıklayıcıdır.

Sadece saldırı topyekün olduğu için değil, ama aynı zamanda kolayca işten atılmamak için de bir işçinin hücre saldırısı karşısında saf tutması gerekiyor. Ya da sefalet koşullarında yaşamamak için işçi ve emekçilerin devrimcilerin katledilmesine göz yummamaları gerekiyor. Hücreleri yıkmak ya da bir grevi zaferle taçlandırmak aynı cephenin, emek cephesinin kazanımıdır.

Saldırının içeriye yönelik kirli ayağı

Sermaye sınıfı saldırı oklarını demokrasi bulamacına bulayarak gönderiyor emek cephesinin üzerine. Özelleştirme ekonominin düze çıkması olarak sunuluyor. SSK'yı yıllardır soyanlar kendileri değilmiş gibi, soyguna son vermek için SSK'nın peşkeş çekildiği dillendiriliyor. Yargı terörünün

önündeki pürüzlerin temizlemesi operasyonu olan DGM'lerin sivilleştirilmesi, demokratik bir açılımımsı gibi propaganda ediliyor. Hücreler öylesine şirin gösterilmeye çalışılıyor ki, bazıları "villa" diye ifadelendirebiliyor!

Bunlar sermayenin karakterine uygun kirli politiklardır. Zindanlara yönelik olarak ise çok daha kirli bir politikanın peşindeler. Devrimci tutsaklara yönelik alçakça bir saldırı planlanıyor. Pişmanlık yasası gündemde. Pişmanlık yasası öncelikle "dışarıdakileri" hedefliyor gibi görünse de, asıl olarak "içeriye" yönelik kirli bir politikadır. Ve bu politikanın yolunu düzlemek için kullanılan yöntemler en az yasanın kendisi kadar kirli ve alçakçadır.

A. Öcalan'ın yargılanmasının başladığı günlerde medyada Antep Cezaevi'nde 50 PKK'li tutsağın "devletçi" koğuşa geçtiği yönünde gerçekle alakası olmayan bir haber yer aldı. Çok geçmeden daha fazla cezaevi adı verilerek benzer bir asılsız haber daha yayımlandı. Bunlar bilinen asparagas haberler değildi, kirli bir amaca hizmet ediyordu. Öcalan'ın savunmasının sermayeye sunduğu olanakları arkasına alarak, güvensizlik, inançsızlık yayarak hayalkırıklığı yaratmayı ve pişmanlığa yönleltmeyi hedefliyordu. Böylece hükümet protokolünün ilk sıralarda yer alan pişmanlık yasası çıkarıldığında, işlevsel olabilmesinin zemini döşenmeye çalışılıyordu. Bir yandan böylesi haberler yayılırken, öte yandan satır aralarında cezaevlerini boşaltmaya yönelik haberlere yer verilerek, içerdeki zayıf unsurlarda dışarıya çıkma "umudu" ateşlenmeye çalışılıyordu.

Devrimci tutsaklar bu alçakça saldırıları boşa çıkaracak uyanıklıktadırlar. Ama başta tutsak yakınları olmak üzere, dışarıdaki emekçiler de bu konuda uyanık olmalıdırlar. Çünkü böylesi haberlerin hedefi "içerdekiler" olduğu kadar, "dışarıdakiler"dir de...

**Hücreleri birlikte yıkacak,
topyekün saldırıyı birlikte
püskürteceğiz!**

Zindanlar mücadelenin çıplak bir biçimde sürdüğü alanlardır. Ama tartışmaya yer bırakmayan bir gerçek var ki, gerçek mücadele alanı dışarıdır; fabrikalardır, grev ve direniş çadırlarıdır, alanlardır. Burada kazanılacak her zafer aynı zamanda "içeri"nin de zaferidir ve hücrelerin ağır darbeler almasıdır. Bu aşamada işçi eylemliliklerinin sloganlarına "Hücreleri yıkacağız! Zindanlar boşalsın, tutsaklara özgürlük!" sloganlarının eklenmesi bile, son derece anlamlı bir destektir "içeriye". Her savaşta böyledir; herkes kendi cephesinde döğüşür, ama diğer cephelerle organize ve destek içinde kazanır.

Bu şekilde birleşilerek dönecek zaferin yolu. Bu şekilde hücreleri yıkacak, azgınca gelen topyekün saldırıyı püskürteceğiz. Ve bu şekilde dövüşerek devrim mücadelesini yükselteceğiz.

**Çankırı zindanından
TKİP'li bir tutsak**

Yaklaşık 3 ay önce adli bir nedenden dolayı tutuklandım. Gece-gündüz beraber esrar içtiğimiz polislerin azizliğine uğradım. Bu 3 ay süresince bazı gerçeklerle karşılaştım. Aşağıdaki anlatacağım olaylar bizzat tarafından yaşanmış olaylardır.

Cezamın 1.5 ayı ızdırıp günlerle geçti. Bu süre içerisinde yapmadığım angarya iş kalmadı. Koğuş temizliği, çöp götürme vb. Kanı beş lira etmez insanlardan azar işittim. Haklıydım, ama susmak zorundaydım. Cezaevi koşulları parasız, adamı olmayan tutsaklar için daha da zordur. Bunlara değinmek istemiyorum.

Bir ara arkadaşımın aracılığıyla devrimci tutsakların koğuşuna eklemek göturdüm. Onların yaşantılarını görmeden önce kafamda garip bir kuşku vardı. Haliyle onlar devrimci tutsaktı. Herkes onlara yaptıkları suçun cezasını hakeden birer terörist gözüyle bakıyordu. Oysa kimse onların işçi, köylü ve emekçinin haklarını

savundukları için tutsak olduklarını bilmiyordu.

Gittim, gördüm ve günlerce yaşamlarını, düşünce ve görüşlerini kendimce analiz ettim. Gördüm ki, hepsi aynı yemeği yiyor, aynı sigarayı içiyor, aynı parayı harcıyor, herkes herşeyi eşit paylaşıyor. Kimsenin kimseye üstünlüğü yok. Kimse kimseyi ezmiyor. Suçları ise, işçi ve emekçileri bir avuç tefecinin elinden kurtarmak için verdikleri haklı mücadeledir. Bunları gördükten sonra, yapım itibarıyla haksızlıklara karşı bir insan olduğum için düşünce ve siyasi ideolojisini benimsediğim TKİP ile kaynaştım.

TKİP'li devrimciler bugünlerde F tipi cezaevlerine karşı bir kampanya başlattılar. Başlattıkları kampanyada haklıdırlar. Çünkü F tiplerinin amacı tutsakların fikirlerini kısıtlamak, onları kişiliksizleştirmek, dolayısıyla daha fazla zulüm etmektir. Şimdi adli koğuşlarda tutsakları ağalar

sömürüyorsa, F tiplerinde bu görevi gardiyanlar yapacaktır. Biz adli tutsaklar F tipi cezaevlerine daha fazla duyarlılıkla karşı çıkmalıyız.

Ben bu gerçekleri gördüğüm için TKİP'li tutsakların başlattığı kampanyanın içerisinde sonuna kadar yer alacağım. İnaniyorum ki, benim gibi düşünüp de sesini duyuramayan birçok adli tutsak vardır. Şöyle ki; TC'nin şimdiki cezaevleri cehennem ise, F tipi cezaevleri de cehennemin süperidir.

Zulme hayır diyorsanız, gelin hep beraber sermaye iktidarının sokmak istediği F tipi zindanına girmemek için direnelim, mücadele edelim.

**Bin kere lanet olsun F tipi
cezaevlerine!**

**Yaşasın haklı devrimci
mücadelemiz!**

Ankara Merkez Kapalı

Cezaevi'nden

Kızıl Bayrak okuru bir adli tutsak

F tipi cezaevlerine girmeyeceğiz!

İçinde bulunduğumuz süreç, sistemin çarpıklığını bütün çıplaklığı ile gözler önüne sermektedir. Toplumun küçük bir bölümünün hayat standardı çok yüksek bir boyuttadır. Bu imkanları sayesinde bütün istediklerine sahip olarak rahat ve mutlu bir hayat sürdürmektedirler. Diğer yanda ise, ağır şartlarda çalışmalarına rağmen aldığı ücret ile en temel insani ihtiyaçlarını dahi karşılayamayan ezici bir çoğunluk olan emekçiler vardır. İşsiz olan insan sayısı da bir hayli fazladır. Kapitalizmin batağına düşen insanlar geçimini sağlamak için sistemin suç dediği yollara başvurmak zorunda kalırlar. Bu insanlar sistemin koruyucuları kolluk kuvvetleri tarafından tutuklanırlar. Emniyette insanlık dışı muamele görürler. Türlü işkencelerden sonra cezaevlerine gönderilirler.

Faşist sermaye devleti cezaevine koyduğu devrimci ve adli tutsaklara kendi otoritesini dayatır. Adli tutsaklara, örgütsüzlükleri nedeniyle direniş göstermedikleri için, hakimdir. Şimdi faşist devletin amacı, adli tutsaklar üzerindeki bu hakimiyeti devrimci tutsaklar üzerinde de sağlamaktır. Bunu başarmanın tek yolu, devrimci tutsakları birbirlerinden ayırıp, teker teker hücrelere koymaktır. Böylece tutsakları yalnızlaştırıp kişiliksizleştirmek, psikolojik bunalıma sokmak ve sistemin bütün

dayatmalarına itaat etmelerini sağlamak, olmadığında imha etmek istemektedirler. Bu planın sürekliliği için F tipi cezaevleri projesi yürürlüğe sokulmuştur.

Dönemin Adalet Bakanı Selçuk Öztek, Bayrampaşa Cezaevi'nde Sedat Peker'in hakimiyeti haberi üzerine yaptığı açıklamada; "Bütün bunlar maalesef doğrudur. Koğuş sisteminde suçlu yaratılmakta ve çeteler faaliyetlerini sürdürmektedirler. Cezaevleri kontrolden çıkmıştır. Bu tür olumsuzlukların giderilmesi için tek çözüm F tipi cezaevleridir." diyordu. Diğer yandan tekerci medya F tipi (tabutluk) cezaevleri için aşağılık bir kampanya başlattı. Tek ve çift kişilik odalarında mutfak, banyo, oturma odası ve yatak odasının bulunduğu, TV gibi iletişim araçlarına kadar tutsakların her türlü ihtiyaçlarını karşılayabilecekleri propaganda edildi.

Oysa işin içyüzü hiç de böyle değil. Uzun bir süredir faaliyette olan ve F tipleriyle aynı mantığın ürünü Eskişehir Özel Tip Cezaevi'nde kısa bir süre önce cep telefonları ve silahlar bulundu. Yani faşist sermaye devleti F tiplerinde çetelere yer yok derken utanmazca yalan söylüyor.

Bu sinsi planın altındaki gerçekleri artık görmek gerekiyor. Devrimci tutsaklar F tipi cezaevlerine karşı başından beri yoğun bir tepki ortaya koyuyorlar. F tipi cezaevleri sadece

devrimci tutsaklara yönelik bir saldırı değildir. Aynı dayatma adli tutsaklar için de geçerlidir. Adli koğuşlarda birçok tutsağın duyarsız kaldığı F tipi cezaevi saldırısına artık tavır göstermenin zamanı gelmiştir. Birer toplumsal varlık olan insanların birbirlerinden kopartılarak tek tek hücrelere konulması tam bir imha politikasıdır. Bu hücrelerde psikolojik bunalıma giren tutsaklar üzerinde yaptırımlar uygulamak insanlık düşmanlığıdır. Sermaye devleti artık cezaevlerindeki kısıtlamaları yeterli bulmamakta, cezaevi içinde cezaevi yapmaya çalışarak faşist yüzünü göstermektedir. Faşist sermaye devletin bu saldırısına dur demek gerekiyor. Sermaye devletin süslü yalanlarına kanmayarak gerçekleri görmeli, bu gerçekleri herkese anlatmalıyız. Haklı mücadelemizi tek yumruk olarak, cezaevlerinde adli, devrimci tutsaklar, dışarıda ise adli, devrimci tutsak aileleri dayanışması içinde yürütmeliyiz.

Faşist sermaye devletin kirli ve sinsi oyununa gelmeyeceğiz. Devrimci dayanışma içerisinde tabutluklara girmeyecek, direneceğiz!

**Kahrolsun faşizm, yaşasın
mücadelemiz!**

TKİP taraftarı adli tutsaklar/
Ankara Merkez Kapalı Cezaevi

Gebze Cezaevi'nden TKİP davası tutsakları:**Baş eğmedik, diz çöktürdük!****Basına ve devrimci kamuoyuna**

23 Haziran '99 tarihinde çete devletin eli kanlı polisleri tarafından sokak ortasında gözaltına alındık. Bu tarihten mahkemeye çıkarıldığımız 30.06.1999 gününe kadar, önce Yakacık/Kartal polis karakolunda, ardından İstanbul Emniyet Müdürlüğü TEM Şube'de, sonra da Kocaeli Emniyet Müdürlüğü TEM şubesinde kaba dayak, askı, elektrik, tazyikli su, suda boğma, saç yolma, katletme provası vs. işkencelere maruz kaldık.

İşkenceci sürüden başka bir yaklaşım da beklemiyorduk. Yüzlerce devrimcinin katili bu işkenceci sürü, devrimci komünist kimliğimizden ötürü bize de tüm kiniyle saldıracaktı.

Fakat işçi sınıfı ve emekçiler cephesiyle sermaye düzeninin, işkencehaneler gibi en sıcak ve keskin çatışma alanında kazanan bir kez daha, ezilen ve sömürülenleri temsilen başeğmez devrimci irade oldu. İşkenceciler şahsında sermaye iktidarı, fiziki-teknik açıdan en üstün olduğu işkencehanelerinde, yenilginin çaresizliğini yaşadı.

İnsanlık onurumuzu ve devrimci komünist kimliğimizi çiğnetmeden çıktığımız bu kavga alanının devamında ise, doğal olarak çete devletin kokuşmuş yargı kurumuyla karşılaştık. Sözde bağımsız yargı da tamamen işkencecilerin mesnetsiz iddiaları ve istekleri doğrultusunda davrandı. Sermayeye uşaklık görevini eksiksiz yerine getirerek, bizleri tutuklayıp Gebze Özel Tip Cezaevi'ne kapattı.

Bu süreçte burjuva basının görevini yapmaması düşünülemezdi. Gencallerin medyası, işkenceci emniyet müdürlerinin gerçek dışı beyanlarını veri alarak bizleri peşinen suçlu ilan etti. Bununla da kalmayıp, tamamen uydurma haber ve çarpıtmalarla, Cumartesi Anneleri şahsında kayıp ve tutsak

yakınlarını, ayrıca duyarlı muhalif basını ve kurumları hedef tahtasına yerleştirdi. Bir kez daha görüldü ki, Susurluk medyası yalanda, çarpıtmada, insanlık dışı her tür iğrenç tavrı sergilemekte sınır tanımamaktadır.

Sermaye iktidarı bilmelidir ki; hiçbir saldırı kurumu ve aracı, komünist kimliği ve insanlık onurunu teslim alamayacaktır. Dün ve bugün olduğu gibi, yarın da her türlü kavga alanında devrimci irade karşısında yenilginin çaresizliğini yaşayacaktır. Hiçbir güç onu işçi sınıfı ve emekçi kitlelerin insanca yaşam

özlemlerinin ifadesi devrim ve sosyalizm karşısında ayakta tutamayacaktır.

Zorbarların saltanatı, parti ile yürütülen devrim ve sosyalizm mücadelesi karşısında tuz-buz olmaya mahkumdur.

Parti, devrim ve sosyalizm davası kazanacaktır!

**TKİP davası tutsakları/
Gebze Özel Tip Cezaevi
5 Temmuz 1999**

Hücre tipi cezaevi gerçekliği

Ben Ankara Merkez Kapalı Cezaevi'nden Kızıl Bayrak okuru bir adli tutsağım. Sistemin çürümüşlüğünden ve bozukluğundan dolayı hırsızlık suçundan bir hayli ceza aldım. Bu süreçte devrimci tutsaklarla diyalog içindeyken devrimci mücadeleyle tanıştım. Ve kendi kimliğimi belirledim, TKİP'nin ideolojisine yakınlaştım.

Bundan birkaç ay önce Yozgat E Tipi Kapalı Cezaevi'ne sevkim çıktı. Cezaevine geldiğimizde önce asker araması oldu. Bizleri çınl çıplak soyup arama yaptılar ve koğuşlara vermediler. F tipi cezaevinin temeli olan hücreler burada da var. Beni tek kişilik hücreye attılar. Sözümüne F tipi cezaevlerinin dubleks villalardan oluştuğunu, mutfak, banyo, salon, kendine ait özel havalandırmalar bulunduğunu medya yoluyla açıkladılar.

Şimdi ben de bu yalana karşı bir açıklama yapmak istiyorum. Bana ve aynı hücrelere atılmış tutsaklara yapılanları sıralıyorum:

1- Tutsaklara onur kırıcı hareketlerde bulunuluyor. Kaba dayak atılıyor.

2- Dinlemek istemediğimiz gerici-faşist müzik yayınları dinletiliyor.

3- İdareye verdiğimiz dilekçeler onaylanmadan ya geri geliyor, ya da yırtılıp çöpe atılıyor.

4- Kantinlere günde bir kere ya da hiç izin verilmiyor. Bu konuda keyfilik dayatılıyor.

5- Çınl çıplak soyarak keyfi hücre aramaları yapılıyor.

6- İnsan öğütme ve kişiliksizleştirme politikaları uygulanıyor.

7- Ziyarete gelen ailelerimizin getirdiği yiyeceklerin çok azı veriliyor. "Bu neden eksik" dediğimizde, "bunları verdiğimizize dua et" deniliyor ve ezici yaptırımlar uygulanıyor.

8- Adalet Bakanlığı'ndan açık görüş genelgesinin bir gün önce gelmesi ve haber vermek için telefon ihtiyacı karşılığında bizden yüklü para ve Marlboro sigarası isteniyor.

9- Adli tutsaklar muhbirleştirilmeye çalışılıyor.

10- Angarya ve ayak işleri yaptırılıyor.

11- Siyasi gazeteler alınmıyor. Yalnızca açık-saçık, faşist gazete ve dergilere izin veriliyor

12- Din derslerine ve cezaevi kütüphanesine zorla götürülmeye çalışılıyor. Kur'an öğreneceksin doğrultusunda baskı yapılıyor.

İşte yoldaşlar, F tipi (hücre) cezaevleri açıldığında tüm bunlar adli ve devrimci tutsaklara uygulanacaktır. Bütün adli tutsakları ve onların ailelerini duyarlılığa çağırıyorum. F tipi saldırısına karşı kampanyamızı güçlendirelim. F tipi saldırısını tüm ülkenin gündemine sokalım.

İnsanlık onuru işkenceci yenecek!
Ücretsiz PDF Kitap Arşivi - <https://rantey.org>
Kızıl Bayrak okuru bir adli tutsak

**Düzgün Zengin'den İHD
İstanbul Şubesi'ne
gönderilen açıklama****Kokuşmuş Susurluk
medyasının yalanları**

23.06.1999 tarihinde gözaltına alınıp işkenceli sorgulamalardan geçirildikten sonra tutuklanarak Gebze Özel Tip Cezaevi'ne kapatıldım. Gözaltına alınıp

tutuklanmam üzerine, burjuva medyada 3 yıl önce kayıp olduğum ve 3 yıldır Cumartesi Anneleri'nin kayıp listesinin 10. sırasında yer aldığım yönlü haberler çıktı. '96 Ağustos'unda hakkımda gözaltında kayıp iddiası olduğu, ailemin İHD'de ve Cumartesi Anneleri platformunda bu yönlü basın açıklaması yaptığı doğrudur. O dönem İzmir'de misafir olarak kaldığım bir ev baskınında gözaltına alınmaktan şans eseri kurtulmuş, yaşamım

için izimi kaybettirmeye çalışmaktaydım. Zira polis, komünist devrimci kimliğime yönelik komplolarının bir parçası olarak, Gebze'de yaşanan bir olayı benim üzerine yıkmıştı ve beni öldürmek üzere aramaktaydı. Evde gözaltına alınan insanların daha sonraki beyanlarından da anlaşılacağı gibi, polis bu yönlü amacının olduğunu açık ifade etmişti.

O süreçte doğal olarak yaşamıma yönelik saldırıdan sakınma çabaları içinde olduğumdan yakınlarıma sağlığıma dair bir haber ulaştıramamıştım.

Fakat hakkımda gözaltında kayıp iddiasıyla basın açıklaması yapıldığını öğrenir öğrenmez durumumu yakınlarıma bildirmiştim. Bunun üzerine kayıp iddiasını ortaya atanlar hakkımda açıklama yaparak iddialarını geri almış, durumumu kamuoyuna açıklamışlardı. Bu açıklamalar '96 Eylül'ünde devrimci sosyalist basında yer almıştı. Bir daha da kayıp olduğum iddiası tekrarlanmamıştı.

Bütün bunlardan da anlaşılacağı gibi burjuva medyanın hakkımdaki haber yayını, işkencecilerin gerçek dışı yalanlarını tekrarlamaktan öte birşey değildir. İşkenceci şefler ve kokuşmuş medya şahsında sermaye devleti, benim üzerimden yalan haber yaparak İHD'yi, Cumartesi Annelerini ve ailemi hedef tahtasına yerleştirmek istemektedir.

Nedir ki sermaye iktidarının ve kokuşmuş medyasının yalancılığı ve ikiyüzlülüğü yansıttıkları haberlerle bir kez daha çıplak biçimde ortaya serilmiştir.

İşkenceci polis şeflerinin ve kokuşmuş medyanın, şahsıma ve şahsım üzerinden tüm ilerici kurum, kuruluş ve kişilere yönelik karalama, yıpratma, yıldırma amaçlı saldırılarını şiddetle kınıyor, tüm ilerici kurum, kuruluş ve kişileri, Cumartesi Anneleri şahsında kayıp ve tutsak yakınlarının ve İHD'nin mücadelesini sahiplenmeye çağırıyorum.

**Düzgün Zengin
Gebze Özel Tip Cezaevi
5 Temmuz 1999**

Hatay üzerinde devletin kirli oyunu

Devletin son dönemlerde Hatay'da, özellikle de İskenderun-Arsuz bölgesinde provokasyonları artmaktadır. Arsuz'a bağlı Höyük ve civarında kontr-gerillalar, gerilla kılığında insanlardan haraç toplamaya çalışmış, ardından askerler bölgede, "PKK faaliyet yürütüyor" diyerek psikolojik saldırılarını artırmış, hem 'OHAL'leştirme' hem de koruculuğu dayatmaya çalışmışlardır. Faşist devlet, aslında bir taşla iki kuş vurma çabasıdır. Bu saldırıların bir amacı da Arap kimliğinin asimilasyonudur. Saldırıları Alevi Araplar'a yönelmiştir. Hatay'daki Sünni Araplar ya faşist ya da diğer sağ partilerin kuyruğundadır. Ve ilerici kimliğe karşı tampon görevi görmektedirler. Ayrıca Höyük köyü, TKP-ML hareketinden idam edilen Ali Aktaş'ın köyüdür.

Bilindiği gibi Hatay'ın ilhaki ve işgali, resmi ideolojinin açıkladığı gibi gönüllü biçimde değil, Arap toprak ağaları ve işbirlikçi şeyhlerin Arap yoksullarını peşlerinden sürüklemeleriyle gerçekleşmiştir. TC, Arap kimliğini ehlileştirmek için otuzlu yıllardan bu yana sistematik bir saldırı yürütmektedir. Bu saldırı dikkat çekici ve gürültülü bir kaba şiddetle değil, bölgeye gerici Sünni Türkler'i yerleştirerek olmuştur. "Fötr şapkalı şeyhler" yalnızca dinsel önyargıların değil, daha önemlisi, Türk milliyetçiliğinin ve asimilasyonun doğal taşıyıcıları olmuştur. Hatay'ın kimi yerlerine yerleştirilen Afganlar'ın hemen hepsinin evinde dalgalanan üç hilalli bayraklar da, Araplar'a karşı havuç ve sopa politikasının bir göstergesidir.

Arap kimliğinin yumuşak karnı, uzlaşmacı, işbirliğine yatkın ve kemalist önyargıların hakimiyetidir. Höyük ve civarında hoşnutsuz ve rahatsız olan halk, TC'nin silahlı gücünden müthiş derecede korkmakta, Atatürkçülüğü kendisine siper etmektedir. Devletin nabız yoklama taktikleri

karşısında, bölgedeki bu ilerici potansiyelin harekete geçebilmesi komünistlerin ve devrimcilerin oynanan oyuna karşı bölge halkını aydınlatma ve örgütlenme çabalarına bağlıdır.

Sorun yalnızca OHAL ya da koruculaştırmadan ibaret de değildir. Bölgede etnik çatışmaları kızıştırmak, faşist saldırıları arttırmak, ayrıca Suriye'ye yakınlığıyla tanınan kitlelere gözdağı vermektir. Bu tarz saldırıların dönemsel olarak sıklaştırılacağı kesindir. İskenderun CHP'nin kimi yöneticileri, bölgedeki hoşnutsuzluğun içini boşaltmak için "biz devlet yetkilileriyle görüştük, devletin OHAL'leştirme ya da koruculaştırma gibi bir niyetinin olmadığını gördük" demesi bile bölgedeki kitleye verilmeye çalışılan mesajın içeriğini sunmaktadır. 'Siz Atatürkçülüğe güvenin CHP'ye, devlete güvenin, yasadışı provakatif davranışlarda bulunmayın' demek istemektedirler.

Ayrıca seçim döneminde İskenderun belediye başkanı faşist Mete Aslan'ın beslemeleri tarafından dağıtılan bildirinin; Sivas, Maraş, Çorum katliamları öncesi savrulan tehditleri anımsatması, ırkçı-faşist politikaların kısa vadeli değil, sürece yayılan bir mantığı olduğunu gösteriyor. Faşist Mete Aslan'ın bölgedeki rolünü, belediye başkanlığından çok MİT-kontr-gerilla ve TEM'le ilişkileri göstermektedir.

Bölgedeki "Arap cemaatinin", devletin saldırıları karşısında kısa zamanda uzlaşmayan militan bir tutum almasını beklemek safdillik olur. Ama sürecin kızılsacağından şüphe duymamak gerekiyor. Yığınların bilincine doğru seslenilebildiği ölçüde durum her an değişebilir.

Hatay'dan bir Kızıl Bayrak okuru

Deneyimli işçiler neyin doğru olduğunu sezinliyor...

İş bulabilmek için fabrikalar bölgesinde dolaşıyordum. Bir fabrikanın önünden geçerken eski bir tanıdığa rastladım. Bu kişi geçen yıl arkadaşımı ziyarete gittiğim fabrikanın bekçisiydi. O zaman da biraz sohbet etmiştik ve arkadaşım, bu adam iyi değil türünden şeyler söylemişti.

Yaşlı bekçi merhaba hanım kızım diye seslendi. Bu kadar sıcak ilgi beni şaşırtmıştı, sanki bir tanıdığı, kırk yıllık dostu gibi konuşuyordu. Anlaşılan geçen seneki sıcak sohbetimizi unutmamış. Geç otur kızım biraz soluklan diyor. Yine mi işsizsin, bu işsizliğin de gözü kör olsun falan... Hal hatırdan sonra fabrikanın durumunu soruyorum, başlıyor anlatmaya. Aldığı ücretin yetersizliği, patronun saldırıları, işçilerin kendi sorunlarına karşı duyarsız davrandığı. Bir sendikalaşma çalışması vardı, patron bunu duyar duymaz öncülerini işten atmış, kimisi de atılan arkadaşlarına destek için kendisi çıkmış. Daha sonra fabrika farklı bir iş koluna çevrilmiş genç ve bilinçsiz işçileri işe almış. Bekçi yemek molasında olan işçileri bana göstererek, "hanım kızım bak hepsi genç, patron

bunlara yemek vermiyor, evlerinden getiriyorlar ve hiç itirazda etmiyorlar, sanki hiçbir şey yokmuş gibi güllüp oynuyorlar. Patron der tabiki bunlara 60 milyon bile fazla diye" gençlere karşı oldukça öfkeli görünüyordu. Araya giriyorum; "hayat onlar için toz pembe, ama yaşayarak öğrenecek bu gençler de. Şimdi onların bakmakla yükümlü oldukları aileleri yok, sadece evlerine ek bir gelir olarak çalışıyorlar. Ama siz öyle mi? Çalışmazsanız aldığınız emekli maaşıyla geçinmek zor..."

Daha sonra bana civardaki bütün fabrikaları sayıyor, hangisinin ne iş yaptığını bir bir anlatıyor.

Nihayet ayrılma vakti geliyor, iznini isteyip ayrılıyorum. Tekrar yola koyuluyorum. Fakat bir taraftan da bu insan sosyalizmi bilmese de onun özlemini dile getiriyor, bizim görevimiz onlara sosyalizmi anlatmak, çünkü onu ezilenlerle birlikte kuracağız diye düşünüyorum ve bu duygularla daha da güçleniyorum.

Yaşasın devrim!

Yaşasın sosyalizm!

Ücretsiz PDF Kitap Arşivi: <https://rantey.org>

Kölelik zincirlerimizi kırdığımız zaman yarınlar bizim olacak!

Merhaba Yoldaşlar,

Ben, sanayi sitelerindeki çalışma ve yaşam koşullarını anlatmak istiyorum. Bir çırak, sanayi sitesinde saat 06:30 dedi mi dükkanın önünde beklemeye başlar. Usta ise (yani patron) saat sekizde gelir. Tabi bu, sanayide artık kural haline gelmiştir. Dükkan açılır açılmaz çırak fırçasını yer ve hemen işe başlar. En ağır ve en zor işi çırak yapar. Ama nedense en az parayı da o alır. Her taraf paslı, rutubetli ve nemlidir. Bu koşullar altında çalışan çıraklar hiç ses çıkarmazlar, daha doğrusu ses çıkaramazlar. Haksızlıklara karşı çıktıklarında işten atılacaklarını bildiklerinden susarlar. Öğlen oldu mu hiç bir iş yapmayan patron döner veya sulu yemekler yerken, çıraklar ve işçiler kuru ekmeğe talim ederler. Bir yandan da sigortasız çalıştırılırlar tabii. Sigortasız çalıştıkları yetmezmiş gibi de az para alırlar. Bir çırağın haftalığı ikibuçuk milyonu geçmez. Bunu düşünmeyen patronlar, bu para bu işçiye yeter mi diye bile sormuyorlar. Üstelik bir de çırağı dövüyorlar. Çay söylerler, çaycı soğuk çay getirir, dayağı çırak yer. Usta malzemeyi, gereçleri kaybeder, dayağı çırak yer. Yani ne olursa olsun her zaman çırağa yüklenir ve çırak hiç ses çıkarmadan işine devam eder. Çırakların bazıları çıraklık eğitimine gider ve orda da kötü muamele görürler. Kötü muamele gördükleri gibi bir de okul masrafları çıkarılırlar çıraklara. Verebilir mi veremez mi diye düşünmeden, ikibuçuk milyon alan çıraktan birbuçuk milyon katkı payı istiyorlar. Sana diploma yok diyorlar parayı vermezsen. Çıraklık Eğitim Merkezleri'nde görülen dersler hiç bir işe yaramaz bence. Tutuyorlar sanayide kaynakçı olan bir çırağa Türkçe, Matematik gibi dersler öğretiyorlar. Halbuki bu derslerin yerine her meslek dalından çıraklara kendi mesleklerini öğretseler çırakların daha çok işine yarar. İşyerlerinde ve okuldaki kötü muameleyi ailelerine açıkladıklarında da olumlu tepki görmezler. Aileleri bile yardım etmez. Sanki bu dünyaya çalışmak ve ezilmek için gelmişler. Tabi yardım etmek isteyen aileler de var ama maddi durumları elvermediğinden seslerini çıkaramıyorlar. "Git çalış" diyorlar ama şu bir gerçek ki bir gün gelecek ve işçiler, yani biz sanayi sitesi çalışanları başkaldıracğız. İşte o zaman işçilerin değerleri anlaşılacaktır.

Bir daha görüşmek dileğiyle. Size bir de şiirimi gönderiyorum.

Devrimci olmasaydım,

Açıklardım belki sana aşkımın derinliğini.

Ama aşktan önce devrim.

Hakları yenilmiş insanlar,

Sevgiye muhtaç çocuklar var önümüzde.

Mücadele için grevlere

senin sevgin

çocukların geleceği olsun diye gidiyorum.

Çocukların geleceği olsun,

başlam dik yürüsünler diye

yapıyorum bunları...

Ne mutlu bana

ne mutlu bana ki gerçeği biliyorum

ve haksızlıklara karşı çıkıyorum

ve dinleniyorum

dineneceğim de.

Ta ki zafer bizim

yarınlar bizim olana dek...

**İskenderun Sanayi Sitesi'nden
komünist bir çırak**

**Özelleştirmelere
Sefalet ücretlerine
Mezarda emekliliğe
Zamlara hayır!**

**İMF güdümlü saldırılara karşı
birleşik direniş!**

Kızıl Bayrak